

El meu gat em va dir
Els viatges màgics de BrambleBerry Rose

A càrrec de l'Arcàngel Amber

Web | www.mycattoldme.com

Facebook | <https://www.facebook.com/profile.php?id=100063484482690> Instagram |
[@mycattoldme](https://www.instagram.com/mycattoldme)

El meu gat em va dir Els viatges màgics de BrambleBerry Rose

A càrrec de l'Arcàngel Amber

Aquesta obra és ficció però es basa en fets reals i persones reals de la meua vida. Tot dins aquesta història em va passar, encara que alguns dels fets s'han combinat o abreujat. La poesia va ser el meu primer amor per escriure, especialment el haiku. Podeu trobar algunes influències d'aquells primers treballs en aquesta història. Tinc paraules en majúscula que són importants per a mi. També he fet servir alguns signes de puntuació perquè m'agraden. S'han canviat els noms de les persones per protegir la seva privadesa, però els noms dels animals s'han mantingut com eren i són ara.

Copyright © 2019 per Amber Archangel Tots
els drets mundials reservats. Aquest llibre o qualsevol part d'aquest no es pot reproduir ni utilitzar de cap manera sense l'autorització expressa per escrit de l'autor, excepte per l'ús de cites breus en una ressenya de llibres.

En aquesta història ben escrita de la seva vida amb els curiosos i estimats membres felins de la seva família, inclòs un en particular, BrambleBerry Rose, l'autora explica els seus bons records i experiències amb una veu sincera i compromesa que convida el lector a seure a beure. un got alt de te gelat al porxo davanter amb ella mentre t'explica tot sobre ells.

La història és encantadora, de principi a fi. Destaca amb agraïment la saviesa i els valors que els seus estimats gats comparteixen amb l'autora durant i fins i tot després de la vida d'un gat. L'autora, artista i amant dels animals, ha adoptat més de trenta gats perduts i els ha cuidat com a membres de la seva família durant dècades, però va formar els vincles més estrets amb la Terra, el seu primer gatet, i BrambleBerry Rose, el gat que descriu com a "la meva ànima, el meu cor", que va ser la seva constant companya felina durant més de catorze anys, i la relació de la qual amb l'autora és el tema central del llibre.

Aquest treball encantador i valuós segueix a BrambleBerry Rose del seu rescat com a llençada. gatet d'un dia fins a una edat adulta gloriosa, en una família unida la vida de la qual se centra en les activitats i el benestar dels animals. La família de l'autor està formada per l'autor, el marit i company de vida de l'autor, Christopher, i tres "germans i germanes" més grans: el protector, gat mascle completament negre Navar Star, l'amable i desenfadat gat mascle Huckleberry Moon, el tranquil, la misteriosa gata Girl Grey i, més tard, l'animada gata de la família Hayleigh SkyWalker, l'únic membre de la família que no es porta bé amb BrambleBerry Rose.

L'autor és un observador atent de les personalitats, les activitats preferides i les peculiaritats dels animals; Els amants dels animals de tota mena trobaran punts en comú en descripcions que transmeten la seva bellesa interior i exterior. L'autora s'assabenta que ella i BrambleBerry Rose tenen una connexió que transcendeix una sola vida; per exemple, percep similituds sobrenaturals entre la Terra i BrambleBerry Rose. Després de la mort del seu estimat gat, que va submergir l'autora en una profunda tristesa i dolor, l'autora es sorprèn de rebre una comunicació amorosa i reconfortant de BrambleBerry Rose. L'autora descriu aquesta comunicació, entre altres signes, com a vital per fer front a la pèrdua de BrambleBerry Rose i com a reforçar la seva convicció que ella i el seu estimat gat es retrobaran en aquest món o en l'altre. L'autora espera que la seva història, al seu torn, reconforti i ajudi a altres que han patit pèrdues igualment doloroses.

Aquesta és una història commovedora i inspiradora que els encantarà als amants dels llibres i als amics dels animals llegir.

—Revisió de l'editor de Simon & Schuster

Ressenyes d'altres autors Gràcies	5.
per l'amor...	6.
Dedicació En	7.
Memòria De	8.
Capítols	
1. T'he conegut abans 2. Això	9.
podria ser cert?	31.
3. Si us plau, no!	34.
4. Bé. . . Algunes persones porten els seus gossos, oi?	40.
5. Mira aquest nadó! Sembla un gat petit 6. I encara s'havia anat 7. Oreó, panda i regalèssia	49.
8. El teu gat sembla molt savi 9.	61.
Estic bé, mare 10. Viu amb amor al	83.
cor 11. Un gran i vermell	102.
Depredador 12. Els gossos tenen	106.
superpoders 13. L'amor guanya.	111.
Pèrdua Perd.	113.
	116.
	122.
14. Mystère	124.
15. Sé dir que t'estimo 16. El final?	127.
	129.
17. Els seus noms	130.
18. Vaig trobar una foto que explicava una	131.
història 19. Una llista parcial de recursos que em van ajudar a	133.
curar Diari de missatges de la meva estimada	134.
Sobre l'autor	135.

Ressenyes de ***My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose***

"No m'agraden especialment els gats (tot i que la meua història d'alguns d'ells 'em propietari' ho fa això és mentida). No m'agraden especialment els tearjerkers (tot i que aquesta encantadora història es qualifica de manera més racional com una "espiritual contra les llàgrimes"). Els llibres per sentir-se bé tornen a ser una altra cosa, i qui pot resistir-se a un que és, evidentment, el regal perfecte per a algú a qui li agraden els gats, a qui ha perdut un ésser estimat (de dues potes o de quatre potes) i que simplement té (o necessitats) el coratge per seguir respirant i fer un pas a la vegada cap al que ens depara el futur? La bella i poètica escriptura d'Amber Archangel fa que ***My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose*** sigui una mini-joia, una addició mereixedora i entraniable a la llista de lectura d'un amic, o fins i tot a la teua llista.

—Hugo N. Gerstl, autor de best-sellers internacionals de ***Scribe, Assassin, Against All Odds*** i ***The Wrecking Crew***

"Si alguna vegada has estimat un animal, ja sigui el teu primer cadell, un lloro que t'ha insultat, un ratolí que us va enfilar per tot arreu, o un gatet que pràcticament vivia a la vostra falda; aleshores us encantarà la història de l'Arcàngel Amber.

Els animals són farcells d'amor que realment es comuniquen amb nosaltres i ens estimen no importa què.

Gràcies, Arcàngel Amber, per una lectura sincera, senzilla i profunda alhora. Tant de bo tots poguéssim tenir un amor com BrambleBerry Rose!"

—Gerard Rose, autor de ***The War to End, The Boy Captain, i Hamilton i Egberta***

"Potser les paraules més grans de saviesa mai pronunciades van ser aquell famós i anònim guru, TuGunn, que va dir des del seu aire: "És només quan has conegut l'amor d'un animal que has viscut una vida plena". Aquest va ser algú que, quan va baixar a la Terra, va aconseguir els seus queviures conduint en un carro de golf amb un adhesiu que deia ***Human and Cat Missing***.

Recompensa per al gat. Sí, es parlava seriosament dels felins. I també ho és Amber Arcàngel, amb alegria. Gran part de la seva vida s'ha passat aprenent d'una de les espècies més intel·ligents del planeta. Comparteix els seus pensaments il·luminats i la seva sinceritat a ***My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose***, una deliciosa història que il·luminarà els teus dies.

—Tony Seton, periodista guardonat i autor de ***The Francie LeVillard Mysteries***

Gràcies per l'amor...

El primer al meu cor són tots els gats i gatets que han compartit la meva vida. T'estimo per sempre i prometo trobar-te de nou.

No seria qui sóc sense el meu extraordinari marit. Gràcies pels molts anys meravellosos, els llocs d'aquest món que hem viscut i visitat, i els somriures i l'amor al llarg del camí. El teu amor és la millor part de mi.

Com puc agrair-te prou a Randy (William) Olague pel teu amor i molt valorat ensenyament? Has estat el meu millor amic durant dècades; vas obrir la meva ment i el meu cor a la saviesa de l'Univers i a l'amor del Creador. Gràcies a tu, la veu de BrambleBerry Rose continua.

Agraïment sincer a totes les persones que van estimar i cuidar BrambleBerry Rose durant tota la seva vida.

Per totes les històries màgiques que els meus amics i veïns em van explicar sobre els seus estimats animals que van tornar a casa, després de marxar, pel que sembla, per elecció pròpia.

Com puc agrair al meu encantador departament de policia local per haver rebut la trucada que em va portar BrambleBerry Rose?

El meu grup local de recuperació del dol em va donar una cistella plena d'orientació amorosa i de suport a través d'una de les transicions més difícils que vaig enfrontar a la meva vida.

I al Creador del nostre Univers, GRÀCIES per les teves lliçons d'AMOR, siguin amb els de pell o com a persona. Tota la resta s'escapa al final. L'AMOR és tot el que hi ha.

Aquest llibre és una història d'amor. Està dedicat a tots els ocells, sargantanes, gats, gos, cavalls, elefants: totes les criatures, tant si respiren aire com aigua, tenen pelatge o plomes, volen, s'arrosseguen, caminan, corren, salten o s'enfonsen, estan pensades per treballar, per ser salvatge o una mascota, o (per desgràcia) per al consum o amb finalitats nefastes. Han vingut aquí per ajudar a curar-nos a nosaltres i a aquest planeta amb l'amor que tenen al cor, i per això els hi agraeixo; Els honoro i els estimo a tots.

Pregunteu a les bèsties i us ensenyaran la bellesa d'aquesta terra.

—Sant Francesc d'Assís

Gràcies per llegir la meva història d'amor. Recordeu que no és un substitut rebre ajuda personal amb la mort o malaltia del vostre estimat animal de companyia.

My Cat Told Me, The Magical Journeys of BrambleBerry Rose també està escrit per ajudar els amants dels animals que han perdut un amic estimat. És possible que vulgueu recordar el nom del vostre preuat amic a continuació:

jo

(el teu nom)

t'estimarà i t'estimarà per sempre.

Prometo buscar-te i sé que et tornaré a veure, d'aquest costat o de l'Altre.

En memòria amorosa i eterna de

(nom de la teva estimada)

1. T'he conegut abans

La llum del vespre era tranquil·la mentre em vaig enfonsar als coixins de plomes del meu sofà amb el meu gatet nou de vuit setmanes a les mans. La vaig mirar i, sense fer soroll, va mirar enrere. Inesperadament, em vaig sentir dir: "Ja t'he conegut abans". Hi havia alguna cosa sobre ella. No sabia què era; Vaig reconèixer alguna cosa familiar quan vaig mirar el verd daurat dels seus ulls.

Benvolguts lectors, m'agradaria aclarir: això. Havia. No. Succeït. A. jo. Abans. Per descomptat, en el passat havia tingut l'estrany sentit de vegades sobre alguna cosa, i després havia passat. Pensava en un amic i després sonava el telèfon i eren ells, o els veia a la cafeteria. A molts de nosaltres ens ha passat això, però això? Aquest era un nou territori.

Tenint-la prop del meu cor, vaig entrar a l'oficina del meu marit, en Christopher, esperant que ell podria ajudar-me. Estava mirant uns dibuixos de cases d'alta tecnologia i la nostra altra gateta, Girl Grey, dormia a prop d'una de les finestres altes que donaven al nostre pati. "La conec abans. És això possible?"

"UH huh." Va aixecar la vista per veure el nostre nou nadó. "Això és inusual, però és possible".

Girl Grey no es va despertar i, per tant, no sabia que tenia una germana gateta nova.

"Creus que pot semblar un dels nostres gats que ja ha viscut amb nosaltres?"

"Pot ser."

"La reconeixeu?"

"És tan maca". Es va asseure enrere a la seva cadira i va acariciar-li la part superior del cap. "Però no; No n'havia vist cap com ella abans".

Vaig treure els meus àlbums de fotos, sí, en el seu dia, els vaig estendre a la sala d'estar catifa i vaig mirar anys de records, tots els gats i gatets que havien compartit la seva vida amb mi, alguns d'abans de conèixer en Christopher.

"No t'assembles a cap d'ells". Li vaig dir al meu nou gatet.

Però la sensació no em va deixar i, més tard aquella nit, vaig tornar a preguntar en Christopher. "Com sabré qui era?"

"Potser arribarà a temps, o en un somni".

El seu nom? Bé, era una tortuga tabby, calicó diluït; tabby tortie calico per abreujar; o **Applejack**, com va dir una persona amb entusiasme quan va conèixer el nostre nou gatet. Semblava com si s'hagués perdut en un pegat d'esbarzers i les seves ratlles grises fosques i les taques daurades s'havien barrejat. El pelatge que tenia a la part superior del seu cap era punxegut, no suau com la seda com la majoria dels gatets, i tenia flocs de pelatge delicat i més fosc a la punta de les orelles. Era clar: el seu nom no era Mystère, era Brambleberry. Així que, el dia que va tornar a casa, mentre sostenia aquella bola de pell càlida al coixí de les meves palmes, el seu nom es va convertir en Brambleberry Rose. Li vaig posar el meu segon nom, cosa que no havia fet amb cap altre gat.

"T'agrada Brambleberry Rose pel seu nom?"

"No Mystère? Li has posat el teu segon nom". Els ulls d'en Christopher brillaven. "Oh, home, això li convé! És tan petita i bonica. . . petit nadó de caramel. Què pensaran Navar i Huckleberry?"

Huckleberry era el nostre dolç i dolç gatet de tres anys. La coneixeria més tard quan entrés a casa nostra. Estava al costat visitant la seva amiga gateta, l'Anna. Aquests dos eren els millors amics. I Navar, el nostre estoic i **GRAN** noi negre, era el gatet gran de la nostra família. De vegades es quedava al porxo del darrere fins que els esquiroles anaven al llit. Christopher i jo l'havíem vist com protegir els nostres gatets durant més d'una dècada, així que vam pensar que també protegia els esquiroles que nidificaven als nostres arbres.

Era gairebé fosc quan Huckleberry es va unir a nosaltres.

Estàvem asseguts a la catifa de la sala d'estar amb el nostre gatet nou jugant amb alguns joguines que tenien campanes, algunes coses de plomes que li encantaven i un túnel de gatets. Girl Grey s'havia despertat i va entrar a la sala d'estar. Va saltar al darrere del sofà i estava mirant des de la seguretat del seu mirador, però no semblava voler apropar-se.

Quan va veure el seu nou gat germà, Brambleberry va entrar al túnel. Ell estava més interessat en el sopar que no pas en ella. Ella el va seguir una mica i, des d'una distància segura, en silenci el va mirar menjar. No li va fer gaire cas, però semblava que no volia que s'apropés massa.

"Huckleberry, vols conèixer la teva nova germana?"

En Huck va mirar en Christopher però no es va acostar més. Girl Grey mirava des de l'avantatge del seu punt de vista elevat.

"El seu nom coincideix amb el teu. . . ella és Brambleberry. Potser vosaltres dos podeu ser amics".

L'estava agafant i en Christopher jugava amb una joguina, persuadant a Huckleberry més a prop. No va xiular ni va fugir. La va mirar com si estigués estudiant atentament un insecte nou i després es va anar a estirar al seu llit preferit on podia mirar per la finestra.

"Oh, estimat, això no és el que esperava", va dir Christopher.

Navar va entrar una mica més tard i tenia curiositat. Es va acostar a ella i va posar el seu gran nas negre, al costat del seu petit nas.

"Ui. És molt valenta".

La tornaria a posar a la catifa després que en Huck marxés i quan Navar es va acostar, es va aixafar molt baix però no va fugir. La Navar va estirar una gran pota negra per tocar-la suaument, però no li agradava tant. Vaig dir que tenia una mica de por, així que la vaig tornar a agafar.

"És el teu altre germà gran. . . és Navar i t'estima". Ella es va girar i va mirar jo tal com ella entenia. "Ell et protegirà i vetllarà per tu. Prometo."

Mentre li besava la cara petita, estava ronroneant.

En Christopher va marxar amb Navar i Girl Grey per aconseguir-los més menjar. Brambleberry i jo vam jugar una mica més fins que es va fer fosc.

"Això va anar bé", va dir Christopher mentre estàvem preparant tothom per a la nostra primera nit junts. Huckleberry encara estava al seu llit de franel·la preferit al seient de la finestra del meu despatx, i al seu costat, la Girl Grey estava acoblada al seu llit esponjós. En Navar ja estava arrossegat als peus del nostre llit i Brambleberry ens havia seguit fins al nostre dormitori. Quan la vaig posar al nostre llit, crec que va decidir que allà on estigués dormint seria un bon lloc per a ella.

"És tan petita", va dir en Christopher tranquil·lament quan Brambleberry es va arrossegar al meu costat. "És una bona cosa que tinguem un llit tan gran".

Abans que el son em reclamés, vaig recordar quan vaig començar a pensar que tindria un altre gatet. Feia uns cinc anys abans d'avui. Aquell missatge tranquil va tornar uns dies després i després em va tornar a la ment, com si un gatet estigués esperant-me en algun lloc.

En aquell moment en Christopher i jo vivíem a la part sud del nostre estat i planejàvem traslladar-nos al nord a una ciutat més petita. Vaig pensar que probablement coneixeríem el nostre nou membre de la família felina quan vam fer aquest moviment amb la nostra família, que en aquells dies incloïa els nostres tres felins rescatats.

Potser coneixeu el premiat espectacle *del Cirque du Soleil* que no utilitza animals de circ i que també es coneix com el *Circ del Sol*. Es va tocar a Las Vegas al mateix temps. La raó per la qual esmento això, estimats lectors, és perquè quan vaig conèixer el seu fantàstic

acrobàcies aèries, per alguna raó vaig pensar que el nom del meu nou gatet seria el mateix que el seu programa més recent i més llarg, **Mystère**.

Uns mesos més tard, Christopher i jo estàvem visitant Las Vegas i vam poder veure'ls actuar.

"Són tan alt en l'aire. . . ." Tots dos vam mirar amb sorpresa.

"La manera com volen. . . d'un trapezi a un altre".

"S'equilibren tan delicadament", va dir Christopher. "Però han de ser atletes forts".

"Mister. Estic bastant segur que aquest és el seu nom".

"Realment per què?"

"No ho sé. No deixo de pensar en ella quan els veig volant".

El nostre primer gat a Southland, que vam conèixer poc després de traslladar-nos-hi, va ser Navar Star. El nostre gat gran i guapo, tot negre, era conegut afectuosament com Navar, Navey (sona una mica a Jazzy) o The Fonz perquè era molt xulo. (Potser recordareu del programa de televisió **Happy Days** que The Fonz era un rebel que portava una jaqueta de moto de cuir negre i que era l'essència de la genialitat.) Quan el raspalàvem, si li separem la pell negra del pit, podríem veure una petita peça blanca amagada de pelatge: d'aquí prové l'estrella del seu nom.

Era petit quan el vam conèixer. Estava dret a la piscina de llum d'un fanal davant de casa nostra.

"Mira aquest gatet negre allà baix". Christopher estava recolzat a les portes de vidre de dalt.

"Em pregunto què està fent. . . és una mica petit per sortir sol.

Christopher no podia deixar de mirar el petit. "Oh, home, és maco".

Acabàvem de veure la pel·lícula de fantasia medieval **LadyHawke** protagonitzada per Rutger Hauer com el capità Navarre i Michelle Pfeiffer com el seu amor, Lady Isabeau d'Anjou. Els dos amants van ser maleïts per no estar mai junts, llevat d'alguns moments que desapareixen cada dia quan el sol es ponía, i de nou quan es va sortir. Cadascun es va transformar durant aquella mitja llum: Navarra en un llop negre de nit i Lady Isabeau en un falcó durant el dia.

El nostre petit amic gatet negre va tornar la nit següent i l'endemà. Coneixíem els veïns als quals pertanyia, així que li vam preguntar si n'estaven enamorats.

"El teu petit gatet negre. . . Esteu buscant una llar per a ell, o teniu previst mantenir-lo? Christopher era amic d'ells i la conversa va anar millor del que pensàvem.

"Bé, el seu pare gat sembla que vol colpejar-lo, així que estem una mica preocupats!"

"Va a casa nostra gairebé totes les nits. Et molesta que el portem a casa?"

"Podeu quedar-lo si voleu. . ."

I així va ser com vam aconseguir el nostre preciós nen Navey i com va rebre el seu nom: Navar.

El pare de Navar Star, Boots, era un gat negre molt gran; la diferència era que tenia quatre botes blanques. Moltes vegades l'havíem vist recórrer el nostre barri buscant altres gatets i gats que pogués intimidar. Ell caminava agressivament directament al seu espai, els xiulava suaument i intentava entrar en baralles. Si intentaven marxar, els aturava. Era un gat molt mesquí.

Un dia vam veure Boots davant d'un gatet, actuant malament i amenaçador, mirant ell, i generalment aterrint el gat més petit.

"Ho veus?" Christopher em va mirar. "Vaig a ajudar aquest gatet. Les botes li podrien fer mal".

Christopher va sortir al carrer i es va acostar a Boots. El jove gat no es movia i a Boots semblava que no li importava que en Christopher s'acostés. No deixava de mirar el gatet ni el deixava marxar.

Christopher finalment va córrer cap a ell, trepitjant els peus i agitant els braços. "Deixa aquest nadó sol!" Però Boots va continuar mirant el gatet.

Finalment, quan Christopher estava a pocs centímetres d'ell, Boots es va allunyar lentament. Va mirar enrere en Christopher com si digués: "**Espera. . només espereu!**"

"Mai he vist un gat actuar així". Vaig negar amb el cap. "Vaig a vigilar els altres gatets del barri".

"Li has vist els ulls?"

"Sí, semblava viciós".

"Realment **no** em volia allà", va dir Christopher, mentre mirava el gat més jove marxar segur, "però no em tenia por".

Una càlida nit d'estiu, en Christopher estava assegut al nostre balcó de dalt i em va cridar, xiuxiuejant: "Mira què està passant. Mireu què està fent Boots".

I, estimat lector, potser no us ho cregueu, però és cert.

Vam veure sorpresos des del nostre punt de mira com Boots s'acostava a un altre gat petit i jove al carrer davant de casa nostra. A la llum de la lluna del fanal del nostre barri, teníem la vista d'un espectador. Aparentment, el gat més petit havia sortit a passejar al vespre d'estiu i s'havia endinsat per error al territori de Boots.

Quan va veure que s'acostava el gran gat negre, ja era massa tard.

Va deixar de caminar i estava intentant retrocedir, per sortir del rang de Boots, quan una esvelta guineu vermella va sortir corrent entre els arbustos ombrívols del pati del nostre veí de l'altre costat del carrer. La guineu va perseguir el gran i amenaçador gat bruidor lluny del gatet espantat i cap als arbustos de la nostra propietat, cap al canó. En un minut a gran velocitat, la guineu havia desaparegut, Boots no es veia enlloc i el gatet estava congelat al seu lloc. No podia moure un bigoti.

No sabien que estàvem veient aquesta escena de justícia animal.

"Creus que la guineu tornarà i perseguirà el petit?"

"Qui sap? On anaven de totes maneres? Revisaré el pati del darrere". En Christopher va marxar per esbrinar si podia veure alguna cosa al pati fosc darrere de casa nostra. La guineu i les botes havien córrer entre els arbustos fins a la part posterior de la nostra propietat. Però el cruixent s'havia aturat i tot va tornar a callar.

"No veig res allà fora". Christopher es va tornar a asseure per mirar; el gatet seguia dempeus, glaçat, al fanal.

Després de diversos minuts de romandre atordida, i en la mateixa posició, va tremolar lentament una cama posterior i després una cama davantera. Al cap d'un minut més, va sacsejar l'altra pota davantera.

"Crec que està intentant recordar com utilitzar els seus peus". La manera com en Christopher va gaudir em van ser entranyables. "Probablement es preguntarà si la guineu tornarà a buscar-la".

En aquell moment, la guineu va sortir trotant entre els arbustos del nostre pati i va sortir al carrer.

"Oh, mira, la guineu ha **tornat!**"

Em preocupava pel gatet. Però la guineu la va mirar i va continuar caminant; va creuar al carrer i després s'arrossegava a l'herba suau del nostre veí i se'n va anar a dormir.

"Oh, estimat, aquest nadó no es pot moure. Sembla que a la guineu no li importa gens. Això és Deu ser el karma de Boots", va dir Christopher, "Va sortir només per perseguir Boots".

El gatet finalment va aconseguir que totes les cames es moguessin en la mateixa direcció i es va córrer en silenci lluny.

"La coneixes?"

Coneixia molts dels gatets del nostre carrer. "Hmm . . . no, no l'he vist abans. On creus que hi anirà?"

"Probablement a casa per no marxar mai més!"

Vam mirar una estona més. El gatet se n'havia anat segur i Saviour Fox va continuar dormint a l'herba suau.

No vam tornar a veure Saviour Fox, però tampoc vam veure Boots assetjant altres gatets. Nosaltres es preguntava si el nostre barri tenia una guineu àngel de la guarda que el mantingués a la fila.

Navar havia estat amb nosaltres un parell d'anys quan vam conèixer Girl Grey, sobrenomenada Grey o Grey Grey. Ens havia trobat en Christopher i a mi quan era un gatet. En aquell moment vivim a Hawaii. Christopher va dissenyar i construir cases personalitzades, jo era dissenyador d'interiors i estàvem treballant a la llegendària costa nord d'O'ahu. Estàvem construint una casa tradicional d'estil hawaià a Hale'iwa per a un client que es trobava a la zona residencial, just a la vora de l'aigua, a prop d'una de les famoses platges de surf.

La primera nit que la vaig veure, molt lentament es va aventurar al nostre porxo de fusta. Estava dins i li vaig xiuxiuejar a Christopher: "Mira aquest gatet".

Tots dos la vam veure explorar. Es va moure amb tanta cura, com si esperés que els monstres saltessin en qualsevol moment.

"Sembla que té gana. Podem anar a buscar-li menjar?"

"Sí, anem a buscar una pizza també".

Vam marxar a buscar provisions i vam tornar amb menjar per a gatets i gent. Ella havia marxat, però ens vam asseure al porxo davanter. Estar molt tranquil.

"Ens està observant", va xiuxiuejar Christopher una estona després. "Les dues en punt sota els arbustos".

Vaig posar una mica de menjar per a gatets en un plat petit, però ella no es va apropar més.

"Anem a dins".

Vam deixar el bol de menjar i ens vam lliscar silenciosament dins de la porta pantalla.

"Oh, se n'està menjant. Visca." Estava tan feliç. Era tan petita.

Després d'això, va començar a deixar-me donar-li de menjar al porxo de fusta de la casa de camp de l'illa on vivíem. Era només un gatet petit i tenia un collar de plàstic al coll. Definitivament era una mica salvatge, no em deixava tocar-la, i estava clar que aviat li sortiria el coll, cosa que podria causar la seva mort.

A poc a poc, em va deixar seure a prop mentre gaudia del seu sopar i vaig començar a idear un pla.

"He de treure-li aquest collar".

"Pots agafar el coll?"

"Sí, però es mou massa i no puc tallar-lo".

Així que, un vespre després que s'hagués posat força còmode amb mi assegut al seu costat, vaig treure unes tisores, que vaig amagar darrere meu. Mentre menjava, li vaig agafar el coll, el vaig tallar i després el vaig deixar caure i les tisores.

"Ho tinc." Estava emocionat però em vaig asseure immòbil sense fer més sorolls.

Va fugir i va estar fora durant uns quants dies, però finalment va tornar. Després d'això, ella es va convertir en el nostre gatet de l'illa.

Girl Grey era un gatet de canya hawaiana. El signe revelador era l'enrotllament a l'extrem de la cua on es va doblegar, o com va dir en Christopher en broma: "Canvia de direcció". Els nostres amics de l'illa ens van explicar històries sobre gats salvatges que es van trobar vivint als camps de canya de sucre i que tenien cues curtes. Ens van dir que formava part de la seva genètica i va aparèixer generacions més tard com un enrotllament a la cua del gat.

Vam conèixer una kahuna a Honolulu i vam contactar amb ella per a una lectura espiritual. "La teva gata, Girl Grey, és molt sensible i estima la deessa dels volcans i el foc, Pelé. A la religió hawaiana, Pele és el creador de les illes hawaianes.

"Molts gats se senten així?"

"No, no gaire, però ho he vist abans amb Kahuna Cats. criatures . . . místic. . . profundament espirituals. És més una fada que un gat".

"Això és força únic. Té una connexió profunda amb les illes?"

"Sí, el seu ADN de gat és de gat de canya, de generacions de profunditat, i està en comunicació amb els déus antics, inclòs Kaulu. Has sentit a parlar d'ell?"

"No, però vam sortir al volcà de l'Illa Gran. Hem sentit que aquí és on viu en Pelé".

"Sí sí. M'alegro molt que hi hagi estat. Va entrar en erupció quan vas visitar? Heu sentit una connexió amb la zona o l'activitat?"

"Sí, estava en erupció. Vaig sentir un profund respecte per la terra on ens vam plantar i pel que estava passant. Les colades de . . . Déu meu, la calor. . . i la nova terra que s'està formant lava. la vora de l'oceà. Quina vista."

"Hem volat per sobre", va recordar Christopher.

"Ets pilot?"

"Sí, així que vaig poder apropar-me a on la lava fosa roent s'estava submergint a la oceà. Tot aquell vapor que pujava a l'aire era una cosa que no havia volat abans".

"Espero que això sigui útil per entendre el vostre gatet. Ella es relaciona amb tot el que has esmentat. També es relaciona amb l'altre déu hawaià que he esmentat, Kaulu. Diu la llegenda que és immortal i no envelleix; és invulnerable a ser ferit quan lluita. No dic que el teu gatet sigui un lluitador; de fet, sembla molt tranquil·la i contemplativa. És possible que també vulgui ajudar quan estiguis trist o molest, o quan els teus altres gats estan ferits o malalts".

"Em sembla que coneix secrets".

Tant en Christopher com el kahuna van riure suaument.

"Ella coneix secrets. . . i ella les guardarà per a ella mateixa. És profundament conscient i passa el temps mirant i pensant en coses. De vegades pot semblar que és distant o distant, però està processant coses i es prendrà el seu temps. Es comunica telepàticament, fins i tot més que la majoria dels gats.

"M'han dit que envii pensaments i imatges als meus gats. És aquesta la millor manera de fer-ho comunicar-se amb ella?"

"Sí, es pot aclaparar amb les paraules parlades. Pot ser que es mantingui a si mateixa i sigui un observador. Pot ser que sigui una embaucadora una mica adorable, fent coses que els teus altres gats no fan, i fins i tot pot ser un canvi de forma".

"Oh, vam veure el nostre gran gat negre Navar canviar de forma. La casa on vivim a terra ferma té una banyera d'hidromassatge a l'exterior que es troba al nivell del terra. Una tarda estàvem tots dos allà fora i el pestell de la nostra porta va sonar com si algú volgués entrar. Navar es va convertir en una gran pantera negra.

"Ho heu vist tots dos?"

"Sí. Només va durar uns segons i ens vam mirar". Els ulls d'en Christopher es van eixamplar una mica. "Tots dos ens vam preguntar: 'Ho heu vist?' Vam pensar que ens protegia per si algú entrava al nostre pati".

Quan vam tornar al continent uns mesos més tard, la nostra sàvia, dolça i furtiva Girl Grey va viatjar amb nosaltres en el vol, empaquetada a la seva gossera amb la seva manta i un bon grapat de les seves joguines preferides. Tenia el color d'un blau rus i era exactament el que el seu nom indica: gris platejat per tot arreu amb ulls verds i de vora fosca. Ella era senzillament bella.

Huckleberry Moon també es deia Huck o Huckleberry, i en algun lloc del camí va recollir el sobrenom, Bugs o Bugsy. Va ser un dels gats més dolços que mai hagin nascut i ens va arribar uns quants anys després de Girl Grey, quan era un gatet. Pertanyia a un veí i la família amb la qual s'havia criat incloïa, a més de la seva mare humana i la seva mare i els seus germans felins, unes quantes serps de mida mitjana, dos guacamayos de color préssec, un parell de gossos grans i afectuosos, una colònia de ratolins i tres nens petits actius. Quan va venir a viure amb nosaltres, en Huckleberry ens va donar la impressió que podia fer-ho amb qualsevol cosa que tinguéssim per a ell. Però era poc probable que tinguéssim mai el zoològic alegre i semblant a un circ d'on venia. Ens van venir al cap **les aventures de Huckleberry Finn** amb la seva canya de pescar penjada a l'espatlla, així que el vam anomenar Huckleberry. Tenia les marques diferents d'un gat clàssic del bosc de Noruega: portava unes ratlles de tigre amb botes blanques i, a mesura que es feia més gran, les marques blanques a la boca i al nas li feien semblar que duia la forma de la lluna plena a la cara. .

El dia que el vam conèixer, en Christopher i jo estàvem asseguts al nostre pati davant a Southland jugant amb Girl Grey i la gata de la nostra veïna Gillette, mentre Navar s'asseia al terrat de la nostra casa vigilant-nos. Un parell de nens del barri es van unir a nosaltres i després va passar un altre veí adult simpàtic. Tenia un gatet amb ella i volia saber si podia jugar amb nosaltres.

Mentre estàvem tots asseguts a l'herba i els gats perseguïen joguines, en Christopher es va aixecar per entrar a la casa i el gatet petit va passar darrere seu. Em va sorprendre veure marxar el petit perquè estàvem tots jugant amb ell i, acaba de marxar amb algú que no coneixia i va entrar directament a una casa on no havia estat mai.

Quan en Christopher va tornar, estava agafant el gatet. "Vull mantenir-lo. Vols un altre gat?"

"Segur, és adorable".

Aquell va ser el dia que Girl Grey va conèixer en Huck. Ella era uns quants anys més gran que Huckleberry Moon i es van convertir en millors amigues. Semblava saber de seguida que eren dues persones: unes ànimes suaus, gentils i dolces.

Navar va mirar Huckleberry. No va jugar amb ell, ni amb Girl Grey. Vaig tenir la sensació que Navar es veia com un guardià i mentor dels gatets. Huck només tenia un parell de mesos en aquell moment i la Navey havia acceptat Girl Grey anys abans, des del primer moment que la vam portar a casa. No semblava agradar-los ni desagradar-los; em va donar la impressió que eren la seva responsabilitat. Va ser molt interessant veure les seves personalitats individuals i com vivien entre ells.

Christopher i jo vam considerar que els nostres gats eren una família i tots dos ens vam sentir privilegiats de tenir-los a les nostres vides. Els vam estimar molt i vam riure tantes vegades per les coses inesperades que feien. Tots van ser alimentats amb el mateix menjar al mateix temps, cadascun tenia els seus propis llits esponjosos en diversos llocs diferents i els nens més petits tenien cistelles plenes de joguines per jugar.

Tenien un amic gat que vivia al costat del carrer que es deia Gillette. Era un gat tranquil, molt amable i d'un blanc pur que va entrar a casa nostra per la porta del nostre gat.

La vam anomenar la nostra porta del gat, però era un arranjament integrat d'època que no havia vist abans. Em van dir que era una porta de lliurament de llet a l'antiga, a uns quatre peus d'alçada, a la paret del darrere de casa nostra. En realitat es tractava de dues petites portes metàl·liques, una a la superfície interior i una a l'exterior, amb una cavitat a la paret entre elles. Cada porta ovalada, d'aproximadament set o vuit polzades d'alçada, tenia un pestell lliscant, però no es tancava. Fa temps que s'havia lliurat llet fresca en ampolles de vidre a les persones que hi vivien. Així les portes es podrien obrir des de dins i de fora. Podria tancar una o les dues portes i fer lliscar el pestell per mantenir els nostres fills a dins i els bestioles fora.

Bé, l'amic-gata Gillette entrava a casa nostra per aquelles portes petites i caminava just després de les croquetes a la sala d'estar on vivien les joguines del gatet. Fes un cop d'ull a les cistelles plenes de joguines i agafava el que volia, tornava a saltar per les mateixes portes del gat i portava el seu nou tresor a casa. Quan vaig saber què feia, no vaig poder **parar** de riure. De tant en tant visitava la seva mare i recuperava el seu dipòsit de joguines. Hauria de començar de nou.

Molts matins assolellats em van trobar amb els nostres tres gatets, Gillette, i amb qui més volgués unir-se a nosaltres per a les sortides de l'herba gatera. La nostra casa tenia uns esglaons rodons que conduïen a la nostra porta d'entrada, i vaig posar una petita muntanya fresca a cada graó per quants gats amables hi havia al voltant. Em vaig asseure al porxo i els vaig observar.

En aquells matins tranquils, Navar es va unir als altres gatets, però en altres ocasions estava al porxo del davant vigilant la nostra casa o al terrat fent control mental sobre els altres gats del barri. Va fer aquesta cosa fascinant on s'asseia al terrat de casa nostra i mirava en silenci els gats que intentaven entrar al seu territori. Centraria els seus enormes ulls verds en ells mentre ells

va caminar pel carrer i, sense fer soroll, el miraven a l'aire, deixaven de caminar i tornaven a pujar.

Pas a pas.

I després es giraven i s'allunyaven al trot.

Poques vegades els vam tornar a veure. Dolços lectors, probablement recordeu el mag Merlí del conte **Camelot**. Navey em va fer pensar en ell.

Quan es va asseure al nostre porxo, cap dels nostres gats no es va permetre unir-s'hi. Només sabien que no s'havien de seure allí en aquell moment. Mai va xiular ni va fer complir el seu espai, només va establir regles en silenci i les van seguir màgicament. Com he esmentat anteriorment, vam pensar que veia els nostres gats més joves com la seva tasca, no els seus amics.

Girl Grey tenia una manera misteriosa de trobar coses que fessin so. Ella saltaria al prestatge de la barana de gairebé 12 polzades d'ample del nostre porxo davanter i seure allà obrint la coberta de la bústia antiga amb la seva pota. No era fàcil arribar-hi perquè havíem construït una gelosia que el cobria. L'obria i la deixava caure, fent un so baix i ronc. Ho faria fins que la vaig sentir i li vaig obrir la porta principal. Després baixava al porxo i entrava a la casa. Em va intrigar com ella sabia fer-ho. Ningú no li havia mostrat mai. Com que teníem una cistella per al nostre correu, ni tan sols el correu electrònic va utilitzar aquesta bústia que deixava caure cartes a una caixa retro decorativa a la nostra sala d'estar.

Tenia una col·lecció de llaunes petites i acolorides d'ossos de peluix d'unes tres polzades d'alçada. Vivien en una cistella al terra de la sala d'estar. La Nena Grey s'asseia al costat, gairebé cada dia, i amb les potes jugava amb els ossos de llauna. Van fer un so lleuger i musical mentre tintejaven junts.

En Huck i en Navar no els interessaven les llaunes d'ossets de peluix ni la tapa màgica de la bústia que podia obrir la porta principal.

De vegades marxava de casa: la ximpleta anava a la casa del veí del costat, pujava a les golfes del garatge i s'hi quedava un dia o més. Per què? Qui sabia? Vaig tenir la sensació que volia el seu propi espai durant un temps lliure. Ella em parlava a través de la ventilació de la paret, però no tornava a casa fins que ella ho volia.

A mesura que s'acostava el dia de la mudança, els meus pensaments anaven més sovint al nostre nou gatet, Mystère. Em vaig preguntar com la trobaria.

Van ser només set hores amb cotxe fins a la nostra nova llar a la costa central i vam pensar que viatjar amb els nostres tres fills no seria un gran repte. Christopher podia conduir qualsevol cotxe o camió i havia llogat la furgoneta comercial més gran disponible. Vam planejar que tingués Navar al seu transportista amb ell. Tindria a Girl Grey i al nostre petit, Bugs, amb mi als seus transportistes al seient davanter del meu cotxe. Cadascú tenia les seves mantes preferides als seus transportadors, i una altra per cobrir-les, unes lllaminadures, i els teníem aigua. El dia abans dels telèfons mòbils ens comunicàvem de manera eficient amb walkie talkies. Els va utilitzar en grans feines.

"Com va?"

"Bé, estem de nou a la carretera, oi?"

Christopher feia més d'un any que feia més d'un any que treballava i es desplaçava cap a la nostra encantadora ciutat nova i estava encantat que la seva família ara visqués allà amb ell.

Durant els primers deu o vint quilòmetres tot va anar bé.

"Com està Navey?"

"Crec que es va adormir. Està enfonsat al seu transportista. Com estan els nadons?"

"La Grey està bé, mira els carrers i els arbres passar per les finestres. Bugs és una mica preocupat. Parla una mica i de tant en tant arriba a les seves potes per la porta del seu transport.

"Ei, petit, estàs bé". Vaig arribar per fregar-li suaument la pota. "No passarà gaire i estaràs a la teva nova llar". Això serà molt divertit per a tu. Fins i tot tindreu una germana gateta nova, què en penseu?

Vaig cobrir Girl Grey amb la seva manta suau preferida i, com el seu germà gran, es va adormir. Però Huckleberry era totalment diferent. Semblava que estava més molest.

El seu transportista era el més a prop meu i el vaig girar perquè estigués davant meu. Potser no ha estat la meva millor decisió. Va començar a intentar arribar a les dues potes per la porta del seu transportista molt còmode.

"Com està?" Christopher es va centrar a conduir la furgoneta molt gran i pesada, però volia ajudar els nostres més petits. La veu d'en Huckleberry es feia més forta i les seves urpes es connectaven amb el meu braç.

"Crec que està intentant fer-me un tatuatge Huckleberry com a càstig per aquest viatge per carretera".

"Pots girar la seva gossera perquè no et pugui arribar?"

Haviem estat a la carretera durant aproximadament una hora i Bugs no es va calmar.

"Creus que hauríem de parar i donar-li un descans?"

"És clar, aturem-nos a la següent parada de descans. Obrirem les finestres i li donarem un minut de silenci".

Christopher va aparcar a l'extrem despoblat de la zona de descans i jo vaig aparcar al seu costat. Tan bon punt el cotxe es va aturar, Huck estava bé. Navar es trobava còmode amb el seu transportista i en Gray s'amagava a la seva.

"Vaig portar alguns subministraments amb el seu menjar". Vaig començar a mirar a través de la seva bossa de viatge.
"Ei, aquí hi ha algun remei de rescat. A veure si això ajuda."

Als insectes li encantava el menjar per gats enllaunats de gambes i no tenia ni idea que l'ajudéssim a refrescar-se. Va gaudir del seu menjar de carretera. També li vaig donar a Girl Grey, sense afegir les Flors de Bach. Navar volia dormir.

"Vols tornar-ho a provar?" Christopher va mirar el rellotge que sempre portava.

"Com estem amb el temps?"

"Estem bé".

Huck encara estava al seu transportista, l'havia mogut perquè no pogués arribar al meu braç i va semblava assentar-se.

Christopher va posar en marxa la furgoneta en moviment i Bugs encara estava tranquil al meu cotxe.

"D'acord, tornem-ho a provar."

Vaig engegar el cotxe i encara estava bé.

Ha funcionat! Tots dos vam tornar a rodar pel camí i els nostres fills estaven bé.

Vam arribar just abans de la posta del sol i vam saludar els membres de la nostra tripulació que ens ajudarien descarregar l'endemà. Ens van ajudar a recollir el nostre equip de nit i vam portar els nostres gatets ben descansats a la sala d'estar de la nostra nova casa. Era unes tres vegades més gran que d'on veníem i tenia portes a tres parets. Això va ser molt útil perquè vam poder tancar totes aquelles portes i els gatets estaven segurs i segurs a la nostra habitació davantera.

Els vam donar menjar i vam posar els seus llits preferits al costat del nostre matalàs d'aire, però van voler fer un cop d'ull a cada racó i finestra de la nova habitació gran. Al cap d'una estona, Navar i Bugs semblaven relaxar-se i van deixar les seves exploracions, però Girl Grey va seguir caminant. Estava especialment interessada en la gran xemeneia de maó semblant a una cabana. Com que acabàvem d'arribar, no teníem pantalla sobre l'obertura oberta. La vaig mirar mentre arreglava les nostres coses, sense pensar que pogués fer gaire, i em vaig concentrar uns minuts en altres coses.

Tot d'una, Girl Grey va desaparèixer!

"Oh, Déu meu, on ha anat?"

Christopher havia tornat de tancar el camió i tancar-lo amb clau.

"La noia Grey s'ha anat".

"Però totes les portes estan tancades". Christopher va mirar al seu voltant, intentant esbrinar on era. "On podria haver anat?"

"Ella caminava d'anada i tornada davant de la llar de foc. . ."

Tots dos ens ajupim i mirem la xemeneia tan amunt com vam poder. Res! Llavors vaig aixecar la mà a la foscor i vaig trobar una cornisa estreta prou alta com perquè no poguéssim veure.

"Hi ha un petit prestatge aquí dalt."

"Alguna cosa més?"

"Ella està aquí dalt."

"Pots baixar-la? Trobaré alguna cosa per bloquejar-ho".

Vaig intentar trucar-la i subornar-la amb llaminadures, però ella no volia venir a mi. Així que vaig arribar fins a aquella cornisa estreta de la xemeneia. Tot estava cobert de sutge negre en pols; quan finalment la vaig agafar, ella i jo teníem sutge damunt nosaltres.

Vaig treure Girl Grey de la xemeneia i vaig anar a buscar un lloc per netejar. Bé, no s'havia d'encendre el corrent fins l'endemà al matí, i com que havíem estat vivint en un clima més càlid, teníem força fred. No hi havia aigua calenta ni sabó.

En Christopher i jo estàvem sacsejant el cap amb incredulitat.

"Oh, estimat Senyor, **no** vaig planificar això".

"Sembles una mica la Ventafocs amb tot això als braços". Va dir Christopher mentre bloquejava l'entrada a la xemeneia irresistible. En aquest moment el sol ja s'estava posant. Els tres gatets estaven almenys a la mateixa habitació amb nosaltres, i ens vam asseure al nostre matalàs d'aire amb més aperitius per a ells i alguns per a nosaltres.

L'endemà al matí quan ens vam despertar ens van rebre amb una visió encantadora.

Mentre miràvem al nostre voltant, vam veure la nostra sala d'estar antiga amb una llum brillant i nova. Eren vint sis peus de llarg i setze peus d'ample. Hi havia un to alt i graciós fins al sostre. Això ho tenia tot

construït 100 anys abans de fusta centenaria; es diu cedre clar i havia estat lleugerament emblanquinat. Vam mirar des del nostre matalàs d'aire a terra fins a dues claraboies massives. Cada paret tenia finestres amples i passades de moda amb aquell vidre ondulat de la vella escola. El nostre pati baixava un turó i la sala d'estar estava a la part posterior de la casa. La raó per la qual ho esmento, estimats lectors, és perquè el sol brillava i hi havia branques d'alzines bells, vells i gracioses cobertes de fulles verdes primaverals a cada finestra i claraboia. A causa de l'elevació de la nostra sala d'estar estàvem literalment envoltats de les seves branques.

"Wowwww!"

"Dret?"

"Això és fantàstic! És com estar a la casa de l'arbre Swiss Family Robinson.

Christopher i jo estàvem d'acord en gairebé tot a les nostres vides, especialment en l'estètica. Doncs quan havia dit que pensava que havia trobat la nostra nova casa, vaig confiar en ell. Va enviar fotos i un mapa, i jo estava gairebé eufòric. Estava construint una casa a la zona i m'encantava visitar el petit poble artístic. Vaig viatjar per veure la nostra nova llar, però només hi havia passat a la posta del sol. Les habitacions eren grans i a tots dos ens va encantar la ubicació i la distribució de la casa. No vaig poder veure el pati a part que estava tancat i hi havia molts arbres.

No tenia ni idea del captivador que seria aquest lloc per a nosaltres.

Els gatets es van estendre lentament cap a un nou dia a la nostra nova vida, però Girl Grey encara estava intentant esbrinar si hi havia alguna manera de pujar per aquella xemeneia. Va caminar d'anada i tornada davant de la bossa de viatge i la barrera de caixa mòbil que Christopher havia construït, va posar les potes sota les vores i la va mirar com si fos una científica i pogués esbrinar el problema.

"La màgia és forta amb aquest. Més val que anem amb compte, ella podria imaginar alguna cosa fora."

En Christopher, d'alguna manera, coneixia els gatets millor que jo. Tenia alguna connexió amb ells que em va intrigar. Quan em va dir el que pensava que estaven pensant, em va fascinar.

Va arribar la nostra tripulació de mudances i es van repartir cafès a tots els que volien. Eren uns dotze, homes i dones joves que treballaven a les feines de Christopher. Vam mantenir els gatets a les habitacions amb les portes tancades i al final del dia tot estava segur a l'habitació prevista. Teníem caixes per tot arreu, però la furgoneta de mudances estava buida. Teníem llums enceses i aigua tèbia per rentar-se. Vam aconseguir mantenir Girl Grey dins i sobretot feliç: no més escapades de llar de foc per a aquella petita.

Era l'inici de l'estiu i la vida a la nostra pintoresca ciutat era encara millor del que havíem previst. La ciutat que vam deixar també era una petita i bonica comunitat costanera, però havia canviat en els anys que hi havíem estat. Aquell poble havia estat a prop d'una ciutat i els nostres veïns havien començat a etiquetar les seves cases; la ràbia per la carretera s'havia convertit en una cosa persistent i nova. Tots dos em van suggerir el límit del perill.

La nostra nova ciutat, en canvi, era tan encantadora; estava tranquil. No hi havia molts cotxes i ens vam adonar de seguida que l'aire era net. Teníem un gran porxo davanter, estil pati, i una nit en Christopher i jo ens vam relaxar allà fora en un parell de cadires antigues de fusta de jardí. Els mobles estaven a l'interior majoritàriament i bona part de la mudança estava acabada. Després de mantenir-los dins durant diversos dies, els nostres gatets estaven segurs i feliços al seu gran pati i a la seva nova llar. El sol començava a posar-se i el final de la jornada era tranquil. Quan d'aquella quietud vam sentir cantar. Era evident que era un grup de gent i després vam sentir riure i aplaudir. I endevineu què hem sentit després? Sonen les campanes!

"Què és això?"

Havíem caminat pel nostre barri i havíem vist un rètol de fusta tallada per a l'històric teatre a l'aire lliure. Així que sabíem vagament sobre les produccions escèniques d'estiu a prop, però no teníem ni idea de quan van començar ni de què serien.

Aleshores vam sentir un grup de nens cridant: "Crec en les fades!"

Christopher va començar a riure d'aquesta manera entranyable que m'agradava. "Sé què és això, és Peter Pan". I les campanes van tornar a sonar.

Tenia una cosa que feia quan em donava targetes d'aniversari o notes dolces. Ell signaria el seu anomena i escriu "Directament fins al matí", en referència a Peter Pan, i després dibuixa els vuit laterals d'un signe d'infinit.

"Aquest lloc realment té algun tipus de màgia."

Quan el sol es va posar, vam escoltar el que després vam aprendre que era una producció teatral de **Peter Pan** al teatre del nostre barri. Les campanes eren Campaneta. Estava situat al bosc a una quadra i mitja de casa nostra. Era conegut com "The Forest Theatre", un dels teatres a l'aire lliure més antics a l'oest del riu Mississipí.

Hi havia molt per fer per establir-nos a la nostra nova ciutat i establir el nostre negoci. Tot i que continuava pensant gairebé cada dia a aconseguir un altre gatet, un nou membre de la família que saltava, córrer i jugar s'havia convertit en un somni per al futur.

Tenir una casa nova —bé, realment era antiga, ja que es va construir cap al 1924— significava Podríem afegir la nostra inspiració creativa i, com que el nostre negoci era construir i dissenyar cases, es va fer molt divertit treballar amb la casa de gairebé cent anys.

Vam construir nous camins de pedra local al nostre jardí i vam plantar flors autòctones. A l'interior hem renovat terres de fusta i hem afegit una il·luminació nova i actualitzada. A Christopher estimaven els accessoris d'il·luminació halògens que penjaven dels cables i jo els cables per qualsevol motiu, de manera que la nostra nova llar es va convertir en una barreja de característiques centenàries i d'alta tecnologia. La major part de la il·luminació original s'havia d'encendre amb aquelles cadenes antiquades i vam conèixer nous amics a la ciutat que feien decoracions de vidre penjants només amb aquest propòsit. Així que teníem molts cristalls a gairebé totes les habitacions que captaven la llum del sol i esquitxaven prismes a les parets. Vam posar lluents als nostres porxos que semblaven fets per a la terra dels elfs en algun lloc. Sens dubte, la nostra nova llar estava adquirint una personalitat màgica.

S'acostava al final de l'hivern, set mesos després, quan es va pensar en aconseguir-ne un altre gatet es va fer tan fort a la meva ment que vaig haver de parar-hi atenció.

Vaig començar la meva recerca trucant als centres d'acollida, a l'SPCA i als veterinaris propers a casa nostra, inclosa la nostra, però la resposta sempre va ser la mateixa: "És massa aviat; no hi ha gatets que busquin una llar". En aquell moment estava en gairebé dos mesos de recerca sense èxit.

"Estic fent un cop, Christopher. **No puc** trobar el nostre gatet. Està a la meva ment, fins i tot la sento al meu cor, però no la trobo".

"Passarà, no et preocupis". Christopher tenia una manera de viure confiada. Sense dir gaire depenia del Creador de l'Univers i guardava una fe tranquil·la.

"Ella està en la meva ment tot el temps".

"És ella ?" Els seus ulls ballaven.

"Pot ser. Sembla que. Ho veure'm. Si mai la **trobo !**"

"La trobaràs; ella t'ha estat trucant".

A primera hora del vespre vaig pensar en un petit mercat no gaire lluny de nosaltres. "Ei, Recordes aquella botiga d'aliments per a mascotes a prop de Spencer's Stationery?"

"Sí."

"Tenen un consell comunitari amb tot tipus de publicacions de barri, potser. . ."

"Vols baixar al matí?"

"Podem anar-hi ara?"

No sabia el meu camí tan bé com ell. Christopher sortia cada dia a conèixer gent nova i tractar coses de negocis. Però havia vist aquella botiga i ara estava molt clar a la meva ment.

Tan bon punt vaig veure la seva foto al cartell amb altres dos gatets de vuit setmanes, vaig saber que era Mystère. Com? No en tinc ni idea.

"Aquesta és ella!" Vaig ser més feliç que feliç. "Anem a casa i truquem-los".

Eren els dies anteriors als telèfons mòbils, però va ser a poca distància amb cotxe de tornada a casa.

"Hola, estic trucant pels nadons del cartell. Encara els tens?"

"Hola, sí." Va començar a fer diverses preguntes: "Ara tens gats? Algun gos? Has criat gatets abans? Quants en busqueu?" Preguntes sobre la nostra família de gats, el nostre pati i el nostre metge veterinari.

"Conec el teu veterinari", va afegir. "Jo treballo a l'altra banda del centre comercial d'ell. És un bon veterinari".

Ella deu haver aprovat les meves respostes: "T'agradaria conèixer-les demà? Sóc Stevie, el meu marit és Bryant. Espera. . ." Hi va haver una pausa momentània. "Podries venir a casa nostra cap a les dues de la tarda?"

Vaig mirar en Christopher que estava escoltant la nostra conversa amb altaveu. Va assentir sí.

SÍ, SÍ, SÍ és el que volia cridar! "Sí, dos seran genials", és el que vaig dir. "Som Christopher i Amber".

"Tots dos serem aquí, ens veiem demà".

Aquella nit, vaig reunir la Navar, la Girl Grey i la Huckleberry.

"Endevineu què, nadons? Demà el teu pare i jo coneixerem un nou nadó. Ella pot ser la teva nova germana! Això és emocionant?"

Girl Grey ens va mirar en silenci com si estigués calculant alguna cosa i després es va fregar el cap contra la meva mà. Em vaig preguntar si ella sabia el que estava dient. Huck es va allunyar i Navar ens va mirar tant en Christopher com a mi, amb els seus gegants ulls verds mirant.

"Creus que ho sap?"

Christopher i Navar eren tals brots. "Ell sap alguna cosa".

"**No puc** esperar." Vaig acariciar a Girl Grey i li vaig dir que l'estimava. "Oh home, m'he de relaxar perquè em pugui anar a dormir".

L'endemà a la tarda, Stevie va obrir la porta. "Hola! Bryant és per aquí en algun lloc. Entreu, com esteu?"

"Estic molt emocionat".

Bryant es va unir a nosaltres i em van agradar tots dos de seguida. Vaig veure que tenien un parell de gats descansant a la seva sala d'estar però no vaig veure els nadons.

"Això és Penèlope i Autumn, i el negre que s'amaga és Jasmine. En tenim dos més, però són al pati. Has llegit la història del gatet?"

"Stevie els va criar a mà des de quan tenien un dia", va dir Bryant amb sentit orgull. "Ella els va portar a treballar amb ella. Els va alimentar durant tot el dia i els va protegir. Els netejava i els mantenia calents, encara que els seus ulls encara estaven tancats des del naixement".

"De debò, això és impressionant; has de tenir experiència amb gatets tan petits". Vaig recordar la meua pròpia experiència amb els nounats. "Això no és fàcil de fer".

"Tenim els animals més greument ferits: cadells i gatets", va continuar Stevie. "Aquests tres van néixer el dia de Sant Valentí i els van trobar ficats en una bossa de plàstic i llençats a una paperera".

"Què? He llegit el que has escrit, però sona molt pitjor quan ho dius".

"Vaig ser l'últim voluntari que encara treballava, al final d'un llarg dia, quan era un animal L'oficial de control va entrar de pressa amb una gosserra de lavanda i una petició urgent per salvar els gatets acabats de néixer. Va dir que un treballador de sanejament desconcertat havia estat ressonant durant el seu dia quan els va escoltar. Els vaig portar a casa amb mi aquella nit".

"Tenen un dia? Sabíeu alguna cosa de la seva mare gateta? No em puc imaginar el que va sentir. Era un d'aquests grans contenidors comercials?"

"Sí."

"Com els va sentir? Aquests camions fan molt de soroll".

Christopher em va posar les mans a les espatlles. "Estava escoltant amb diferents orelles".

"Mai vaig saber res de la seva mare. Són molt macos; vols conèixer-los?"

"Sí."

"Són a l'habitació dels gatets; tots dos podeu entrar i seure amb ells". Stevie ens conduïa pel passadís. Quan vam obrir la porta vam veure tres cares diminutes i peludes que ens miraven. Estaven jugant amb joguines de gatets de colors i es van aturar a mirar-nos.

Quan ens vam asseure al sofà, cadascun d'ells va pujar per seure damunt nostre.

"No són macos?"

"Tan petit". Vaig agafar un d'ells a les meves mans.

"Queda't el temps que vulguis". Stevie va somriure. "Vas dir que en vols un?"

Christopher i jo ens vam mirar. "Amb els nostres tres gats. . . un serà genial."

"Com ho sabré?"

"Sabràs quin és el teu". Stevie va tornar a somriure i va tancar la porta.

Els micos s'enfilaven per tot arreu. Christopher va agafar una de les seves joguines de corda i els tres gatets volien agafar el ratolí al final. Es van perseguir al seu túnel i després es van espantar saltant i amagant-se. Eren adorables.

Mentre m'asseia amb tres gatets petits i curiosos, vaig dir una pregària silenciosa perquè la seva mare felina pogués tenir pau. Els seus nadons estaven segurs, i vaig pregar per la seva felicitat i seguretat.

Al cap d'uns vint minuts, els altres dos gatets van marxar i van anar a explorar junts, però la nena que havia reconegut a la foto va continuar pujant-nos. Em va arrossegar el jersei i em va posar a l'espatlla. Llavors va creuar cap a les espatlles d'en Christopher. Va caminar d'anada i tornada com si no ens volgués deixar. Els altres dos seguien jugant i perseguint-se. Sabia que era meva.

En Christopher i jo no calia parlar-ne. La vaig estimar de seguida i vaig dir que ell també.

Quan l'Stevie va tornar, vaig agafar la petita bola de pell que estava asseguda a l'espatlla d'en Christopher. "Aquest és una noia?"

"Sí, ella és 'Tres' a la foto".

"La vaig reconèixer quan vaig veure les teves fotos. . . els altres dos s'assemblen però ella sembla la diferents d'ells. Ella ha estat en la meva ment. Durant **anys**. Fins i tot ja l'he posat nom. es diu . seva nova Mystère".

"Aquest és un nom interessant. Sona místic".

"Què creus que faran els nostres altres gatets?"

"Coneixes Navey", va somriure en Christopher. "Ell cuidarà d'ella".

Sabia que això era exactament el que faria Navar.

"Crec que Huckleberry voldrà jugar amb ella. I Girl Grey? Haurem d'esperar i veurem. És possible que només vulgui observar-la des d'un lloc segur".

Vam portar aquesta mica de pelusa a la sala d'estar i vaig parlar amb tots dos. "Moltes gràcies per rescatar aquests nadons".

"La trobaré a faltar. Sé que anirà a una bona casa, però encara pensaré en ella aquesta nit".

Bryant va posar la mà a sobre de la d'Stevie. "Ella estimen tots els nostres nadons de rescat".

"Trucaré i et faré saber com està", vaig prometre.

"Ha! Aquesta nit l'agafaran i la besaran molt", va dir Christopher. "Estic molt content de nosaltres Us vaig conèixer nois i moltes gràcies per estimar-la".

Tenia un transportista amb una manta suau a dins, però no la vaig posar allà dins. Estava contenta de quedar-se arrellegada a la seva nova manta als meus braços. Fins i tot quan en Christopher va engegar el cotxe, va ronronear i es va amagar en la suavitat.

Tal com vaig prometre, vaig trucar a Stevie una mica més tard. "És molt bonica. . . i els nostres gats estan tranquils. Estan fent les seves coses i la deixen jugar.

"Va a tenir una vida feliç, puc dir. Oh... una persona simpàtica ens va contactar sobre Uno i Dos, així que sembla que tindran una casa junts. Gràcies per trucar."

"Gràcies per estimar-los i cuidar-los quan eren tan petits".

2. Això podria ser cert?

En aquelles primeres setmanes, Navar s'assegurava d'estar sempre a prop d'ella.

No la va tocar ni dormir amb ella ni tan sols jugar amb ella. Simplement es va quedar on podia veure què estava fent. Ella no vagava gaire, així que de vegades ell saltava al darrere del sofà on podia mirar-la a la sala d'estar i al solàrium. També es va asseure en un banc del nostre còmode porxo davanter mentre ella perseguia els insectes del jardí. Quan ella estava fora, al pati, la va seguir i després es va estirar a prop. Semblava que estigués fent una migdiada, però no ho era. Sempre va ser conscient d'on era.

En els seus primers dies a la seva nova llar, Huckleberry va donar molt al seu gatet. Ell semblava que no li importava que ella fos allà, simplement no volia que s'acostés massa

La nena Grey l'estimava. Al principi va estudiar el nou gatet. La va mirar des d'una distància segura i després, al cap d'un parell de dies, es van perseguir per la casa. De vegades, Brambleberry Rose perseguia la Girl Grey i després es giraven i Brambleberry corria tan ràpid com podia per allunyar-se de la seva germana gran i gris platejada.

Volia recollir moltes fotos d'ella i n'he agafat tantes com vaig poder per al seu àlbum. Era tan adorable; va ser fàcil aconseguir bones fotos d'ella.

A la nit es va enfilar al meu coixí i va dormir amb la seva cara petita al costat de la meua. Va ser tan commovedor i tendre. Els seus bigotis em feien pessigolles al nas, cosa que de vegades em despertava. De vegades, dormia sobre el meu cap, cosa que em va fer qüestionar la seva seguretat més d'una vegada.

"Et pots creure que segueix fent això?" Vaig preguntar a Christopher unes quantes nits més tard.

"Bé, encara no l'has aixafat".

Abans d'arribar a Brambleberry, Navey era el nostre company nocturn la majoria de les nits, però, des de la seva arribada, hi era cada nit. Semblava que volia vigilar la seva germana petita fins i tot durant la nit.

"Gràcies per vetllar pels nostres nadons, gran".

Navar va tancar els seus grans ulls verds i va inclinar el cap enrere. Semblava majestuós.

Una nit, mentre en Christopher treballava a la seva oficina, va jugar amb una bola de campana esponjosa al nostre llit. A la foscor resplendor de la pantalla del televisor, tot el que vaig poder veure era la seva silueta. Em va sorprendre

perquè, a l'ombra, semblava un dels meus gats anteriors: el meu primer gatet, la Terra, que havia viscut amb mi molts anys abans de conèixer en Christopher.

La Terra era d'una bellesa inusual i supremament intel·ligent. Tot i que era de raça abissina, no era desitjada en aquest món. Tenia un aspecte que el seu criador considerava indesitjable i així va arribar a ser el meu gatet. De color vermell, o vermellós, la Terra tenia ulls verds penetrants i la seva cara era rodona en lloc de triangular. Em van dir que alguns criadors volien que els seus abissinis tinguessin orelles grans i punxegudes que es col·loquessin més al costat del cap del gat. Les seves orelles eren més típiques que punxegudes i es col·locaven a la part superior del cap com la majoria dels gats. Però les millors parts de les orelles de la Terra eren els flocs foscos a les puntes, que li donaven un aspecte una mica salvatge, i eren una cosa que estimava molt d'ella. De vegades havia pensat que aquells trossos salvatges de pelatge la feien semblar un nen de linx.

A mesura que va créixer, vaig saber que la Terra perseguiria els raïms verds que vaig rodar pel terra. El color verd del raïm coincideix amb el verd dels seus ulls, i era molt bonic veure-ho, com una obra d'art accidental, quan se la portava a la boca. Em portaria el raïm de tornada amb suavitat entre les dents. Ho faria diverses vegades per tornar a tirar, fins que, per fi, se'l va menjar. En aquell moment em vaig preguntar quants gats ho feien.

La Terra havia estat el meu millor amic i mentor. Vaig estimar molt aquest gat i va estar amb mi durant molts anys meravellosos. Sempre s'acaba massa aviat amb els nostres amics animals. Quan es va creuar per estar amb els àngels, la Terra em va deixar una cistella plena de valuoses lliçons de vida i amor. El regal més important que em va fer la Terra va ser el gratificant que va ser obrir el meu cor a l'amor d'un animal. D'ella, vaig aprendre que els animals poden ser els nostres veritables amics i el fàcil que és estimar-los i ser sempre amable amb ells.

Bé, hi havia semblança de la Terra a la imatge d'ombra de Brambleberry Rose, i va passar de nou unes quantes setmanes després. Hi havia alguna connexió entre el que estava veient i el que vaig sentir quan vaig tenir per primera vegada Brambleberry Rose? Em vaig preguntar: "**És possible que això sigui cert?**"

Christopher tornava a treballar a la seva oficina la segona vegada que va passar.

"Recordes quan et vaig dir com vaig veure la cara de la Terra a l'ombra de Brambleberry Rose?"

"Hola amor." Estava dibuixant el disseny d'una casa i em vaig adonar que havia pensat molt, així que el vaig fer un petó. "Pregunta'm de nou".

"Ha, perdó. Recordes com vaig veure Earth i Brambleberry al nostre llit una nit?"

"Oh, sí."

"Va tornar a passar. Estàvem jugant i, de sobte, va ser com si estigués mirant la Terra, no Brambleberry".

Christopher no va dir res. Sabia més coses sobre disciplines esotèriques i vaig pensar potser havia sentit parlar d'una cosa així.

"Això és una cosa?"

"Creus que la Terra t'està visitant?" va preguntar Christopher.

"És com si fossin iguals. · · **què?** És possible fins i tot això?"

"He sentit que els animals poden tornar després de morir, així que potser la Terra s'ha reencarnat?"

3. *Si us plau, no!*

Christopher volia actualitzar el nostre graciós porxo davanter, així que va organitzar el nostre amic Lauren, que era experta en treballar la fusta i la pedra, per venir a ajudar.

Era tard al matí, calent, i ella i jo estàvem posats maons vermells antics recuperats a la part superior de la coberta de fusta que portava a la nostra porta principal. Lauren i jo ens estàvem concentrant a girar el patró de maó sobre les amples taulons de fusta. Les persones que havien viscut a la casa abans que nosaltres havien tallat una obertura rodona a la superfície de fusta de gairebé set polzades de diàmetre al costat de la porta principal. Cap de nosaltres va poder veure res quan vam mirar aquesta foscor. Vam mesurar i vam trobar que els maons ho cobriren completament. Brambleberry, o Baby Brambles, un dels seus nous sobrenoms, tenia uns mesos i era totalment preciós. Ens va entretenir mentre treballàvem sota el sol.

Tenia una panxa petita i grassa, unes cames que començaven a ser llargues i ratlles no coincidents per tot el seu abric de pell de nadó. Ho va explorar tot: es va enfilars als mobles, es va amagar darrere de les fulles de les flors en test i va jugar amb tots els insectes del jardí quan els va trobar.

De sobte i sense previ avís, em va agafar la sensació que hi havia el meu gatet perill. Vaig mirar al meu voltant i no la vaig veure jugant enlloc.

"Has vist Brambleberry en els últims minuts?"

"Ella només estava aquí, però no. . . on ha anat?"

"La vas veure marxar? Va aparèixer algun dels altres gats?"

La porta d'entrada estava oberta perquè pogués haver entrat a la casa. Navar va quedar arraulit a la catifa de l'entrada. "Saps on és Brambles; ha entrat ella?"

Navar no semblava preocupat.

"Baby Brambles? Brambleberry Rose?"

Res, ni un so.

Vaig caminar per la casa, la Lauren era al porxo de fora i tots dos vam cridar-la per nom.

"Ei, Brambleberry, pots tornar a casa ara?"

Vaig riure una mica però el meu estómac començava a enfonsar-se. Vaig tornar al porxo davanter i vaig mirar darrere de cada moble i cada cassola de fang. Vaig caminar per la cantonada de la casa. "Baby Brambles? Brambleberry Rose?"

Vaig mirar cap al carrer, que havia estat gairebé tranquil durant tot el matí, dient en silenci: "**Si us plau, no!**" Però no vaig veure res quan vaig passar per la reixa i vaig buscar a banda i banda del carrer.

Vaig pensar en la foscor a sota d'aquell retall a la coberta i em vaig sentir atret per esbrinar si ella estava sota la casa.

Quina és aquesta sensació? Quan el teu cor pren el relleu i porta els teus peus a caminar?

"Vaig a comprovar sota la casa, avisa'm si la veus".

Quan vaig obrir la porta de tres peus que conduïa al terra de terra i a l'espai cavernós sota casa nostra, la meva petita rosa d'esbarzers va venir corrents cap a mi. Ella estava tan contenta de veure'm com jo de veure-la. Després de besar la seva cara petita i polsegosa tant com em va permetre, uns tres petons, la vaig portar de tornada al porxo.

"La tinc!"

Lauren va deixar escapar una respiració profunda i va semblar alleujada. "On diables era?"

"Sota la casa. Allà baix és força fosc; No estic segur de com va arribar-hi!"

Lauren i jo vam mirar aquella obertura rodona a la coberta.

"Creus que va saltar allà avall?"

"Ha. Oh Déu meu. Si ho va fer, és en part mico". va dir Lauren.

"Anem a tapar-ho per si de cas. . ."

"No més travessias, petit". va dir la Lauren, arribant per acariciar la part superior del seu petit polsegós cap.

Vam taponar la seva escotilla d'escapament i la vam mantenir a prop nostre.

Navar es va despertar i es va unir a nosaltres mirant-nos com per preguntar: "Esteu bé?"

No vam poder evitar riure.

Dies més tard, Lauren em va dir que havia vist coses semblants a la meva connexió amb Brambles entre les mares i els seus fills, però no amb un gatet de tres mesos. Dir que m'encantava Brambles sembla completament inadequat; es va anar fent evident que hi havia un vincle entre nosaltres que abans no havia conegut. L'amor en formava part, però hi havia altres connexions poderoses i misterioses.

Un zoo autòcton vivia al nostre pati amb nosaltres. Teníem tants esquirols vermells i grisos que tenien nius als nostres graciosos roures de Califòrnia, corbs que arribaven en grans grups, fent tota mena de brontolls, uns quants mapaches que penjaven als nostres pins de 100 peus d'alçada i molts ocellets que van cantar i entretenir als nostres gatets i a nosaltres.

Els arbres en si eren una cosa preciosa: hi havia més de vint roures majestuosos de 100 anys que cobrien el nostre pati. Durant el dia, feien de paraigua, protegint-nos del sol, però, a la nit, a la llum de la lluna motejada, semblaven ser éssers savis i místics. Probablement eren sentinelles.

Un roure que creixia al nostre pati del darrere s'havia ramificat en sis arbres separats i creixia des de sota la nostra cuina. La casa s'havia construït just sobre l'arbre i l'arbre no semblava importar-li.

Aquells arbres estaven molt a prop de casa nostra i donaven als nostres gatets i esquirols un sistema de carreteres al nostre pati. Podien córrer i saltar d'arbre en arbre i al nostre terrat sense tocar el terra. Quin so més meravellós era a dins quan diversos esquirols o gatets corrien pel nostre terrat. Semblava un grup amable de criatures. Teníem claraboies grans i clares a la majoria de les nostres habitacions i, alguns matins, semblava que algú petit i com un esquirol hi hagués estat jugant a lliscar-hi. Hi havia empremtes de potes i marques de diapositives mooooooooooogues pel pendent de les claraboies.

Hi havia almenys dotze pins de 100 anys. Estaven arribant al final de la seva vida perquè s'havien plantat al voltant de l'època en què es va fundar la nostra ciutat, l'any 1902. Un d'aquells pins alts era una volta per a les glans. Hi havia centenars, potser milers, de forats perforats a l'escorça, per tots els costats de dalt a baix, i farcits de glans, així com forats més grans al tronc on els picots de gla tenien els seus nius.

Va ser un diumenge increïblement tranquil, després del circ normal del cant dels ocells i de l'alimentació dels esquirols, i just quan començava la tarda, quan, de sobte, em vaig adonar que feien hores que no havia vist Brambleberry.

Havia estat jugant fora amb els altres nens, però havia tornat a casa a última hora del matí, i no recordava haver-la tornat a veure sortir.

Mentre caminava cap a l'oficina de Christopher, vaig mirar cada habitació.

"Has vist Brambles?"

"Ah. . . no, no des d'aquest matí. Navar està per aquí?"

Vaig trobar el nostre gran noi negre fent la migdiada en un bassal de sol al nostre solàrium.

"Navey, saps on és Brambles?"

Va obrir els ulls verds i em va mirar però no va respondre.

Vaig mirar cada habitació amb més atenció. Vaig mirar per tota la casa: sota els llits, als armaris, als prestatges, darrere de les portes, a qualsevol lloc on pogués estar.

"Esbarzers!"

"Rosa d'esbarzers".

"Señorita B."

"Bebè B".

Vaig cridar gairebé tots els seus noms i vaig intentar seduir-la perquè s'amagués fent sonar les bosses arrugues que contenien les seves llaminadures, però no la vaig poder trobar.

Les portes del pati no estaven obertes i en Christopher havia estat a la seva oficina llegint la major part de la matinada, així que vaig suposar que tampoc no sortia per aquelles portes.

Huckleberry estava descansant a una de les finestres altes que donaven al pati, Girl Grey feia la migdiada al túnel i Brambles encara estava AWOL.

Vaig començar de nou la recerca habitació per habitació, amb la bossa de regal a la mà. Sota els llits, als armaris, encès prestatges, fins i tot vaig mirar dins unes sabatilles difuses. . . però no Baby B.

Vaig decidir sortir fora i em vaig assegurar que la porta principal estava tancada darrere meu.

"Esbarzers!"

"Baby Brambles. Bebè B." L'estava cridant suaument, sacsejant la seva bossa de regals. veure- . . però no ho vaig fer la a qualsevol lloc.

No estava al porxo davanter, ni a la banyera dels ocells, ni dormia a les estrelles d'escorça. Ella no era al terrat, i em feia un nus a l'estómac. Vaig haver de recordar-me a mi mateix de respirar. Després del que semblava una llarga estona de caminar per la nostra propietat sense cap èxit, vaig sortir per la porta d'entrada de fusta feta a mà amb el cor retallat que Christopher havia fet per a mi, fins al carrer gandul davant de casa nostra. Un parell de veïns estaven gaudint d'una passejada a última hora del matí.

"Has vist un gatet petit, adorable, gris i amb ratlles daurades i taques?"

"No, has perdut el teu gatet?"

"Oh home, no la trobo".

"Quants anys té?"

"Un parell de mesos".

"Oh, encara és petita. Va sortir de casa?"

"No ho crec." Devia ser obvi que estava preocupat.

"Mira en llocs on no creus que serà. Es poden amagar en un mitjó quan ho són poc." Ella va somriure conscientment, com si hagués estat on era jo. "La trobaràs".

Em van agradar molt els meus nous veïns simpàtics.

Vaig tornar a dins. "L'has vist?"

"No, vaig revisar el safareig i tot el meu escriptori". Christopher estava preocupat però no molest.

M'acostava molest.

Vaig començar a treure coses dels armaris, habitació per habitació. Les sabates eren fàcils ja que vaig poder veure a ells, però van sortir maletes, mantes i tota la resta.

Després del que semblava una hora d'investigació, vaig agafar la part superior d'una pila de mantes plegades a l'armari de l'oficina d'en Christopher i **endevineu què?**

Entre les capes, sense veure ni un xiuxiueig de la cua o les potes, i sense fer soroll, vaig trobar Brambles arrossegat en una bola càlida, dormint profundament. Estava envoltada d'una suavitat càlida i es va estavellar totalment. Dubto que m'hagi sentit cridar-la per nom o trucant les seves seductores bosses de regals.

"La tinc!"

La vaig agafar i la vaig fer un petó, però no li agradava. Potser va pensar que si aixecava les seves petites potes a la meua cara, m'aturaria.

En Christopher es va unir a nosaltres i vam fer un entrepà de gatet amb ella entre nosaltres. Ella es va renyir i va protestar una mica però ell li va besar la cara petita i va riure una mica mentre la renyava amb tendresa. "Llàstima, petit. No et tornis a amagar". Amb la mà li va arrossegar el pelatge del cap. "La teva mare estava molt preocupada per tu".

El va tornar a besar-la, raspallant els seus dits sota la seva barbeta, i la vaig posar a terra.
La vam veure fugir pel passadís.

"Ha! Quina canalla més intel·ligent que és." Jo vaig dir.

"Increïble com de bé s'amagava".

Girl Grey, Huckleberry i Navar ni tan sols s'havien despertat per a l'espectacle.

4. Bé. . . Algunes persones porten els seus gossos, oi?

A Brambleberry li encantava la vida a la nostra casa de taulers i llistons al centre de Califòrnia Costa. Tantes portes, entre habitacions i que donen a l'exterior, i moltes finestres grans.

La casa es trobava en tres solars, la majoria tancats amb aquella tanca local única, de manera que els gats estaven protegits dels gossos; tanmateix, van haver de lluitar amb els mapaches i els pics de gla. Al nostre barri de Southland, els nostres gats compartien les seves joguines amb els mapaches. S'asseien al porxo davanter i miraven jugar els mapaches, però, per alguna raó estranya i desconeguda, aquí a la Costa Central les bestioles salvatges eren una mica dement i podien matar gats. Així que els gats se'ls permetia sortir durant el dia però, quan s'acostava el vespre, tots els hi van tornar a dins.

Navar Star va fer el seu control mental amb gats que van intentar entrar al seu territori, però en la nostra nova llar, perquè les nostres cases estaven construïdes molt més allunyades, i perquè teníem el dossier dels roures de Califòrnia en lloc de les palmeres, no podia veure el carrer tampoc. La tanca i les portes de fusta rústica també van mantenir fora la majoria dels gats.

Quan no estava al costat visitant la seva amiga gateta, l'Anna, a Huckleberry li agradava veure a Brambleberry jugar amb les seves joguines i córrer per la casa. Girl Grey va passar molt de temps vigilant-la, però també la va perseguir i va jugar a amagar-se amb ella.

Aquells van ser els nostres mesos halcyon; feliç i sense problemes.

Brambles havia adquirit un altre nou sobrenom; La senyoreta B, que era el Christopher estimat més. Tenia tantes joguines de gatets de colors a gairebé totes les habitacions de casa nostra. Christopher i jo vam aprendre a caminar remenant els peus. Si no ho féssim, i caminàvem amb normalitat, podríem aixafar accidentalment les seves joguines.

Els gats tenien una torre per divertir-se a la meua oficina; feia gairebé cinc peus d'alçada, amb condominis per fer la migdiada, pals per rascar, perxes per espiar i rampes per escalar. L'arbre més petit de la nostra sala d'estar tenia quatre nivells verds amb catifes i sis braços flexibles coberts de fil de jute amb boles de campanes a ratlles que oscil·laven per tocar. Semblava una mica un pop. Brambles i Gray podien pujar-hi i jugar amb les boles de campana.

El pop verd era el preferit de Baby B. Christopher va somriure un vespre després de veure-la jugar. "Aquesta és la seva **Kitty** U. Segur que li encanta".

Vaig teixir tot tipus de joguines penjants, plomes del nostre jardí i cintes de colors al una xarxa d'un túnel de corral de gatets més llarg i n'omplim un segment amb munts de paper de seda blanc arrugat. Brambleberry i Girl Grey es perseguirien al túnel. Ells

batejava davant les distraccions de colors que oscil·laven, i Brambleberry de vegades s'amagava sota els munts de paper. Esperaria, i esperava, i després es llançaria el més a prop possible de Girl Grey o Huck i, en general, els aterroritzava amb gatets. Era tan petita i s'amagava dins d'una bossa de paper marró arrugada i després, sense fer sorolls, estnia una pota i els sorprèn quan passaven. Quan li va fer això a Navar, ell es va girar i la va mirar amb els seus enormes ulls verds com si digués: "Sabia que hi eres. No m'has enganyat".

Les parts clares de la pell de Brambleberry eren de color de galetes, com l'abric d'un cavall Palomino i el meu color preferit dels animals. No teníem formigó al nostre pati i, quan estava estirada sobre les estelles d'escorça, els seus colors es van barrejar. Fins que es va moure no sempre era fàcil trobar-la.

"Abans de néixer, algú que l'estimava a Kitty Heaven la va ajudar a vestir-se la seva roba de terra". Christopher va dir, amb els ulls brillants: "Crec que li van donar **uns jammies de camuflatge creats a mida**".

"Crec que tens raó! Aposto que era Diana: li encantaven molt els gatets.

La Diana havia estat la nostra amiga durant tant de temps. La vam conèixer a ella i al seu marit grec un vespre quan estàvem fora a sopar a Southland. I després vam descobrir que vivien al carrer de nosaltres. Ella estimava Christopher i va ajudar en el seu negoci durant força temps. Sempre tenia un o dos gats encantadors. Havia creuat cap al cel poc després que ens vam traslladar a la costa central.

Tenia una motxilla de pell suau feta a mà i vaig pensar que a Brambleberry Rose li agradaria viatjar amb mi. La vaig posar dins i la vaig portar a la botiga d'aliments naturals. A ella no li va importar massa, però no vaig pensar que li agradava el soroll de soroll dels carros de queviures a l'entrada de còdols. Aleshores vaig pensar a portar-la a una de les reunions del nostre ajuntament. Construït l'any 1913, el nostre ajuntament va ser inscrit com a edifici històric. Va començar com l'Església Episcopal de Tots Sants a la nostra petita ciutat i era un edifici tan agradable per celebrar reunions. Tenia baranes de ferro fets a mà en forma d'arbre que revestien els graons d'entrada a un porxo ampli i acollidor i un antic porxo. -interior de fusta amb un sostre alt i inclinat, vaig agafar la motxilla davant meu i vaig deixar que Brambles mirés al voltant mentre el nostre ajuntament parlava d'assumptes cívics importants.

"Què hi ha a la motxilla?"

"No què, qui? Es diu Brambleberry Rose.

"Oh, Déu meu, és maca".

Algú més es va acostar per veure què passava.

"Has portat el teu gatet a la reunió?"

"Bé . . . algunes persones porten els seus gossos, oi?"

Brambles no volia que li acaricien gaire i la gent la volia tocar, però eren respectuosos. Era irresistible.

La nostra alcaldessa era una dona el gos de la qual l'acompanyava a les reunions i quan es trobava Brambles va aconseguir un somriure entremaliat. "Has portat el teu gat a la motxilla?"

Vaig somriure.

"Per descomptat que ho vas fer." I se'n va anar rient, parlant amb el seu petit gosset blanc i esponjós. "Vinga, senyor Cloud".

Quan encara era petita, la vam portar a diverses reunions més. Semblava que no li agradava, però tampoc no li importava. Ràpidament vaig descobrir que si deixava caure unes quantes llaminadures a la pell de camussa suau de l'interior, estava molt contenta.

El nostre veterinari era un home de parla suau i coneixedor i estimava els nostres nadons. Semblava tenir un coneixement fiable i variat de com cuidar-los. Em va parlar d'algunes maneres poc conegudes i no mèdiques de tractar els meus petits. Durant una de les seves cites de revisió, li vaig preguntar al Dr. Thomas com va arribar a ser veterinari.

"Vaig créixer als Països Baixos i el meu avi era veterinari, cuidava animals de granja, inclosos gats i gossos. Tenia un gran hivernacle i cultivava tot tipus d'herbes, plantes i flors. Feia remeis per als animals. Vaig aprendre d'ell".

"Ui. Aquesta és una base de coneixement del vell món. I un art perdut. Devia tenir una espècie ànima."

"Era molt estimat a la seva ciutat".

"L'has de trobar a faltar. M'han dit que no tots els metges són curanderos, en aquell moment no ho vaig fer saber què significava això. Sembla que el teu avi era un curandero increïble".

Es va adonar que a mesura que el cos de Brambleberry s'anava fent més gran, la seva cua continuava . . . i creixent. creixent. . . i creixent.

"Brambles té diverses vèrtebres addicionals a la cua. Li dóna aquesta cua lonnnng. També li dóna un sentit de l'equilibri poc comú. És molt maca", va afegir, amb una brillantor als ulls, "i té una de les cues més llargues de la història dels gats domèstics".

"Brambleberry Rose entra a l'habitació i cinc minuts després li arriba la cua".
va declarar Christopher amb un dolç somriure.

Es va graduar de **Kitty U** als arbres del nostre pati. Al principi, va córrer cap a ells i els va agafar com si estigués lluitant, però aviat va aprendre a navegar per aquelles branques grans i retorçades que creixien de costat. Com que el nostre pati estava cobert de roures de Califòrnia centenàries, teníem moltes branques laterals retorçades a prop del sòl que eren perfectes perquè un gatet s'escampés.

Tots els nostres gats van pujar als arbres, però una cosa nova va començar a passar quan Brambleberry encara era petit. Ella va començar a saltar. Podia saltar de branca en branca, com el gris autòcton, i els esquirois vermells importats que vivien al nostre pati. Els seus germans i la seva germana no podien fer això. Es van asseure a terra i la miraven.

A mesura que es va fer una mica més gran, va pujar més amunt i va començar a saltar des de les branques més petites fins al terrat de casa nostra. El que era notable d'això és que la branca s'allunyaria d'on estava equilibrada quan hi saltava. Ho vaig veure un parell de vegades mentre treballava a la meva oficina. Un dia en Christopher era a casa a la tarda quan va començar a enfilarse als arbres del nostre pati. Vaig pensar que podria tornar a fer el seu vol màgic.

"Christopher, potser voldreu venir a veure Brambles". Va entrar al meu despatx i la vam veure pujar més alt que on pujaven els nostres gatets. "Ella saltarà". vaig dir suaument.

Es va equilibrar sobre una branca horitzontal d'uns tres polzades de diàmetre just fora de la finestra de la meva oficina.

Va mirar atentament el terrat i es va quedar molt quieta.

Llavors es va llançar!

L'únic que vam veure va ser la seva cua desaparèixer sobre el ràfec. La vam sentir córrer cap a la carena del nostre sostre inclinat i se n'havia anat.

"Uau. No he vist mai res semblant". Els ulls d'en Christopher eren oberts de sorpresa. "Ella és extraordinària".

El més sorprenent del seu parkour de gatet és que estava a gairebé vint peus del terra, i no només mesurava la distància que podia veure, sinó també la distància que va crear amb el seu salt. Era precisa i elegant. Era única i senzillament increïble, volia per l'aire com una experimentada artista aerotransportada.

"Saps què és això?" Vaig preguntar.

Em va mirar però no va respondre.

"Això és Mystère".

"Tens raó." Va exclamar. "El seu nom és definitivament Brambleberry Rose, però el seu esperit és Mystère".

Aquells dies a la nostra comunitat costanera, la població de la qual era d'aproximadament 3.000, ho eren a diferència de qualsevol lloc on havíem viscut abans. La nostra casa estava a dues illes boscoses de la ciutat: podíem caminar fins al cafè del matí, el parc, algunes de les cases dels nostres amics i el teatre a l'aire lliure. Les cases no s'assemblaven entre elles. Tenien majoritàriament uns 100 anys i estaven en grans solars. Els patis no tenien gespa, sinó flors, jardins, petits boscos d'arbres i estelles d'escorça. Un material d'esgrima comú eren les autèntiques estaques de raïm de les vinyes. Els jardins es van retallar amb pals retorçats quadrats de dues polzades, gris clar, encaixats directament a terra, d'uns tres peus d'alçada, amb suports diagonals ocasionals. Quan un arbre havia anat creixent on els fundadors volien un carrer, anaven al voltant de l'arbre. Els carrers estaven torts i no tenien llums ni voreres. Teníem llums petites d'estil tiffany al nostre pati prop de casa, però quan el sol es va posar era fosc al nostre carrer.

Era com viure en un temps més senzill fa molt de temps. En Christopher i a mi ens va encantar més qualsevol altre lloc on haguéssim viscut abans, i, com recordareu, estimats lectors, havíem viscut en una encantadora comunitat costanera al sud de Los Angeles i just a l'oceà a la costa nord d'O'ahu, Hawaii. .

La majoria dels matins a la nostra petita ciutat de platja començaven amb el cant dels ocells. Vam tenir molts tipus de ocells que el cor del matí contenia una varietat de veus i durava prop d'una hora. De veure'ls vam conèixer algunes de les espècies d'ocells, però teníem un ocell misteriós que sonava com un mico xerrant. No tinc ni idea de quin tipus d'ocell era, però feia un so semblant a la selva.

Poques vegades sentim gavines tot i que estàvem a unes illes de la platja, però el nostre estol resident de grans corbs negres i bonics semblava instal·lar-se a les branques gairebé al mateix temps. Semblava que cridaven i tenia tanta curiositat per escoltar-lo i veure-ho. Si els nostres gats estaven fora quan va passar això, van desaparèixer. No van fugir; de sobte, simplement no eren.

Hi havia garots blaus de Califòrnia que eren amics dels nostres esquirols, ocells marrons que van saltar a les estelles de fusta amb els dits dels peus separats, colibrís d'un verd brillant, curruques grogues i grises que feien els xiulets més dolços i petites maques grises que vam saber s'anomenaven mallerengues i que tenien el cap punxegut. Tots es portaven bé, però els picots blancs i negres tenien una agenda diferent. Volien tot el menjar per a ells. Van expulsar altres ocells. Van ser ells els que cobrien els nostres pins amb petits forats que omplien de glans. Eren sorprenentment gràfics i tenien una coloració molt nítida de blanc i negre amb un barret vermell brillant a la part posterior del cap com un yamaka jueu.

Un dia, mentre en Christopher i jo ens asseiem a la cuina, vam veure el grup de picot espiant als nostres amics esquiol. Semblava que estaven recollint informació sobre la situació dels aliments. Diversos d'ells van cridar, diversos picots més van aparèixer als arbres, i després van saltar a les branques dels arbres per apropar-se a on estaven els nostres amics esquiol. De sobte, com si fossin un senyal silenciós, van començar a bombardejar els esquiol vermells que menjaven llavors de gira-sol negre a la finestra de la nostra cuina.

Semblava una maniobra de vol coordinada, com en els espectacles aeris als quals havíem assistit.

"Oh, home. Els nostres esquiol es faran mal". Em vaig aixecar per anar al nostre pati del darrere i córrer interferències per a ells.

"Això sembla una guerra. Aquests nois semblen Zeros!"

"Què és un Zero? I on és el nostre ramat de corbs quan els necessitem?"

La cara d'en Christopher estava tancada en gairebé una ganyota. "Zero és el que anomenàvem els avions japonesos que van volar a la Segona Guerra Mundial". Potser recordeu, estimats lectors, que Christopher era un pilot devot i que el seu pare havia servit a Europa durant aquella guerra.

"Oh, els que tenen el punt vermell a les ales?"

"Sí, i al costat de l'avió. Aquests ocells semblen aquells ocells de guerra. Oh, . . . tu saps com es diu un ramat de corbs?"

"Digues-m'ho".

"Un assassinat".

"Un assassinat de corbs? De debò? Això és el que necessitem ara. La nostra colla entri amb ***l'assassinat*** al cap. Saps com es diu un grup de gats?"

"La nostra família?" Tenia un somriure boig a la cara.

"Jo també t'estimo, nena. Un grup de gats s'anomena clowder".

Vaig saber sense mirar-lo que somreia, i des d'aquell dia ens referim als picot assassins com Zeros.

Tenia dues olles rústiques de fang al porxo del darrere que vaig omplir amb pinyes caigudes que vaig agafar mentre caminava per la nostra propietat. Una olla contenia pinyes de pi verd ajustades i l'altra contenia les marrons que eren més grans i s'havien obert. Els vaig anomenar bombes i bales. Les bales eren les més petites i es podien apuntar bé. Els més grans semblaven més amenaçadors mentre els vaig enviar volant per l'aire. Vaig ser bastant bo per apuntar-los a les branques on els Zeros els agradava seure. No estic segur que em prenguessin seriosament, però se'n van anar després d'enviar-ne una parella al seu grup de soroll.

El solàrium de casa nostra es va convertir en el meu despatx encantador i Brambleberry Rose em va fer companyia la majoria dels dies mentre treballava. Tenia finestres amples al llarg de la paret més llarga que no s'obria. Hi havia dues finestres clàssiques i antiquades a cada costat que s'obrien per a la ventilació i totes elles donaven al bosc semblant a un parc. A l'altre costat llarg hi havia finestres interiors i portes franceses que donaven a la nostra sala d'estar. Els ampits de les finestres tenien unes nou polzades de profunditat i es feien amb la mateixa construcció de taulers de cedre vermell i llistons que les parets i el sostre. Aquesta habitació no havia estat emblanquinada com la sala d'estar. Va ser realment com estar en una casa de l'arbre i un dels llocs preferits de Brambleberry per estar a casa nostra. Feia molta calor i els marges de les finestres eren prou amples perquè un gatet s'adormís. Ella estava allà dalt amb els ocells en aquella habitació.

Va ser un d'aquells dies que vaig aixecar la mirada i vaig veure el meu gatet balancejant-se de la cornisa del un d'aquells ampits amples amb cordons al coll. Brambleberry estava lluitant per desenredar-se. Les seves petites cames li donaven puntades. Amb les potes davanteres, va intentar arribar als cordons que l'estaven ofegant. No podia fer cap so perquè no podia respirar.

No em podia moure prou ràpid! Em vaig aixecar d'un salt del meu escriptori i la vaig agafar i la vaig ella . . aguantar. i la va agafar.

"Oh estimat Senyor, gràcies per deixar-me estar aquí". Estava intentant recuperar els batecs del meu cor en algun lloc proper a la normalitat. Jo tenia. estat. Aterrit!

No volia pensar què hauria pogut passar si no hagués estat a casa o si hagués estat a una altra habitació. Em va semblar que aquesta era almenys la segona vegada que podia anar a casa per estar amb els gatets Angels.

Christopher estava en un lloc de treball, però el vaig trucar igualment.

"Brambles gairebé mor".

"Què? Deixa'm anar a un altre lloc on et pugui escoltar millor. Què va passar?"

"Estava treballant a la meva oficina i pel que sembla ella havia estat jugant amb les boles de plàstic a l'extrem dels cordons de l'ombra de la finestra. Estaven lligats i, estimat Déu, li van formar un llaç al coll. Christopher, estava **balancejant-se** de la cornisa intentant alliberar-se!

"Està bé?"

"Sembla ser."

"Ets tu?"

"Crec que necessito **un pastís de xocolata**".

"Ja saps, acabaré aquí d'aquí a uns quaranta-cinc minuts. Si vols, podem anar al cafè."

"M'encantaria això. L'agafaré fins que arribis aquí. . . gràcies, t'estimo."

"Jo també t'estimo. Fes-li un petó".

No cal dir que vaig deslligar cadascun d'aquells cordons i es van quedar així.

Va ser per aquesta època quan Brambles va decidir que no li agradava la meva càmera i va marxar tan bon punt va veure que m'acostava amb ella. (Sí, estimats lectors, els dies abans de les càmeres silencioses dels mòbils.) Si intentés fer-li una foto dormint, sentiria el clic de l'obturador i es despertaria; ella s'aixecava i marxava, així que vaig tenir moltes fotos de la seva cua.

Quan Brambleberry tenia uns set mesos, els dies eren llargs i les nits càlides. Christopher i jo vam veure alguna cosa estranya a la vora de la nostra propietat.

"Christopher!" Va ser mig xiuxieig, mig crit. Estava a la sala d'estar, al costat del meu despatx, i era d'hora, fora de nit.

"Què passa?"

"Mira-ho, cap a les dues! Sembla estar a la vora de la nostra propietat."

"Oh. . . Senyor."

"Què és això?" La meua veu s'havia tornat ronca per algun motiu. Els grans ulls verds semblaven a uns tres peus del terra i semblaven estar mirant-nos. No teníem llums tan lluny al nostre pati.

"Crec que és un lince".

"Tots estan dins, oi?"

"Sí, truca a la policia".

"De debò?" No ho hauria pensat.

"Sí."

Així que ho vaig fer. Potser recordeu que vivíem en un poble molt petit i estàvem situats a unes illes de la policia i del parc de bombers. Després d'establir on vivíem, el despatxador ens va agrair i va dir: "El cotxe patrulla sortirà de seguida".

Vaig agafar Brambles i la vaig posar a la vora de la finestra per veure la seva reacció. Ella va continuar plena alerta; sense moure's, els seus ulls es van fer grans i es van centrar en els ulls verds que semblaven que la miraven. El pelatge de la seva esquena es va aixecar, les orelles mirades cap endavant i la cua estava plena de pelusa.

Efectivament, en qüestió de minuts vam veure un cotxe patrulla de policia molt tranquil passar per davant de la nostra propietat i continuar pel carrer fosc. Christopher va encendre la llum del nostre porxo i després va tornar-la a apagar. "Això els farà saber que som nosaltres els que hem trucat".

I després van passar de nou. Estaven en mode sigil.

En pocs minuts, la cosina de la nostra veïna del costat, Deanna, va arribar a casa. Estava de visita durant la setmana des d'un altre estat. El vam veure aparcar al seu camí d'accés i vam veure com s'encenia els llums del camí del jardí mentre s'acostava a la porta principal. Li vaig donar uns minuts i després el vaig trucar al telèfon de casa seva.

"Sí?"

"Ei, és el teu veí del costat. Heu vist alguna cosa al vostre pati aquesta nit?"

La seva veu va titllar una mica. "Sí, vaig veure uns ulls verds seguint-me mentre caminava pel camí!
QUÈ HA SIGUT AIXÒ?"

"Oh, carai", va ser el millor que vaig poder fer.

Va cridar: "QUIN TIPUS D'ANIMALS tens aquí?"

"Podria haver estat un lince". va dir Christopher. Vaig tenir la trucada a l'altaveu i ell no va poder ajuda a riure una mica.

"Estàs bé?" Christopher volia ajudar si calia. "La policia ha passat".

"Bé. Però aquesta nit NO hi tornaré a sortir!"

"Bona idea", va riure en Christopher. Hi havia linces al seu lloc de treball actual.

Els ulls havien desaparegut, ningú va resultar ferit i tots els nostres gatets estaven a salvo. Brambles estava assegut congelat a la cornisa. I **no** volia que la recollissin ni la acaricien.

Vaig dir suaument una oració d'agraïment als àngels del nostre gatet: "Gràcies per l'avis".

Ens vam trobar als nostres patis adjacents amb la cosina de la Deanna l'endemà al matí i vam riure al respecte, però ens havien posat en alerta. El perill era real.

5. Mira aquest nadó! Sembla un petit Bobcat

Quan Brambleberry Rose tenia uns deu mesos, va passar una altra cosa inusual. Navar Star va sortir al nostre pati al matí i va tornar a casa amb una lesió per mossegada a la cama davantera. Com he comentat abans, no es va barallar ni tan sols es va acostar a altres gats.

"Navey està ferit. Mira això."

"Portem-lo al doctor Thomas. Pots trucar i fer-los saber que estem en camí?"

Durant el trajecte, Christopher va preguntar: "Com dimonis va passar això?"

"És un misteri, no?" Com que era un noi tan suau i li agradava estar a prop, vaig agafar Navey a la falda.

El jove i dolç tècnic veterinari ens va mantenir oberta la porta principal: "El doctor estarà amb tu només un minut. Pots esperar a la sala d'exàmens del mig."

Mentre hi érem, vam veure un gatet assegut en una de les gosseres. Semblava un nadó lince. Era de ratlles de tigre gris i blanc fosc amb una boca de llet blanca.

"Veus aquest gatet?"

"Mira aquest nadó. Sembla un petit lince."

"Quin gatet més bonic!"

El doctor Thomas va examinar la pota de Navar i ens va dir: "Estarà bé; només és una petita ferida. Me'l vestiré i li donaré antibiòtics". Va comprovar les altres potes de Navey. "No ha estat aquí per una lesió abans. Què va passar?"

"Bona pregunta." Christopher tenia la mà al cap d'en Navey; Navar era el seu gatet especial amor. "Això és el primer. Va sortir al pati i va tornar així. No hem sentit res".

"No és una mossegada de gat", va dir el doctor Thomas. "És d'un animal".

Christopher va mirar més enllà de la sala d'exàmens el petit nadó d'aspecte salvatge. "Això és clar bonic gatet."

"Oh, sí, ella necessita una llar".

No havia pensat que fos una opció. Creia que tots els animals de la seva clínica tenien cases. També va ser llavors quan vaig saber que el Dr. Thomas es va oferir voluntari per a moltes organitzacions locals de rescat d'animals. També va rescatar gossos i gats.

"Quan tenia sis setmanes, les dues cames posteriors es van trencar. Els nostres amics dels animals locals la van trobar i em van trucar. La vaig portar aquí i ja l'he operada dues vegades. És estable, però encara es cura".

"Oh", va continuar, "es diu Millie".

Christopher i jo ens vam mirar. "Vols un altre gatet?"

"Sí."

Va respondre tan ràpid que em va sorprendre. Estava clar que tots dos ens havíem enamorat d'ella.

"Ella té una casa", va dir Christopher al doctor Thomas.

No és el que pensàvem que passaria aquell dia. Benvolgut lector, mai creus que les coses passen per alguna raó?

"Pots recollir-la després de les vacances de Nadal".

L'endemà era la nit de Nadal, i sabia que la seva oficina estava programada per tancar.

"La podríem recollir més tard avui?" Estava molt emocionat de portar-la a casa. No hi havia de manera que volia deixar aquesta petita bellesa entre reixes durant els tres dies de vacances. No m'importava el lloc simpàtic i amorós on es trobava.

"El meu personal l'ha de mantenir aquesta nit".

Va sortir de la sala d'exàmens, va parlar d'alguna cosa amb un membre del seu personal i després va tornar. "Pots venir a buscar-la demà al migdia?"

I així va ser com vam aconseguir el nostre cinquè gatet. La nit de Nadal.

Necessitàvem un nom per al nostre nou gatet i vam decidir mantenir una part del seu nom igual. Hem provat diverses opcions. Com que no podia caminar com els nostres altres gatets, però creiem que algun dia, a la Terra o a les estrelles, Christopher va suggerir a Halley. Vam aterrar allà, després de l'estrella fugaç més famosa, el cometa Halley. Ho vaig escriure de manera diferent: Hayleigh.

No vaig poder evitar pensar que si no haguessin mossegat Navar Star, aquell dia no hauríem estat a l'oficina del doctor Thomas. Com que aquella sala d'exàmens donava a aquelles gosseres, si haguéssim estat en una de les altres sales d'examen, no l'hauríem vist. Vam pensar que hi havia una raó per la qual la Navey ens la va portar.

La Brambleberry Rose va estimar immediatament la seva nova germana petita, igual que els nostres altres fills. Brambleberry i Hayleigh van jugar i van dormir junts. Brambleberry era la millor germana gran. Brambleberry Rose i Hayleigh van néixer el mateix any, amb uns set mesos de diferència, i s'assemblaven entre si.

Algunes tardes, Girl Grey dormia just al costat de la Hayleigh, com si la protegiés d'alguna cosa que Christopher i jo no poguéssim veure. Aquesta era la primera vegada que veiem a la Gray fer això, ja que normalment es guardava a si mateixa la major part del temps.

De vegades vam dir al nostre nou gatet "Hayleigh, Hayleigh, Hayleigh" i amb el seu blanc boca era tan maca; permanentment semblava que acabava de beure llet.

Brambles encara era petita i preciosa, però estava decidida. Crec que va ser la Tortura part del seu patrimoni. Un cop s'ha concentrat en alguna cosa, no es dissuadiria. Els gats, inclòs el petit Hayleigh, van sortir a la tarda i els vaig trucar a tots abans que fos fosc. Però Brambleberry va començar a quedar-se fora més tard al vespre que els nostres gats.

Bé, és clar, això **no** passaria.

L'últim que volia era perdre el meu gatet. Em vaig quedar despert més tard i més tard cada nit, trucant-la fins que va arribar corrent entre els arbustos.

Com que semblava decidida a vagar, vaig decidir que la fessin un xip per identificar-la al Dr. Thomas. Quan les meves negociacions amb ella van resultar infructuoses, vaig començar a mantenir-la a dins després del sopar de la tarda. Aquest canvi en el seu horari no la va fer feliç. Però com que el seu retard era una cosa nova, la vaig assegurar que li permetrien sortir de nou amb els seus germans i germanes.

"Recordes aquells ulls verds que has vist? Necessito tenir-te a casa quan fora fosc. Et deixaré vagar de nou quan sigui segur, t'ho prometo".

Ella va girar la cara lluny de mi.

"T'ho prometo, carinyo, que tornaràs a estar fora".

Durant una de les nits que la vaig mantenir a dins, vaig decidir jugar un nou joc amb ella. Em vaig preguntar si recuperaria una joguina, així que vaig arrugar el paper en boles i les vaig llançar, però a ella no li interessava. Vaig llençar les joguines del seu ratolí, però després d'haver-les colpejat, només les va mossegar i les va sacsejar. Un vespre vaig fer rodar un raïm verd pel terra, i ella va córrer darrere d'ell. No em podia creure el que estava veient. Quan va veure el raïm, Navar Star es va mostrar totalment desinteressat.

Huckleberry Moon i Girl Grey estaven més interessats a veure córrer Brambleberry que no pas a perseguir la fruita verda. Hayleigh mirava amb desinterès. Perseguien joguines que jo llençava però no fruites.

Però Brambleberry Rose va córrer pel terra, va agafar el raïm rodó a la boca i me'l va portar. Per descomptat, em vaig preguntar si ho tornaria a fer. Quan vaig tornar a enrotllar el raïm, ella va córrer darrere i me'l va tornar a portar.

Christopher era a casa. "Vols veure alguna cosa genial, nena?"

Va entrar a la nostra sala d'estar.

"Mira què fa."

Brambleberry Rose ho va tornar a fer: va perseguir el raïm verd per la catifa de la sala d'estar i me'l va tornar a la boca. Era tan bonic veure els seus colors inusuals amb el verd suau a la boca.

"Brambleberry és millor per anar a buscar que alguns dels gossos amb els quals he treballat". Somrient, va afegir: "Em pregunto si m'ajudarà en el futur si estic ensenyant a recuperar més gossos?" Abans a la seva vida, a més dels seus propis gossos, també havia entrenat diversos gossos guia per a cecs.

Brambleberry va perseguir diversos raïms més; estava clar que això era una cosa que ella sabia fer. **Però com?** I sí, el verd dels seus ulls verd-daurats era un bon partit amb el verd del raïm. Ella no se'ls menjava; ella només va continuar tornant-me cada raïm per a un altre llançament fins que es va triturar el raïm i en volia un de nou.

Ho vaig tornar a provar, però cap dels nostres gats va aconseguir res.

"Sé el que estàs pensant. Recordo quan vas dir que tenies la sensació que tens la coneixia abans".

"I llavors vaig veure aquella cosa com la cara de la Terra superposada a la cara de Brambles".

"Creus que podria haver estat la Terra?"

"No ho sé. Alguna vegada t'ha passat alguna cosa així?"

Christopher es va portar breument la mà a la boca, pensant: "No, no ho he fet, però això és realment diferent! Alguna cosa passa".

"Ella porta tot un univers amb ella. Qui sap fins a quin punt es remunta?"

"Ni tan sols és això: vosaltres dos teniu una connexió estranya i meravellosa. Hi ha quelcom distintiu de Brambleberry.

Semblava que estigués calculant alguna cosa important: "Pot ser que ho hagi sabut els uns als altres abans. Potser era el teu gat abans o en una vida anterior? Està clar que hi ha un amor profund".

"Bé, això és nou; No he sentit això abans, no ho he vist ni n'he sentit a parlar".

Més tard, vaig pensar: ***De debò, quants gats recuperen raïm verd?***

Teníem la família de gatets més dolça i tothom es portava bé. Va ser molt divertit tenir cinc gatets. Com era d'esperar, Navar Star era el germà gran protector. Li agradava el nostre nou nadó. No jugaria amb ella; com he dit, no jugava. Aquest no era el seu estil, però ell la mirava, i quan va entrar massa lluny al nostre pati, massa a prop de la vora, va donar una mica de volta davant d'ella i li va girar. Va ser una cosa bonica de veure. A menys que coneguéssiu els gats implicats, us ho podríeu perdre, però en Christopher i jo de vegades el veiem tancar-la.

Estàvem asseguts al porxo una tarda.

"Ho torna a fer". va dir Christopher.

Hayleigh va creuar la nostra calçada cap al bosc de grans roures i herbes altes més enllà. No tenia ni idea que havíem vist ulls verds allà fora abans d'arribar. Navar va planejar per la part superior del camí d'accés al costat de l'ample porta i, sense cridar l'atenció sobre el que estava fent, es va posar entre ella i el límit del pati. Va ser extraordinari veure-ho.

"Sap ella que està fent això?"

"No crec que ho faci. Crec que només el veu i es gira. Ella sap que no jugarà amb ella".

Així que va tornar a córrer pel camí d'accés on estava segura, i Navar va pujar al porxo principal i va entrar a la sala d'estar per la porta principal oberta.

Huckleberry era senzill, agradava a tothom, ***estimava*** Navar i semblava un noi molt feliç. Encara va visitar la seva amiga gateta, l'Anna. Ella no va venir a casa nostra, però la Deanna em va dir que en Bugs es passejava i tots dos jugarien i s'asseien al porxo davanter junts.

Un matí assolellat de primavera mentre treballava a la meva oficina, vaig mirar a la zona semblant a un parc al costat de la meva oficina i vaig veure potser una vintena d'esquirols excavant a la coberta d'estella de fusta. Era en una zona que solia aparcar els cotxes, així que era gran i no tenia plantacions. De sobte un d'ells va començar a saltar, i després un altre va començar a saltar i van començar a donar voltes.

"Christopher, has de veure això."

Ens vam asseure i vam veure els esquiroles excavant i després vam començar a actuar com si fossin al·lucinant. S'estaven divertint molt perseguint-se, corrent molt ràpid pels roures i després saltant avall. Havíem estat observant els esquiroles cada dia i això era una cosa nova.

"Saps què estan fent?"

"Sembla que estan desenterrant alguna cosa, probablement glans. . . potser hi ha algun fong que els hi creix durant l'estació de pluges que els fa beure. Són nadons".

"Com ho pots dir? Em semblen tots iguals".

"Els que hi fan això són més petits".

Aquest entreteniment va durar unes quantes hores i als petits esquiroles semblava que els encantava.

Probablement trigaria almenys una altra temporada d'esquiroles abans que pogués identificar els esquiroles nadons, però segur que va ser divertit veure'ls córrer, saltar i donar voltes.

Brambleberry Rose, Girl Grey i Hayleigh de vegades es perseguien la casa. El so de les seves potes copejant el terra de fusta dura era un rebombori alegre. De vegades, Brambleberry Rose i Hayleigh rodaven i lluitaven a la catifa de la sala d'estar.

Christopher i jo vam anar a la nostra botiga de mascotes preferida i vam aconseguir a Hayleigh una bossa plena de joguines noves; boles de campana, coses masticables i ratolins falsos que podria anomenar seus.

Hayleigh va veure com Gray tocava la seva música amb les llaunes d'ós de peluix de colors i, quan la Gray se n'havia anat, es va apropar per veure si volia jugar amb aquella joguina. Va posar els seus grans guants a la cistella i va moure les llaunes d'ós: van fer el seu so encantat, gairebé musical, però Hayleigh devia haver decidit que no li interessava. Va sortir corrent a buscar les seves noves joguines.

Va dormir i va jugar al túnel del gatet, va pujar a la torre del gat a la seva manera única, va colpejar les boles de campanes que oscil·laven a l'arbre-cosa i tot va ser tranquil. Ella, amb el seu aspecte de nadó Bobcat, i Brambles amb la seva semblança de linx, eren una bonica visió que recorre la casa.

Una de les cames d'Hayleigh s'havia curat molt bé, però l'altra es va mantenir recta.

"No és doblegar el genoll". El doctor Thomas estava movent suaument la cama per veure si es flexionava. "Hi vaig posar un agulla i els ossos s'han curat al seu voltant. Pot estar impedint que el genoll es doblegui ",

"Hem de fer alguna cosa?"

"Podríem treure el pin. És estable i pot funcionar. Potser no."

Christopher i jo vam decidir provar-ho. Així que es va fer una altra intervenció quirúrgica i mentre es recuperava li vam aconseguir un cotxet. Era semblant al túnel del gatet, amb una xarxa de color verd fosc per tot arreu, i era molt útil perquè la podia treure al pati i no havia de posar cap pes a la cama embolicada. Christopher la va anomenar la seva **Kitty RV**. Tenia un amagatall suau i cobert amb una finestra rodona a la part posterior i un "porxo davanter" descobert on podia seure i veure totes les bestioles del nostre pati.

Quan no estava fora mirant els ocells i els esquirols, podia desenganxar la part del cotxet de les rodes i el posem al nostre llit. Durant el dia que era a casa, en Christopher va entrar a la nostra habitació per acariciar-la i portar-li llaminadures. Sovint la despertava i un dia després de jugar amb ella, li preguntava: "Has notat que badalla fins a la part posterior de les orelles?"

Després del temps que va trigar a curar-se, el doctor Thomas li va desembolicar la cama, però la cirurgia no havia funcionat. Hayleigh no podia caminar ni saltar com els nostres altres gats. La seva cama romandria immòbil durant tota la seva petita vida.

Estava desenvolupant la seva pròpia manera d'escalar: ho va fer amb les potes davanteres i aquestes grans guants d'ella. Va córrer molt ràpid a la casa. Quan va donar una cantonada, va llançar la cama recta darrere d'ella i va córrer sobre les seves tres cames flexibles. Va fer un so únic als terres de fusta dura.

"Ella llença aquesta cama darrere d'ella com un timó. Ho fa servir per dirigir-se." Cristòfor dit.

"Quan finalment llisca els enllaços de la Terra fins on viuen les estrelles i els cometes, farà caminar bé, com estava destinada a fer-ho".

"Això és cert i ho fa ara", va dir Christopher. "En el seu esperit, corre, salta i juga com tots els gatets que no s'han ferit".

"Què et sembla afegir "SkyWalker" al seu nom?"

"Hayleigh SkyWalker?" Somrient, va dir: "És perfecte. Li convé."

Va veure els seus germans i germanes pujar a l'arbre de la nostra cuina i després va fer el més inesperat. Va aprendre a agafar-se a l'escorça amb una pota davantera i després l'altra. Va ser remarcable veure-la maniobrar com un petit alpinista felí amb grampons de gatet. I l'aspecte de la seva cara era un enfocament total amb una determinació del 100%. Així va ser com va pujar per l'arbre, sota la cornisa, i es va asseure en aquella prestatgeria preuada on els seus germans i germanes i tots els nostres amics esquirols podien saltar amb tanta gràcia. La cosa gairebé increïble de l'èxit de Hayleigh en desafiar la gravetat va ser que el tronc d'aquell arbre es va corbar lluny de la casa i ella estava pujant per l'interior d'una mitja lluna: les seves potes posteriors ni tan sols podien tocar el tronc.

"Mai he vist res com això", va dir Christopher una tarda mentre mirava això maniobra esportiva única. "Crec que aquest podria ser un dels seus superpoders de gatet".

Vam donar de menjar als nostres esquiroles amb aquella bonica prestatgeria de fusta personalitzada que havia fet en Christopher. Tots els nostres gatets hi van saltar des del majestuós roure que s'estenia més enllà. Com a manera de tornar a casa nostra, també van pujar a la taula de la cuina des d'aquell prestatge. Quan la finestra estava oberta, sortien a aquell prestatge i després saltaven a les branques més baixes de l'alzina i baixaven a terra. De vegades, un d'ells s'asseia a la prestatgeria i mirava com els ocells i els esquiroles volien, corrien i saltaven alegrement al nostre pati.

Al voltant d'aquesta època, em vaig adonar que el comportament de Hayleigh SkyWalker cap a Brambles començava a canviar lentament. Va començar asseguda i mirant Brambles —no ho havia fet abans— i després, a mesura que passava el temps, va semblar que s'enfadava. ***És possible fins i tot això?***

Una nit, li vaig preguntar a Christopher: "Veus les expressions de la seva cara?"

"Puc dir quan s'enfada".

"Ho veus?"

"Sí, té els ulls mig tancats i les orelles una mica planes i les inclina cap enrere. Ella desprèn una vibració espantosa".

Em va agradar molt la manera com en Christopher va narrar els nostres nadons.

Però llavors va començar a colpejar a Brambles. Al principi, semblava més molest, però això escalat. Molt aviat, quan va colpejar a Brambles, semblava que volia fer-la mal.

Christopher i jo vam intentar dissuadir-la. "Ei, **tu**. Petit maleducat. Deixa en pau a la teva germana". Christopher no es va poder evitar riure, però va dir seriosament.

"Hayleigh! Atura això, ARA, Hayleigh?" També ho volia dir i com creus que va funcionar?

No.

En un examen posterior a la cirurgia, li vaig preguntar al Dr. Thomas. "Sembla que no li agrada Brambles. És això possible?"

"Sí, això pot passar".

"Canviarà i tornarà a com era?"

Ens va mirar per sobre de les ulleres. "Bé, es pot resoldre sol, però la Hayleigh té un esperit fort i és una noia. Una vegada que les noies gates es decideixen, poques vegades les canvien".

Christopher i jo ens vam mirar.

"Oh, no", em vaig preguntar en veu alta. "Què fem ara?"

"Pots mantenir-los separats?" El Dr. Thomas va oferir: "Si necessiteu lliurar-la, el la gent que la va rescatar la tornarà a portar".

"D'acord, gràcies, però vull mantenir-la. Només vol dir que haurem de mantenir a Hayleigh lluny de Brambles. . mantén-la dins, o alguna cosa així!"

Estava decebut, però esperava que Hayleigh perdés la seva llibertat i s'aconsegueixi amb el programa. Ràpidament.

Però va empitjorar i semblava que Hayleigh estava sent dolenta. Només a Brambles. Encara jugava amb Huckleberry i de vegades amb Girl Grey. Així que vaig començar a mantenir-la a casa i vaig deixar sortir els altres nens. No podia deixar la porta d'entrada tant oberta, així que els gatets no podien anar i venir com volguessin, tret que Hayleigh estigués darrere d'almenys una porta tancada.

Va quedar clar que l'única foto bona que tenia dels nostres dos nadons més petits dormint junts podria ser l'única que tindria.

Si no us ho he dit, estimats lectors. Christopher va dissenyar i construir d'una bellesa increïble, cases personalitzades i vaig treballar amb ell com a dissenyador d'interiors dels nostres projectes. Ens havien publicat, vam guanyar premis i vam construir projectes notables, inclòs el skybox per a l'equip de beisbol professional de la ciutat de la qual ens vam traslladar. He estat reconegut professionalment per l'èxit de les meves instal·lacions d'il·luminació. Sabia com crear zones per a ambients d'alta tecnologia i altres per a la il·luminació de tasques, i que tot semblés bonic i sense esforç.

Christopher era un dissenyador geni. El vaig veure fer coses amb fusta, acer i vidre que altres no podien. Més d'una vegada em vaig quedar en un lloc de treball i vaig sentir que altres constructors i arquitectes li preguntaven: "Com ho has fet?"

Bé, el motiu pel qual esmento això és perquè va rebre una trucada i una de les seves impressionants cases prop de la nostra antiga ciutat natal havia estat nominada a Llar de l'Any. Va tornar a la petita ciutat costanera per reunir-se amb el comitè de decisió.

Mentre no se'n va, el nostre veí, Stephen, va passar per aquí. "Ei, què et passa amb el teu negre? gat?"

"Per què?"

"No l'havia vist mai assegut al teu porxo; estava mirant la porta principal. Em va mirar mentre entrava. És una mica intimidant".

"És gràcies. No me'n vaig adonar. Probablement és perquè Christopher ha marxat.

"El teu gat s'assembla més a un gos".

"Gràcies. . . suposo. Ho he sentit abans: és bonic. Ho faré saber en Christopher que té un gat de rellotge".

Al nostre barri de Southland, els nostres veïns de l'altre costat del carrer, David, un psiquiatre, i la seva encantadora dona, Carolina, van organitzar sopars increïblement meravellosos. Normalment l'ajudava a preparar-se per als seus convidats i, després de sopar, la majoria de nosaltres ens asseiem a la coberta del darrere. Estàriem gaudint de la nit i parlant i, fora de la foscor, escoltàvem un so semblant a un miaument però va començar amb una R. Com un rugit. Una mena d'aquesta manera: **Reoow!** Endevineu qui era? El nostre gat negre, gran i negre, ens havia seguit, s'havia enfilat al seu terrat i s'havia sumat a la nostra alegria.

"El teu gat s'assembla més a un gos que a un gat", havia observat David. Ell assenyalava el gran gat negre del seu terrat i deia als altres de la festa: "aquest és el seu gat".

Això va ser molt entretingut per als seus convidats. Navar es va quedar allà conversant, fins que al final de la nit vam tornar a creuar el carrer. Ens va seguir tan ràpid i mai vaig veure com va baixar, però ens va córrer darrere. Tampoc estàvem segurs de com es va aixecar al terrat, però era una cosa que en Christopher i jo estimava cada vegada que ho feia.

Quan va tornar de Southland, Christopher estava molt content i Navar Star se'n va anar tornar a la seva normal recollida d'intel·ligència dels gatets.

"Ho tenim! Som la Casa de l'Any! Va ser un empat entre una bella restauració i nosaltres, així que ens l'estan donant a tots dos. Això és el primer per a la revista".

"Oh, això és emocionant. I la casa. . . és impressionant. Felicitats!"

"Ens publicarem a la revista d'aquí dos mesos. Vols baixar per la cerimònia de lliurament del premi?"

"Sí. . . Oh home, qui s'encarregarà d'aquests petits canalla? Vaig preguntar.

"Algú molt valent".

Un assistent tècnic que havia ajudat amb Hayleigh i sabia que la nostra tripulació va acceptar vigilar-los. Ens trucava dues vegades al dia mentre estàvem fora. Va anar força bé. Ella no volia deixar sortir cap d'ells, i vaig estar d'acord, però els gatets no estaven contents amb això. Pel que sembla, li van donar actitud. Ella era a casa nostra quan vam tornar.

"Els teus gatets es porten molt bé quan els portes a l'oficina, però sembla que ho són enfadat amb mi. No Huckleberry o Girl Grey ", va afegir. "Sembla que els agradava la tranquil·litat. Però els altres estaven inquietos".

"Com va funcionar mantenir separats a Hayleigh i Brambles?"

"Hayleigh és ferotge. Tenia moltes ganes d'arribar a Brambles i semblava enfadada".

Sacsejant el cap vaig preguntar: "Ho pots veure?"

"Bé, sí. La seva cara."

"Sí, ella és la nostra **gateta de les mil cares**".

"Pot estar enfadada perquè no té un nom de baia genial".

Christopher acabava de tornar a la nostra sala d'estar. "Ha! Genial! Feia temps que no escoltava aquesta paraula. Pobre Hayleigh."

Quan es va publicar la revista que anunciava els guanyadors, un dels nostres amics íntims, el reverend Rob, va escriure al nostre lloc web: **Christopher té el do d'un disseny emergent, però gairebé etern. Tant talent.**

Vaig estar d'acord amb en Rob i li vaig dir a Christopher per mil·lèsima vegada: "Ets un geni".

Sabia que em va sentir quan vaig dir això. Crec que em va creure.

Hem millorat a l'hora de mantenir separades les noies més joves i, en la seva majoria, va funcionar. Totes aquelles portes de la nostra casa centenària que eren un retrocés a temps passats es van convertir en els nostres ajudants.

"Hem de pensar en això com si es tractés d'una operació logística en un submarí", Christopher dit. "Hem de mantenir dues portes tancades entre ells en tot moment. Hayleigh es pren seriosament a l'hora d'arribar a Brambles. De vegades s'asseu just al costat de la porta i, quan s'obre, abans que pugui arribar a ella, entra. Petit bandoler".

"D'acord, aquest és un bon pla". El que va dir va ser còmic, però també em va molestar perquè Vaig sentir que Brambles no estava del tot segur a casa **seva !**

Ens va funcionar bé utilitzar "Operació Submarí". Va ser al voltant del temps que Hayleigh va rebre un altre nom... Hayleigh Monster. Quan era a casa tenia moltes joguines per a ella i podia dormir en qualsevol dels llits difusos dels gats. De vegades s'asseia a una de les finestres i mirava què passava al nostre pati. Si veia Brambles, es deixava caure sobre les potes davanteres, tiraria les orelles cap enrere i inflaria la cua, donant-li un cop a la finestra. Estava clar que ella no deixaria passar això. Però Brambles estava fora de perill, i quan volia estar a casa, podia deixar que Hayleigh surti. Com que no estava sent una mala gateta, Brambles sempre tenia la primera opció per estar al pati.

Unes setmanes més tard, quan vaig pensar que Hayleigh estava assegurada, va sortir de la seva part del casa i al nostre pati. Va passar que Brambles caminava per l'herba alta i la Hayleigh la va perseguir pel buit de la porta i cap al carrer. **Va ser terrorífic.** En el mateix moment en que Brambleberry es va precipitar per l'estreta amplada d'asfalt normalment despoblada, un cotxe va passar. No hi havia molts cotxes al nostre carrer, i normalment no anaven tan ràpid. Vaig pensar que havia perdut el meu gat. El meu cor gairebé es va aturar. La vaig buscar a la vora de la carretera. Després de tornar la seva germana petita a la confinament dins de casa nostra, darrere de dues portes, la vaig trucar, però encara no hi havia rastre de Brambleberry Rose.

Uns quaranta minuts més tard, Brambleberry va tornar a casa. Per descomptat, li vaig donar llaminadures, la vaig fer un petó i em vaig assegurar que no estigués ferida.

També vaig agrair als seus gatets els àngels de la guarda per protegir-la.

6. I encara s'havia anat

A finals d'estiu, abans de complir dos anys, Brambleberry Rose va començar a quedar-se fora més tard de nou. Vaig fer tot el possible per mantenir-la dins, però estimats lectors, potser recordareu totes aquelles portes. Es va convertir en una artista d'escapament i **Houdini** va poder sortir, i va començar a quedar-se fora cada cop més tard.

Una nit tranquil·la i càlida va marxar, i . . . Bé, vaig estar **tota** la nit fora trucant-la. El següent al matí, quan els raigs del sol van tocar el cel, jo encara estava trucant, i ella encara se n'havia anat.

La meua vigilància augmentada s'havia mostrat eficaç amb Hayleigh, així que sabia que ho havia estat dins i no havia causat l'absentisme escolar de Bramble.

Vaig trucar i la vaig cridar. Vaig fer tremolar la seva bossa de regals.

Encara era d'hora quan vaig tornar a casa i estava molestat. "Christopher, estic aterrit."

"Truqueu control d'animals a la policia. . . "

Vaig trucar a la nostra policia local per saber-ho , **oh, sí, no volia fer aquesta trucada ...**

"Hola, puc parlar amb el nostre oficial de control d'animals?"

Estava tan molestat que gairebé havia oblidat les meves maneres. "Si us plau?"

"La Christine és aquí avui. Pots aguantar?"

El meu estómac es retorçava mentre esperava que vingués a la línia.

"Hola Christine, em sap greu dir-te això, però el meu gat ha desaparegut. . . . Em costa preguntar-me: heu trobat algun gat ferit o mort al meu barri? Estic al costat del Teatre Forest."

"No, només he estat allà aquest matí".

Vaja, vaig tornar a trobar la meua respiració. "Oh, gràcies a Déu!"

"Com és el teu gat? Quant de temps ha marxat? Està xifrada?"

"Es diu Brambleberry Rose; té ratlles grises fosques i taques daurades. S'ha anat tota la nit i, sí, està xifrada".

"Has caminat per la teva propietat?"

"Sí, i no la vaig veure. He estat trucant per ella des que va marxar".

"Em pots portar una foto d'ella? La buscaré. Per cert un nom maco."

Això em va donar un somriure. "Gràcies, gràcies. Ho portaré avui més tard i si no hi sou Ho deixaré a l'escriptori".

Vaig fer fulletons amb la seva foto i els vaig repartir a tots els nostres veïns i vaig deixar un per a la Christine. Aquell vespre vaig tornar a cridar-la. Christopher i jo vam caminar pel nostre barri buscant-la i preguntant a la gent si l'havien vist.

No hi havia res més que silenci al meu món. Estava perdut. Sabia que era allà fora en algun lloc. Vaig tornar a sortir entre les dues i les quatre de la matinada, caminant pels carrers tranquils i foscos, cridant-la pel seu nom. El so de la meua veu es transmetia tan bé en la fosca quietud que estava segur que em sentiria.

Vaig trucar a tots els veterinaris de la ciutat, inclòs el Dr. Thomas, així com a l'SPCA. Ningú la tenia, els vaig fer saber el seu nom i que l'estava buscant, estava xifrada, i si us plau, truqueu-me immediatament si algú la portava.

Sabia que havia de trucar a l'Stevie i al Bryant, però em temia. Va ser una trucada trista quan jo va dir a Stevie: "Brambles ha desaparegut. Ho sento molt, he perdut el nadó que vas criar i estimar".

Després de quedar-se al dia amb els detalls, Stevie va dir amb confiança: "Ho diré al meu grup de rescat i direm oracions d'agraïment pel retorn segur de Brambleberry.

Havien passat dos dies i no hi havia ni un xiuxiueig d'ella enlloc. Estava donant gràcies a Déu que tenia altres gatets per cuidar i estimar. El seu comportament no va canviar, excepte que potser Hayleigh era més feliç. La vam mantenir a dins tot el temps. Si la deixo sortir, fins i tot per un minut, i Brambles tornava a casa, podria fugir de la seva germana absent. Aquell pensament era horrible i inacceptable.

Estava parat a les escales del nostre porxo demanant Brambles quan vam creuar el carrer El veí, Stephen, va sortir de casa seva.

"Ei, esteu bé nois?"

"Stephen, he perdut el meu gatet".

"Quin?"

"Brambles, la torta".

Li vaig dir el que sabíem i ell estava igualment preocupat. "Ho sento molt i la cuidaré".

"Gràcies."

"El meu jardí està completament tancat, així que si hi entra almenys estarà a salvo".

"Això és un consol, gràcies".

"Si mai vols una mica de companyia, caminaré amb tu a primera hora del matí. Només fes-m'ho saber."

"Ho faré, gràcies, Stephen".

Christopher va arribar a casa a última hora de la tarda.

"Alguna cosa?" va preguntar. "Sé que seria la teva primera trucada. . . tan sols estava imaginant."

"Christopher, estic molt trist. Ha **de** tornar a casa".

"Em vaig aturar a la petita capella de la Missió i vaig dir una pregària de camí a casa. Vols baixar-hi?"

"Creus que la trobarem allà?" No estava sent descarat.

"Estàs fent una gran feina, Amber. Hem de confiar. El Creador te la va donar una vegada i això no va ser un error. Es va acostar i em va envoltar amb els seus braços. "Hem de confiar en l'amor del Creador per portar-la a casa i donar-te-la per segona vegada".

"Gràcies. La trobo molt a faltar. Sí, anem a la Missió uns minuts. Vaig sentir que havia d'estar a cada moment per si ella tornava, però vaig poder aguantar un breu temps per dir una pregària.

Vaig agafar dos bols de gatets i els vaig deixar al porxo, un amb unes croquetes de gatets i el altres amb aigua. "Deixaré aquests **per si** ella torna. Gràcies, Christopher."

Els dies van passar sense cap observació. Estava completament concentrat a recuperar-la. Sabia que no havia desaparegut. De fet, em va fer sentir millor saber que Christine estava mirant

per ella cada dia i no m'havia trucat. Com que no l'havien trobat morta en algun lloc, vaig començar a sentir que encara era viva.

De fet, sabia que estava viva. Vaig poder sentir-la al meu cor de la mateixa manera que quan havia estat amb mi. Va ser llavors quan vaig saber que sabia la diferència entre el meu gat estar viu i estar mort. Brambleberry Rose era viu. Potser s'havia perdut d'alguna manera o algú l'havia mantingut accidentalment a casa o al garatge. A causa del microxip que li havien posat sota la pell, sabia que si algú la trobava i la portava a la policia o a un veterinari, ens la retornaria. Vaig estar molt agraït per aquest xip informatitzat d'identificació i vaig desitjar profundament que fos un dispositiu de seguiment.

El meu cor em dolia per ella; tot a la meua vida es va convertir en trobar-la. No vaig poder dormir tota la nit perquè ella no hi era. Tot i que Brambleberry ja estava gairebé gran, encara dormia al meu costat cada nit, igual que quan era jove, arrossegada amb la cara al costat de la meua. Potser ja sabeu com és quan se'n van: ho trobem a faltar **tot**. Fins i tot vaig trobar a faltar els seus bigotis que em fessin pessigolles al nas i em despertaven.

En Christopher va portar un pastís de xocolata a casa. "Vaig pensar que això podria ajudar-te a sentir-te millor".

"Bé, **serà**, gràcies. Gràcies per ser la meua pedra. · · gràcies per estimar-la."

Vaig trobar a faltar el seu pelatge suau i la bellesa dels seus ulls verds daurats. Cada hora era lenta tortura.

Christopher i jo sabíem d'un comunicador d'animals que treballava a prop del nostre petit poble a la Terra del Sud. Havíem parlat amb ella d'un altre dels nostres gats molts anys abans.

"Tindrem una cita amb la Susan", va suggerir Christopher.

Ens vam assabentar d'ella quan va ajudar a esbrinar per què els elefants del zoològic de la ciutat estaven actuant de manera agressiva cap als seus cuidadors sense cap raó òbvia. La Susan havia preguntat als elefants per què no els agradaven els seus cuidadors. Va resultar que, quan no hi havia ningú més al voltant, una de les persones que tenia com a feina atendre'ls els feia mal intencionadament. Es va instal·lar una càmera d'elefant, l'autor va ser filmat i acomiadat; problema resolt i la història es va publicar al nostre diari local.

Susan va tenir una obertura un parell de dies després. Encara estava caminant a primera hora cada dia i repartint el cartell buscat de Brambles cada dia.

"Quant temps fa que no hi ha?"

"Al voltant d'una setmana".

"Ella no ha fet això abans?"

"No."

"I ningú no ha vist res?"

"No, i els meus altres gatets no semblen estar molestos".

La Susan va callar mentre en Christopher i jo esperàvem. · Vaig haver de recordar respirar cadascú un parell de minuts.

"Brambles m'està bloquejant. No puc arribar a ella. Ella **no vol** comunicar-se".

"Què? És comú?"

"No, és inusual, però poden fer-ho. Vius en una zona que és com un bosc?"

"Sí, molts arbres".

"D'acord, la imatge que tinc és d'arbres alts, de diversos tipus, i d'herba, alguns alts. És així com és el teu jardí?"

"Sí."

"D'acord, la veig caminant entre els arbres, mirant cap a l'herba alta, i després hi ha un flaix de llum blanca! I se n'ha anat".

"Què vol dir això?" Estava pensant en el que la Susan va dir primer sobre el bloqueig de Brambles ella.

"Realment odio dir-te això. . . però podria haver mort".

"NO!!"

Ho vaig dir ràpidament i com si pogués canviar qualsevol cosa. Christopher em va agafar la mà amb una mirada preocupada a la cara.

"NO", vaig repetir. "Ella **no** està morta! La sento al cor; ella està viva".

"D'acord, com que saps com se sent, queda't amb això. Tot el que et puc dir és el que jo va veure. Si està viva, és una criatura molt poderosa. Ella vol això. És important per a ella".

"I no hi ha manera de saber si tornarà?"

"No. Ho sento!"

En Christopher i jo ens vam asseure uns minuts només absorbint el que havíem sentit. Em vaig girar per mirar-lo.

"Llavors, qui és Brambles?"

Tots dos havíem reconegut abans que Navar tenia superpoders de control mental, Hayleigh tenia la seva pròpia habilitat extraordinària, que desafiava la gravetat, per escalar dues potes, i ara teníem un altre petit que semblava més que **un gat**.

"Surto i la truco. A veure si puc recuperar-la".

Vaig decidir trucar al nostre amic, William, que era professor de conceptes espirituals i un intuïtiu. Tenia habilitats per veure i escoltar coses que altres, inclòs jo, i fins i tot Christopher, no podien. No havia demanat el seu consell abans, però vaig pensar que ens podria ajudar.

Ell sabia de la nostra família felina i de quant estimava Brambles, i va escoltar Christopher i jo li expliquem tota la història.

"Ella tornarà", va dir.

"Ui." Christopher i jo ens vam mirar. "Està ferida?"

"No."

"Està retinguda contra la seva voluntat?"

"No." Va estar en silenci durant un parell de minuts. · · "No tinc la sensació que passi demà."

"Alguna cosa que puguem fer?"

"Per portar-la a casa? Sí, pots pregar. Això la mantindrà a salvo". Ho va dir amb tanta seguretat i em va sorprendre. No coneixia les seves creences sobre el poder del Creador de l'Univers, però vaig prendre la seva paraula i vaig començar a resar diverses vegades cada dia per la seva seguretat i el seu ràpid retorn.

Uns dies més tard, mentre caminava pel centre de la ciutat cap a l'oficina de correus, vaig veure la Christine conduint el seu petit vehicle elèctric del departament de policia. Es va aturar quan em va veure i es va aturar prop de la vorera. "Has sentit res?"

"No, tu?" I va ser llavors que em vaig adonar que tenia enganxat el meu pòster de Brambles el tauler del seu vehicle. "**Oh, Déu meu**, està amb tu".

"Cada dia. I la busco."

"Gràcies."

Uns dies més tard, quan li vaig ensenyar el fulletó a la nostra oficina de correus local, una dona molt simpàtica va exclamar: "Oh, tornarà". Em va encantar el tauler de la comunitat a l'oficina de correus i el meu pòster de Brambles volia semblava molt bonic a la paret. Ho heu endevinat: això va passar anys abans que tothom comencés a publicar a les xarxes socials.

Mentre passejava pel nostre barri i parlava amb la gent, repartint la seva adorable imatge, vaig escoltar tantes històries sobre persones els animals de les quals havien tornat a casa. No tenia ni idea de tantes criatures que anaven a caminar.

Un contractista que treballava a la casa del costat de la nostra veïna, la Deanna, em va parlar del seu gos, Jethro, un laboratori negre esquitxat, que estava amb ell en una feina a un petit poble al nord del nostre. Un dia, a l'hora de dinar, en Jethro se n'acaba de marxar.

"Per descomptat, vaig pensar que tornaria. Però no ho va fer i vaig haver d'anar a casa. El vaig trucar i el vaig buscar durant diverses illes i fins a casa. Estava molt molest. Quan vaig tornar l'endemà, esperava que hi fos, però no ho era. Això va durar **tres** dies. L'endemà es va presentar a casa. **A la vall!**"

"Estava bé?"

"Estava bé, sa. No havia estat ferit".

"Tens alguna idea d'on va anar o què va fer?"

"No, no hi ha idea, és un misteri. Però ara es queda més a casa, no ve amb mi a la meva feina".

"Li importa?"

"No importa, la meva dona no el deixa!"

No vaig poder evitar riure. Així ho entenc.

La nostra amiga Samantha em va explicar una història sobre Milton, el seu conillet negre. "Vaig tenir una casa de conills molt bonica per a ell al pati del darrere i un dia es va escapar. Se n'havia anat! Vaig pensar que el vaig perdre. Llavors, un dia, un parell de setmanes més tard, el nostre gat, Scout, que era amic de Milton, va desaparèixer. Bé, vaig pensar que algú estava segrestant les meves mascotes". Va riure, però ho deia en serio.

"Però Scout va tornar aquella nit. Aleshores, va començar a marxar cada dia a última hora de la tarda. Així que un dia el vaig seguir, i endevineu què? Em va portar a Milton.

"Què? On?"

"Un dels nostres veïns del mateix costat del carrer havia construït una casa nova per a Milton i ell era allà i estava content".

"Vaig deixar que Milton es quedés a la seva nova llar perquè li agradava allà i estava segur; i a la llum just abans del vespre la majoria dels dies, Scout marxava. Va caminar pel carrer per fer una visita i es va asseure a la tanca al costat de la nova casa de conillets de Milton. Es va quedar allà fins que es va posar el sol i després va tornar a casa.

Em va semblar una història miraculosa. Vaig pensar que si ella podia trobar el seu conillet jo podria segur **que** trobareu el meu gat.

Vaig escoltar diverses històries sobre gats que feia dies que anaven; un va estar fora durant mesos abans que ella tornés.

Una veïna simpàtica em va explicar una història sobre el seu ocell, una cacatúa daurada. "Les volants tenien una gran caseta d'ocells a dins, però de vegades li deixem la porta oberta i la deixem volar a la casa. Un dia va sortir volant per la nostra porta principal. Vaig córrer darrere d'ella. La vaig poder veure a l'arbre, però **no** volia tornar!"

Vaig callar, esperant que aquesta història tingués un bon final.

"Després de diversos dies, Ruffles va aparèixer al porxo i va tornar a la casa!"

"Estava bé?"

"Sí. I semblava feliç de tornar a estar a casa."

Com podria no riure? "Ara, **això és** una història!"

Vaig prendre aquestes històries com a missatges de l'univers amorós que Brambleberry trobaria el camí de tornada cap a nosaltres. Encara tenia por però també tenia una bona dosi de confiança. Vaig pensar que vivíem en una zona interessant on els amics dels animals podien prendre vacances amb bestioles i estar segurs.

Encara la sentia al meu cor i creia que estava viva quan vam contactar amb un comunicador local d'animals.

"Crec que està viva", va dir l'Amanda.

"Tens alguna idea d'on és?"

M'encanta la manera com els lectors callen per escoltar.

"Ella està a prop. Em sento com si estigués sota una casa, potser a una quadra a dues d'on vius. Això sembla una casa que té un porxo davanter amb esglaons. El porxo és més alt que el pati; ella és allà sota".

"Veus algun color a la casa?"

"Veig una mena de blau oceà clar, però no n'estic segur. Crec que està viva".

Volia quedar-me en aquells moments segurs amb el lector. No volia que s'acabés la lectura.

"Creus que s'està apropant?" Vaig preguntar en Christopher, com si ho sabés.

"Anem a passejar." Estava disposat a portar-la a casa.

Hi havia una casa al carrer darrere la nostra, a una quadra de distància i més a prop de la ciutat, que encaixava la descripció. Quan vam arribar-hi, la vaig cridar per nom. Vaig tenir les seves llaminadures amb nosaltres i vaig fer sonar les bosses, però no vaig respondre.

Vam tornar més tard aquella nit i vam tornar a trucar. Però tot continuava en silenci.

Els dies i les nits es van convertir en setmanes, i aviat va passar un mes sencer sense ella. Encara vaig repartir fulletons a l'oficina de correus i vaig actualitzar la seva foto a la junta comunitària i a les oficines dels veterinaris. Encara caminava pels carrers gairebé cada matí. Vaig trobar a faltar la Brambleberry Rose cada minut i la volia tornar. Vaig parlar amb tothom d'ella. Durant aquelles cerques al matí, encara la vaig cridar per nom i vaig pregar per la seva seguretat.

Encara creia que era viva. I com que ho creia, també vaig creure que la podria trobar.

Estàvem en trenta-un dies solitaris i nits inquietes quan vaig tenir un somni. Poques vegades recordava els meus somnis, així que vaig sentir que això era significatiu. Al somni, vaig veure Brambleberry Rose: tornava a ser a casa! Estava acurrucada dormint, però era més petita.

Gairebé tots els matins de la nostra vida junts, Christopher deia: "Vaig tenir un somni ahir a la nit", així que quan li vaig dir que havia tingut un somni, sabia que estava passant alguna cosa diferent. Va confiar en els seus somnis i els va utilitzar en la seva feina.

Al cap d'un parell d'hores, vaig rebre una trucada telefònica de Christine: "Crec que vaig trobar Brambleberry. Em pots trobar a les 7 i a Sant Juníper? Anava de camí abans de deixar el telèfon. Tot i que estava a només dues illes d'on vivíem, vaig conduir el meu cotxe.

"La veïna del costat la va sentir plorar i ens va trucar".

Com que formava part del departament de policia, la Christine em va dir que podia obtenir el número de telèfon del propietari. No estaven a la ciutat però, després de parlar amb ells durant uns minuts, va saber com entrar a la zona tancada sota la coberta.

I va **ser** Brambleberry Rose!

Pel que sembla, aquesta era la segona vegada a la seva vida que algú l'havia sentit parlar més del que tenia. Vaig poder veure una curta distància sota la casa. Com que feia un parell de dies que estava atrapada allà, era fosc i era més petita, al principi no la vaig reconèixer.

"Esbarzers. . ." Ho vaig dir suaument, vaig respirar profundament i vaig mantenir el contacte visual amb el meu gatet.

Ella va venir a mi i em va deixar recollir-la. Era **molt** més petita!

"Gràcies, moltes gràcies, Christine! Ni tan sols tinc paraules".

"Gràcies . No et vas rendir mai!" La Christine estava gairebé tan feliç com jo. "La teva història amb Brambleberry Rose és una experiència especial per a mi, una de les meves millors com a oficial de control d'animals local. Aquest és un bon dia per a mi. I tu. . . i ella!" Ella va somriure i els seus ulls brillaven.

Quan la vaig arribar a casa, vaig trucar al Christopher. "La tinc! Pots creure això?"

"Estic en camí, dona'm uns minuts. Ets a casa?"

Trucaré al doctor Thomas i em quedaré aquí fins que arribis. Condueix segur. T'estimo!"

Immediatament, després de tornar-la a besar, vaig trucar al nostre veterinari amb la notícia increïble. Christopher va arribar en pocs minuts.

Tan aviat com el doctor Thomas va examinar i rehidratar Brambles, va dir, amb un somriure enorme substituint la preocupació, "Ella anirà bé".

Vaig tornar a respirar i vaig fer el senyal de la creu. Christopher em va embolicar amb la seva braços i em va fer un petó. "Gràcies per creure en ella".

El doctor Thomas tenia un somriure tan amable i els seus ulls es van il·luminar. "Pots portar-la a casa. Mantingueu-la a dins tot el temps, dia i nit, doneu-li àpats petits i freqüents i tingueu aigua disponible en tot moment.

"Oh, estimat Senyor, gràcies. Estarà segura i jo estaré amb ella cada dia. Gràcies!"

Tan bon punt vam tornar a casa vaig trucar a Stevie. Estava tan contenta de saber que Brambles ho era de nou a casa i d'acord.

Brambleberry Rose estava tan esgotada que no podia saltar del terra fins al seient d'un cadira. Ella havia estat el nostre gran volant, però ara estava aterrada. Estava dolorosament prima, ja ho havia sentit dir abans. Ara ho sentia. Es va asseure durant hores al costat del seu plat d'aigua. Ella ho va fer durant dies. De vegades només s'asseia i mirava la seva aigua.

Estava tan, tan feliç i podia tornar a relaxar-me perquè ella tornava a casa. El doctor Thomas tenia va dir que podria trigar un parell de mesos a tornar a estar al 100%. Després de més d'un mes d'atenció constant, es veia millor i va poder caminar per casa nostra fàcilment, però encara ens quedava camí per recórrer. No era tan forta com ho havia estat.

Una tarda en Christopher i jo estàvem asseguts a la nostra cuina i la vaig agafar i la vaig posar a la taula. Va poder veure el nostre pati del darrere i l'única cornisa de fusta que va fer Christopher. Es va asseure a prop de la finestra i després va aixecar la pota com per demanar-li si la podíem obrir.

"No, nena, ho sento molt. Tornaràs a estar fora, t'ho prometo!" Em vaig inclinar i la vaig fer un petó.

"Vols obrir la finestra només perquè pugui olorar l'exterior?"

El vaig obrir aproximadament una polzada i va posar el nas allà on passava la brisa. Volia respirar la fragància de principis de tardor. Es va asseure allà durant uns quants minuts. Vaig veure una saviesa tranquil·la en el seu caràcter. Vaig tenir la sensació que acceptava les limitacions. Christopher també la mirava.

"Uau, és preciosa. Ella és més poderosa ara. . . una mica com Navar. Això és impressionant!"

Aquella nit va córrer pel passadís i va saltar a una cadira i després al nostre llit. Des que va tornar a casa, l'havia anat agafant i posant-la al llit. Quan va fer això, vaig mirar en Christopher; tots dos somriem.

"Estem tornant a la normalitat".

"Bon treball, tu. Això va requerir força intestinal. Bon treball!"

Durant aquells primers dies, mentre encara estava tan feble, els nostres altres gats li van donar espai, però a mesura que es feia més forta van tornar a estar a prop. Girl Grey es va quedar a prop d'ella més que abans, i Huckleberry era el seu jo dolç, de vegades fent migdiades amb ella a les tardes.

Mentre l'ajudava a recuperar-se del seu viatge, vaig desenvolupar un profund respecte pel meu Brambleberry Rose. Sovint em preguntava on havia estat i qui l'havia alimentat durant el camí. Potser havia agafat ratolins?

"Creus que potser Brambleberry Rose va arribar a aquesta vida parcialment per fer això viatge?" Va preguntar en Christopher un vespre. "Com els nadius americans, potser va ser una recerca espiritual per a ella, i aquesta és la raó per la qual va venir a viure amb nosaltres **aquí**".

"No hi havia pensat . . . podria ser."

"Ella podria haver sabut que estaria més segura aquí que a la nostra ciutat de Southland. Aquí és més tranquil, ni tan sols ocupat."

"Tens raó. L'hauria perdut allà baix!"

Tenia curiositat, així que vaig buscar una recerca de visió espiritual: **una experiència sobrenatural en la qual un individu busca interactuar amb un esperit guardià, generalment un animal antropomorfitzat, per obtenir consell o protecció.** Em vaig adonar que, juntament amb la seva bellesa, l'alegria que em va aportar i el profund amor entre Brambleberry i jo, hi havia una profunditat en ella més enllà del que sabia o fins i tot podia comprendre completament.

Podria haver mort quan es va enredar als cordons de les persianes de les finestres. Podria haver mort durant la seva recerca de l'esperit, però no ho va fer. . . de nou. Això semblava ser un fil de la seva vida, i em vaig preguntar si hi havia una connexió entre el seu naixement i la seva deixada a la bossa de plàstic a les escombraries i jo fent totes les trucades telefòniques per trobar-la.

"Això pot semblar obvi. . ."

Estava pensant en veu alta i Christopher tenia paciència.

" . . . però no ho havia muntat fins ara. Recordes el nostre primer hivern aquí quan estava trucant a tothom a la ciutat intentant trobar-la?"

"Sí, llavors tampoc et vas rendir".

"Aquell va ser el mateix temps que Stevie la criava. Creus que s'estava comunicant amb mi? Si no hagués estat preparat per a ella o no la pogués trobar, aquest contenidor hauria estat la seva estratègia de sortida?"

Christopher va aixecar les celles i va mirar a la distància, com si busqués respostes.

"Qui és aquest gat?"

Volia que Brambleberry estigués amb mi. Només la volia a prop meu. Va continuar recuperant-se i el Dr. Thomas la va permetre fer activitats a l'aire lliure. Els moments de la nostra vida es van replegar en un patró reconeixible.

Van passar un parell de setmanes abans de deixar-la sortir però, quan ho vaig fer, vaig deixar que tingués una mica de gana. Quan els vaig trucar, va tornar a córrer a dins amb la resta dels gats i es va quedar més a prop de mi la major part del dia.

Va recuperar el pes que havia perdut i després una mica més, cosa que va ser interessant perquè havia estat tan atlètica i magra abans de caminar.

Una tarda la vaig sorprendre mentre estava estirada al sol al nostre camí de pedra. Ella va girar la cara cap a mi, mostrant un costat salvatge que no havia vist abans. Va ser realment impressionant. Ella em va mirar i va grunyir suaument, mentre estirava els llavis enrere per mostrar les seves dents canines.

Vaig sentir que m'estava avisant.

Semblava que el meu dolç gat domèstic s'havia convertit en un ésser poderós.

També em vaig adonar que **semblava** un nen de linx. Va ser realment impressionant.

El comportament de Hayleigh Skywalker cap a Brambleberry Rose encara era un problema, i jo ho havia de fer mantenir a Brambles lluny de la seva germana petita. Semblava que Hayleigh encara la volia fora del planeta! No estava segur de si tenia por de Brambleberry o si no volia que tornés a casa. Potser Hayleigh s'havia acostumat a que no se n'havia anat?

Tot i que Hayleigh era més petita, a causa de la seva força addicional a la part superior del cos, vaig sentir que si colpejava a Brambleberry li faria mal. Però a causa de l'operació Submarine Doors, vaig poder mantenir a Hayleigh Skywalker a una meitat de la casa i a Brambleberry Rose amb seguretat a l'altra. Només volia dir que en Christopher i jo havíem de recordar **sempre** mantenir les portes tancades. Vam aconseguir que una porta es tanqués abans d'obrir la següent al passadís on es connectaven els dos costats de la casa.

"Hem de fer alguna cosa per fer que Brambles sigui més segur".

"Potser podríem provar de posar Hayleigh Monster sota la casa".

Potser recordareu, estimats lectors, quan Brambles va desaparèixer en aquell espai cavernós durant les seves primeres setmanes amb mi.

"Recordes quan vam posar Huckleberry allà baix?"

"No va atrapar cap ratolí. . . no; i va sortir en **dos minuts!**"

"Creus que se'n sortirà?"

Vam portar a Hayleigh al pati del darrere junts i no li va importar gens. Quan vam tancar la porta li vam dir que l'estimem, i després vam mirar a la part davantera de la casa les diverses obertures que podia sortir. Ella no es va presentar. Unes hores més tard vam obrir la porta, la vam cridar per nom i la Hayleigh va venir caminant cap a nosaltres. No corrent.

"Li agrada allà baix!"

Abans de tornar-la a posar allà baix, ho vam tornar a provar amb Huck. Vam tancar la porta però estava fora abans que arribem a la part davantera de la casa. No sabíem com va sortir Huck, però vam pensar que la Hayleigh potser no podria ajupir-se com ho podia fer a causa de la seva cama. Així que es va convertir en la propietària del seu propi santuari privat.

La nostra casa havia estat construïda sense una base adequada i tenia diversos llocs on la llum del dia era visible sota la casa. També hi havia pantalles sobre obertures rectangulars d'uns dotze per sis polzades, de manera que sempre tenia aire fresc i podia veure fora. Era un terra de terra i tan gran com la nostra casa, i estava bastant segur que hi havia petites bestioles salvatges per fer-li companyia. Cap altre gat hi entraria de bon grat, així que **tot era seu**, i lluny del càstig.

Així que Brambleberry estava segur a casa nostra, i fora al nostre pati de nou, i Hayleigh estava tancada amb seguretat en un lloc agradable que li **pertanyia**.

D'una manera amorosa, un vespre, Christopher va observar: "Ha! Està a **la presó de Hayleigh**".

Brambles es recuperava molt bé i podia saltar i tornar a escalar. Algunes tardes dormia arraulida en un bany d'ocells de pedra sense omplir que estava a gairebé quatre peus del terra. En un moment l'havíem omplert per als nostres ocells els dies càlids, però no hi vam deixar aigua durant la nit o els simpàtics mapaches el convertiren en un lavabo i probablement el bolcarien en el procés. Però després de veure-la arrossegada, la vaig deixar sense omplir i vaig aconseguir un bany d'ocells penjat per als nostres amics amb plomes. El bany d'ocells de pedra s'aixecava sobre una base de ferro forjat, i no vaig saber com va arribar allà dalt sense fer-lo caure.

No la vam veure volant entre els arbres però va poder tornar a saltar.

Encara parlava poques vegades, potser una vegada cada tres o cinc setmanes, i la seva veu encara era només a petit miaulat grinyolant.

A les tardes càlides que trobaven en Christopher a casa, de vegades s'ajaja i feia una migdiada. Aquells dies semblava convençuda que la seva feina era fer la migdiada amb ell, i es va arrossegar prop del seu rostre. Això li encantava.

Un cop més, vam tenir pau a casa i al pati i tots els nostres gatets estaven contents.

La nostra amiga Deanna, de la casa del costat, visitava un matí bonic, clar i càlid mentre donàvem de menjar als nostres esquirols a la cornisa de fusta. Al seu pati els va deixar cacauets i altres lllaminadures, però no tenia un prestatge per a esquirols. Va comentar quant li agradava veure'ls asseure en aquella bonica plataforma i menjar les seves llavors negres de gira-sol i cacauets.

De sobte, un dels petits esquirols vermells va baixar de l'arbre i va saltar al prestatge: l'única diferència era que aquest venia amb un regal! Portava un gran...

gairebé tan gran com ella: un tros de molsa verda suau a la boca. La va deixar caure a la cornisa, va moure la cua cap endavant i cap enrere i després va córrer cap amunt de l'arbre.

Tots ens vam mirar i vam començar a riure.

"Això va ser intencionat!" va dir la Deanna.

"Això va ser inesperat". va afegir Christopher.

"Creus que t'està donant les gràcies per les llaminadures?"

"Estic molt content que tots ho hem vist, vaja!"

Vaig decidir investigar més tard el que acabàvem de presenciar. Vaig descobrir que els esquiroles i altres animals s'han registrat que participen en comportaments altruistes. Però era això, o era el que va suggerir Deanna, una manera d'agrair-nos?

Els esquiroles utilitzen molsa per folrar els seus nius i mantenir els seus nadons calents, així que el vaig prendre com un regal per la nostra casa. Quin plaer especial va ser tenir aquell bon tros de molsa verda i suau.

Vaig veure un matí com els Zeros bombardejaven els nostres amics especials esquiroles que portaven regals. Em vaig adonar que seguien un patró de vol. Baixarien des dels arbres i atacarien des de posicions horitzontals. Així que vaig pensar que podria interrompre la seva trajectòria de vol obstruint l'extrem més llunyà de la prestatgeria de l'esquirol. Vaig caminar pel nostre pati i vaig trobar una branca de roure d'una polzada de diàmetre, potser tres peus de llarg, amb una base recta i una part superior arbustiva. El vaig clavar al final del prestatge. I mirava. Va funcionar totalment! Els nostres amics esquiroles encara podien seure a la prestatgeria i gaudir de les seves llaminadures sense interrompre la seva vista, els nostres gats encara podien saltar dins i fora de la prestatgeria, i aquells nefasts Zeros no podien arribar a ells.

En Christopher i a mi ens va encantar fer sopars a l'aire lliure. Encendríem foc al nostre anell de foc i ens ho passaríem meravellosos fora amb els nostres amics. Hayleigh estava segura a **la presó de Hayleigh**, vaig deixar la porta d'entrada oberta per als nostres convidats i als gats els va encantar. Navar, Girl Grey, Huck i Brambles podrien estar a l'exterior, al nostre pati, pujar als arbres més tard que la majoria de nits i després passejar per dins per sopar quan volguessin. Amb tanta gent al nostre pati, estaven totalment segurs.

La majoria dels nostres amics coneixien els nostres gatets i gaudien de la seva companyia, tot i que els gats majoritàriament miraven des d'una distància segura.

"Els teus gats són tan entretinguts com s'enfilen als arbres i al terrat i ens miren!" va dir un amic.

"El seu gat negre s'assembla més a un gos". Stephen semblava divertit.

Christopher va somriure i els seus ulls van ballar de gaudi: "Si tornes com un animal després de creuar-te, hauries de tornar com un dels gatets d'Amber. "Els seus gats obtenen el millor, els millors menjars fets a mà, i tenen vides tan extraordinàries".

De vegades, quan estàvem al pati davanter a última hora del vespre, miràvem els nostres pins i veiem ulls vermells que ens miraven. Al principi, no sabíem a qui eren, però després ens vam adonar que els mapaches, que poques vegades veiem, estaven asseguts allà dalt i ens miraven. Va ser tan bonic perquè hi havia cinc o sis parells d'ulls petits, vermells i brillants i es van moure mentre caminàvem pel nostre pati.

Potser he esmentat que en Christopher i a mi ens agradava viure en aquest llibre de contes, barri gairebé boscós. Només havíem vist el gat linc una vegada, i ara que teníem a Hayleigh i els Zeros continguts, nosaltres i els nostres gatets teníem una vida tranquil·la. Cada. Dia.

Un parell d'anys més tard, en un d'aquests dissabtes tranquils, Brambleberry Rose va tornar de les seves converses matinals amb els ocells i la seva exploració del nostre jardí, i em vaig adonar que coixejava. Diumenge semblava millor; després dilluns va tornar a estar pitjor. Christopher i jo vam demanar una cita al matí amb el doctor Thomas.

Després del seu examen, va dir: "Brambleberry té un lligament creuat anterior trencat, o ACL. Això sol passar als gats esportistes. L'heu vist saltant especialment alt o perseguint un dels altres gats? . . o córrer molt ràpid?"

Vaig pensar en Hayleigh perseguint-la però, com que estava a **la presó de Hayleigh** la major part del temps, no havia vist res semblant.

"Hmmm . . . " Vaig buscar la meva ment. Llavors vaig mirar en Christopher però no ho tenia qualsevol cosa a afegir.

"Oh. . . aquells dos gats germans. . . recordeu?"

"Ah. . . això està bé!"

Li vaig dir al doctor Thomas sobre ells. "Dos gats germans es van traslladar al nostre barri; tots dos són blancs i negres, són grans gats i s'enfilen al nostre pati".

"Semblan gats matones", va afegir Christopher.

"Si un d'ells la perseguia i ella va saltar malament o va aterrar malament, això podria passar".

Vaig pensar que Navar Star devia estar dins o en una altra part del pati quan va passar aquesta cosa horrible i no podia protegir-la d'ells.

"És bo que l'hagis portat tan ràpid. Puc fer-li una cirurgia ortopèdica avui i reparar el dany".

Després de mirar-nos, tant en Christopher com jo vam assentir amb la nostra acceptació.

"Després de la cirurgia, seguirà sent com era?"

"És un llançament de moneda. Alguns gats es curen molt bé i altres no són els mateixos després de la cirurgia. Haureu de mantenir-la a dins durant sis mesos.

Un cop més, en Christopher i jo ens vam comprovar.

"Sí, ho puc fer", vaig dir.

Aleshores, el doctor Thomas ens va explicar la resta de la seva recuperació. "No la deixis pujar ni saltar aquests sis mesos".

Va parlar suaument i va dir les paraules com si demanés el dinar, però en Christopher ho sabia el que van significar per a mi. Va posar els seus braços al voltant de les meves espatlles.

Estava pensant, ***de debò? El meu preciós gat volador? El meu Mystère?***

Em va trencar el cor per ella. Sabia que la seva passió en aquesta vida era saltar i volar arbres.

"Hauré de treballar en això! Vaja. . ."

"Després de la cirurgia", va continuar el Dr. Thomas, "li començarem amb un medicament oral perquè no tingui artritis al genoll. Com més la mantinguis a terra, més possibilitats tindrà de recuperar-se completament".

Vaig fer un petó al seu preciós capet i la vam deixar en les millors mans, la cura més competent que sabíem. En Christopher em va tornar a envoltar amb el braç mentre marxàvem.

"Com va?"

"Fa por i fa mal".

"Ho sento molt."

"Podem aturar-nos a la Missió de camí a casa i fer una pregària per ella?"

"Oh. . . gran idea, sí, anem-hi."

Més tard aquella tarda, el Dr. Thomas ens va trucar per fer-nos saber que la nostra bella Brambleberry Rose ho va fer bé amb la cirurgia i que la podríem portar a casa l'endemà al matí després d'ella. examen.

Vaig trucar al nostre departament de policia local i vaig preguntar si podia fer alguna cosa per protegir els meus gats al seu propi pati. Em van tornar a connectar amb Christine, la nostra estimada oficial de control d'animals.

"Com està Brambles?"

"Hola Christine, s'ha recuperat molt bé, gràcies, però ara tenim un altre problema", i li vaig explicar què havia passat.

"Em sap greu dir-te això, però els gats es consideren errants naturals. No es poden gestionar com els gossos i cal trobar la manera de conviure amb la situació. No et puc ajudar. Em sap molt greu! Saps qui és el seu propietari? Pots fer alguna cosa amb ells?"

"Pot ser. Ho intentaré. Gràcies, Christine."

L'endemà, Brambles va tornar a casa i jo estava més que feliç de tenir-la de tornada. També sabia que teníem davant nostre un viatge que requeriria molta paciència per part seva i la meva.

"Estàs bé", li vaig dir. "El teu pare i jo t'estimem molt. Estic aquí amb tu. Cada dia, nena. Et tinc!"

Com que no podia caminar massa bé, li vaig portar menjar i aigua i després la vaig portar a la seva caixa de sorra. Això va funcionar bé el primer dia. Després d'això, vam acomodar el seu genoll curatiu amb esglaons perquè pogués caminar fins al nostre llit i no hagués de saltar cap avall.

Vaig parlar amb un parell de membres del nostre ajuntament per saber si hi havia alguna cosa que pogués fer per protegir els nostres gatets. Van estar d'acord amb la Christine i van dir que no hi havia cap manera que em poguessin ajudar. El nostre bon amic, l'Anthony, estava especialment preocupat perquè la coneixia des que era petita que venia a les reunions de l'ajuntament amb la meva motxilla de cuir, i li agradaven els gats.

"És una bella", va dir, "i la cuides molt bé. M'agradaria que hi hagués una manera de poder ajudar-te amb això. Per descomptat, si necessiteu alguna cosa, només truqueu!"

El propietari dels gats matonadors en blanc i negre vivia a dues portes i una intersecció de carrers de barri al mateix costat del nostre carrer. Vaig trucar a la seva porta principal i li vaig preguntar si tenia temps per parlar.

"Segur, què passa?"

Quan li vaig explicar el que havia passat i el que va dir el doctor Thomas, va mirar cap avall i va sacsejar el cap d'un costat a l'altre. "Sembla que els teus gats estan pegant altres gats".

"Ho sento molt per Brambles. Això ho he sentit a altres veïns".

"De debò? Hi ha alguna cosa que puguis fer per mantenir-los dins?"

"Hmmm . . . Ho puc intentar. Per descomptat, els mantindré i veurem com funciona."

"Gràcies, espero que això ajudi. No vull que més dels meus gats es facin mal".

Vaig marxar amb llàgrimes als ulls pel meu bell nadó i una esperança de pau en el nostre pati.

La vida de Brambleberry Rose va canviar, i la meva també.

Com que treballava sobretot des de casa, quedar-me amb Brambles no va ser un sacrifici. Era un soldat i em va deixar cuidar-la, portar-li lliminadores i explicar-li històries de com recuperaria la seva vida.

La primera vegada que la vaig veure asseguda al meu tocador i mirant gairebé quatre peus cap amunt la part superior del nostre armari la vaig dissuadir suaument.

"Oh, nena, encara no. Sé que en la teva ment encara saltes tan alt com vulguis. . . però nen, espera fins que et cures. Bé? T'estimo."

Ella no va respondre, però va actuar com si fes el que li vaig demanar. . . per ara.

Vaig fer tot el possible per mantenir-la entretinguda. La vaig portar als seus llocs preferits del pati i em vaig asseure agafant-la al sol. Vam comprar joguines noves i vaig jugar amb ella a casa i la mirava tot el temps.

Sovint feia una migdiada al final del nostre llit on teníem una pell d'ovella suau i borrosa. Ja sabeu que ella i Christopher van tenir una relació dolça. Tot i que entenia els nostres nadons d'una manera que em va meravellar, hi va haver una conversa entre Brambles i ell que continuava trobant a faltar. Li encantava tocar el seu pelatge luxós i, quan va entrar a la nostra habitació i la va trobar dormint, no es va poder resistir. Una mascota era acceptable, dues eren límit, i tot i que per amor li vaig advertir, va pensar que una tercera mascota seria benvinguda. No era ! Primer, ella el mossegava en silenci, i si intentava acariciar-la de nou, es trobava amb tantes potes com podia agafar-li, amb les urpes fora, advertint-li que no **ho** tornés a provar!

Va ser el mateix cada cop. Ell allunyava la mà movent el cap.

Tantes vegades!

"És un gatet de dues mascotes, això és tot el que tens amb ella". Em feia gràcia cada cop que ho feia.

De vegades tenia una mirada llunyana, gairebé salvatge, als ulls i sabia que estava pensant a saltar a un lloc on no volia que saltés, o baixar del llit o del sofà, i jo la dirigiria a les seves escales.

Veure-la fer coses acrobàtiques els nostres altres gatets no podria haver estat tan divertit. Va ser un repte suprem evitar que saltés. Però finalment, ella i jo ho vam resoldre i, al final, la vaig mantenir a terra.

Durant la nostra darrera cita amb el Dr. Thomas, va dir: "Un altre bon treball. Pots deixar-la sortir al teu jardí si vols. És estable, així que deixa que et digui què pot fer ara. La mantindrem amb el medicament contra l'artritis; hauria d'estar sense dolor durant la resta de la seva vida".

"Ha de ser un gat d'interior per la seva seguretat?" Vaig preguntar.

"La majoria de vegades els gats de la teva zona estan segurs sempre que els portin a la nit. Si la vols mantenir durant el dia, fes-ho, però en Brambles em sembla que ha d'estar fora. Alguns gats són gats d'interior per naturalesa. Ella no és. Però depèn de tu".

Christopher i jo vam esperar per veure com navegaria pel seu món i si seria capaç de saltar i escalar.

La vaig deixar anar a qualsevol lloc de la casa que ella volgués sense mirar-la. També podria marxar una hora o més sense sentir-me culpable. Posaria esglaons de gat a prop de l'ampit de la finestra a la meva oficina perquè pogués pujar i veure el món exterior.

Van passar un parell de dies i en Christopher va preguntar: "L'has deixat sortir avui?"

"Encara no, encara la tinc a dins. Creus que és el moment?"

"Crec que aquesta és la teva trucada. El doctor Thomas va dir que està bé, però ho deixo a vostè. Ho faràs saber quan és correcte".

"Vols ser aquí la primera vegada?"

"Sí, m'agradaria això, és clar!"

Un parell de dies després li vaig dir que ja era hora, així que vam fer exercici quan ell seria a casa.

Va ser a primera hora de la tarda quan vaig obrir la porta principal. Ella no va córrer fora. Navar era al porxo i Brambles es va dirigir al costat de la porta i va mirar cap a fora. Christopher va sortir i es va girar per veure si la seguia. Encara estava dins, dret a la porta.

Va posar la cara al cel i va respirar diverses vegades. Llibertat de . . semblava que ho era respiració.

I llavors ella acaba de sortir. Va caminar cap a les escales, va baixar al jardí i es va quedar mirant les plantes. En Christopher i jo la vam seguir i ella va caminar pel jardí i després es va aventurar més al nostre pati. La seva cama no funcionava de la mateixa manera, però semblava estar contenta d'estar fora. No va córrer ni pujar a un arbre. Ella només va passejar pel seu jardí.

No sabem si la Hayleigh causaria problemes o intentaria sortir de **la presó de Hayleigh** si veiés Brambles, però no ho va fer.

Brambles es va quedar fora aproximadament una hora i mitja i després va tornar a la casa. Li vaig preparar un sopar i es va pujar al nostre llit i es va anar a dormir.

"Bé, això va ser suau. La tornaràs a deixar sortir demà?"

"Crec que sí, sí. Mantindré la porta d'entrada oberta i miraré com està, però crec que està bé".

"Has vist aquells gats dolents?"

"No, ha estat tranquil des que vaig parlar amb la seva mare".

Així que l'endemà al matí vaig deixar sortir en Brambles d'hora i estava bé. Fins i tot va pujar uns metres per un dels roures de Califòrnia laterals. No va anar molt lluny abans de saltar avall, però les estelles de fusta li van donar un aterratge suau.

Vaig sortir diverses vegades mentre ella estava fora i s'ho passava bé al pati. Fins i tot es va arrossegar i va fer una migdiada a les herbes altes en un moment donat. I cada dia ella i jo ens vam relaxar més perquè tornava a ser un gatet a l'aire lliure.

Christopher i jo la vam observar i vam posar petits bancs de fusta que feien de graons a tots els seus llocs preferits del nostre pati.

Va fer bé amb els passos del gat dins i cada setmana li va aportar més confiança. Brambleberry Rose encara podia passar els seus dies als llocs assolellats de fora. Podia pujar als seus llocs segurs i fer una migdiada. Va començar a córrer pel pati com els nostres altres gats i va venir corrent a mi quan vaig trucar. Va saltar al nostre llit a la nit. L'única diferència eren aquells petits graons i bancs de gat que li feien d'escales per dins i per fora. Brambleberry els va dominar i aviat va anar volant per la casa i el pati en lloc dels arbres.

No havia tingut un gat ferit com aquest abans. Fins i tot després d'un any semblava que era per sempre canviat. Mentre la mirava, era evident que ja no era l'acròbata que havia estat. El seu abast era limitat. Encara podia pujar com els altres gats, però ja no podia volar. Això em va molestar molt. Volar a través de les branques dels arbres era una gran part de qui era, per no parlar

que era una cosa especial d'observar. Havia estat tan bonic veure-la navegar amb confiança per les branques més primes.

Semblava que els nostres dies halcyon podrien quedar enrere.

7. Oreo, panda i regalèssia

La vida va seguir com la vida.

El nostre assassinat de corbs encara s'apoderava del nostre pati un parell de vegades cada any; els nostres amics esquirol estaven a salvo dels assalts aeris dels Zeros; Huckleberry encara va passar temps al costat amb l'Anna; De tant en tant veiem col·leccions d'ulls vermells de mapache als nostres pins i els gats dolents no hi eren, així que no hi havia més traumes per a Brambleberry Rose.

Ella era una part tan gran del meu cor i de la nostra vida. Mentre treballava, vaig sortir de la porta francesa a la meua oficina sense tancar i subjectar-se amb un pany de cadena. Podia obrir-lo fàcilment i entrar quan volgués. Cada dia, quan entrava d'estar al nostre pati, la veia caminant pel passadís cap a mi i li deia com de bella i valenta era, i que l'estimava eternament.

Brambleberry no va respondre; encara amb prou feines feia so. Vaig començar a pensar que ho faria va utilitzar la seva veu aquell primer dia de la seva vida, a la bossa de plàstic, plorant per rescat.

En Christopher i jo estàvem asseguts al nostre porxo davanter, a l'estil del pati, un vespre. Brambles era al pati i li vaig preguntar: "Per què creus que ha passat això? Ella és innocent. Per què hauria de perdre l'essència del seu esperit? . . . per què el meu volant estaria a terra?"

"Oh, noi, aquesta és una pregunta per als segles. No tinc resposta; no una bona. penso s'enfronta bé, però és una pèrdua, i no puc respondre les teves preguntes. M'agradaria poder, ho sento!"

Brambleberry i jo teníem un ritme o alguna cosa així; estàvem sincronitzats. Després de la seva lesió, havia decidit passar més temps a casa; els meus viatges van durar més temps. Vaig triar passar el màxim de temps possible amb ella i em va encantar estar amb ella.

Quan en Christopher i jo vam celebrar el cinquè aniversari de Brambleberry Rose, Navar Star tenia més de dinou anys. Havia estat, i encara era, una força poderosa i el patriarca de la nostra família felina.

Com recordareu, Christopher era molt a prop de Navar i havia passat més temps amb ell del que és habitual. Una nit va dir, gairebé en un xiuxieig: "Ja està arribant el temps de viatjar **més enllà dels vels del temps i l'espai**".

El doctor Thomas havia examinat Navar diverses setmanes abans i ens va dir que el truquéssim perquè Navar s'acostava al final dels seus dies. Va dir que sabríem quan i que vindria a casa nostra per ajudar en Navey a passar a l'altre costat.

"Podeu agafar-lo", va dir el doctor Thomas quan va arribar. Va fer un gest a Christopher perquè s'assegués al llit al costat del seu estimat gatet.

"Pots parlar amb ell, . . . Necessitaré que marxis després de donar-li la primera medicació, però quedes amb ell de moment".

Tots dos vam fer un petó a la nostra estimada Navar Star. Li vam dir com l'estimem, que érem i sempre serem una família, i que el tornàriem a veure. I després el vam deixar amb el Dr. Tomàs. Quan ens va trucar de nou al nostre dormitori, Navar estava enrotllat en una posició per dormir i estava quiet com una nit sense lluna. Ens vam asseure un moment amb ell per acomiadar-nos, abans que el doctor Thomas se l'encarregués.

"I si us el portem d'aquí a una hora més o menys?" Vaig preguntar.

"Segur . . . ho sento nois."

Després d'una hora més o més parlant en veu baixa amb el nostre noi gros i negre i acariciar-lo, pell fosca, el vam portar al doctor Thomas.

No havia vist en Christopher tan trist en cap moment en tots els anys que havíem estat junts. Com he esmentat abans, estava especialment a prop del seu gat negre i gran. El dolor estava gravat profundament a la seva cara i, més tard aquella nit, va començar a planificar la cerimònia per acomiadar-se de la seva estimada Navar Star.

El nostre anell de foc tenia un cercle natural de plantacions que l'envoltaven en part de la nostra propietat i Christopher volia tenir-hi un memorial per a Navar.

"Estaria bé si tingués un arbre plantat al costat de l'anell de foc per a ell?"

"M'encantaria. En quin tipus estàs pensant?"

"Veuré si hi ha aurons vermells japonesos madurs disponibles".

"Ho sento molt, Christopher".

"Encara està amb mi. Ara és molt gran!"

"El seu nom encara és Navar?"

"Ara és Bagheera".

"Oh, com **El llibre de la selva?**"

"Això està molt bé. Tant de bo pogués veure'l".

Potser no ho sabeu, però en Christopher havia nascut a Anglaterra i havia crescut per una mare molt anglesa. Des de petit, va estar familiaritzat no només amb les històries **de Peter Pan**, sinó també **del llibre de la selva**. Estimava especialment Bagheera, la Pantera Negra que es va fer amic amb el "cadell d'home" Mowgli. Bagheera era un protector i mentor del nen orfe, per la qual cosa era apropiat que Navar com a Bagheera fos ara el company espiritual de Christopher.

L'endemà, Christopher i uns amics del paisatge van plantar un preciós arbre d'auró japonès Drac Roig al nostre pati per honorar el nostre estimat nen. En Christopher va ajudar a cavar la nova llar per al bell arbre.

Un parell de dies després, després que vam recollir les cendres de Navey del doctor Thomas, diversos amics van venir a la nostra cerimònia sagrada i vam encendre foc al nostre anell de foc. Quan el sol es va posar, ens vam asseure en cercle al voltant de les flames i vam dir el nostre adéu final a la nostra estimada Navar Star.

"Era un gat enorme", va dir un amic. "I tan tranquil".

"I amb tu durant tant de temps", va oferir un altre.

"Oh, home, aquests ulls verds!" va dir el nostre amic Stephen.

"Era el meu millor amic". Christopher semblava buit. Això no ho havia vist abans. . i **mai** em deixarà".
"Encara està amb mi. . .

La confiança que tenia que el seu gran gatet negre encara estava amb ell era nova per a mi.

Tota la nostra família felina semblava trobar a faltar Navar Star. Semblaven tristos. Van dormir més i no volien jugar tant. Havia estat amb nosaltres durant tants anys; els nostres joves l'havien conegut de tota la vida i depenien de la seva protecció.

"Els nostres nadons estaran fora de perill? Navar ja no els pot protegir. Rosa esbarzera, Girl Grey, Huckleberry Moon i el nostre petit terror, Hayleigh Skywalker, són tots uns nadons dolços. No vull que es facin mal".

"Haurien d'estar bé, però la nostra feina és mantenir-los segurs ara i hem de confiar en els seus gatets Angels". Així ho va veure Christopher. "La propera vegada, em quedaré amb el nostre gatet i els agafaré mentre creuen. . . No vull deixar un altre dels nostres petits durant aquesta transició. Sigui el que sigui, puc manejar-ho. Necessito estar amb ells".

Vaig plorar durant una setmana, i després vaig sentir al meu cor com si el nostre noi estoic -conegut amorosament com The Fonz- estava bé i, en silenci, es va allunyar cap a on fos quan ens deixen.

Girl Grey i Huckleberry Moon s'estimaven; encara feien migdiades junts durant alguns dies i passaven sovint l'un a prop de l'altre. Huck encara desapareixia un parell de vegades cada setmana per passar l'estona amb la seva amiga gateta, l'Anna, al costat. Hayleigh encara tenia la intenció d'assetjar Brambleberry però, com que els vam mantenir separats, teníem pau a casa nostra.

Un vespre vaig sortir al nostre porxo davanter i vaig començar a baixar les escales. Va ser acaba de convertir-se en una bonica posta de sol. Des de sota dels nostres passos de fusta sortia una mofeta gran, esponjosa i en blanc i negre. Vaig deixar de caminar.

Girl Grey i Huckleberry estaven a fora i no tenia ni idea de què passaria si es trobaven amb la mofeta. Endevineu què va passar després, estimats lectors? Una mofeta molt més petita va sortir per seguir la primera mofeta. . i després un altre petit. No havia fet cap moviment en tot el temps. Vaig tenir la sensació que mirava una mare i els seus dos nadons, i em vaig preguntar si n'hi havia més.

Els tres semblaven còmodes al nostre pati; no s'amagaven, sinó que caminaven just al camí que portava a les escales del nostre porxo davanter, així que vaig haver de creure que això no era nou per a ells. En aquella època en Huck va arribar corrent per un camí lateral des de la nostra calçada. Va donar la volta a la cantonada i va frenar molt ràpid! Es va aturar i no es va moure durant un minut més o menys, i després va entrar tranquil·lament a casa nostra. Vaig deixar la porta d'entrada oberta des que tenia previst tornar en qüestió de minuts i en Huck va desaparèixer a la nostra sala d'estar.

Un parell de minuts més tard, Christopher va caminar cap a la porta. "Ei, quin cel més bonic. Sembla que podríem tenir una altra posta de sol premiada. . . uh. . . què està passant?"

En aquell moment, ja podia veure les mofetes. "Va, mira'ls! Quants n'hi ha?"

Vaig girar prou per poder veure on caminava enrere i vaig tornar lentament a casa nostra. "La noia Grey encara està fora. Potser la trucaré a la porta del darrere".

Christopher va tancar la meitat inferior de la nostra porta principal i es va quedar mirant-los. "Penso ja han estat aquí abans. Estan arrancant i semblen còmodes".

"Què és l'arrancament?"

"Excaven a terra amb els peus davanter per buscar larvas i insectes".

Vam veure els nostres tres nous veïns com el sol començava a desaparèixer. Els llums del nostre jardí es van encendre i Girl Grey va caminar pel mateix camí lateral que havia pres Huckleberry. Christopher li va obrir la porta principal. Ella seriosament no estava preocupada.

La majoria dels dies, la Girl Grey passava una estona sola observant els altres nadons, els nostres ocells o els esquirois. Semblava molt propòsit; com si prengués notes mentals. Encara jugava amb les petites llaunes d'ós de peluix a la cistella que tenia a la sala d'estar. Va ser dolç estar passant el meu dia i escoltar aquell so gairebé musical. Encara no li agradaven tant les joguines amb campanes, però li agradaven altres sons.

Li van agradar les noves joguines de bola arrugada que li vam comprar. Ella no els volia perseguir però es va asseure i els va donar una mena de copes al seu lloc; semblava que volgués escoltar els sons que feien. En la meua ment la vaig veure amb un barret de mag punxegut i morat amb estrelles daurades brillants i una lluna creixent. Semblava una criatura furtiva, molt sàvia i d'un altre món.

Semblava que li agradava la família de les mofetes. Després d'aquell primer vespre, vam veure que es mostraven la majoria de les nits. Eren tan atractius, tenien pell negra azabaixa i plomalls blancs llargs i espectaculars que feien que les seves cues semblin una celebració. Girl Grey de vegades s'asseia als graons del porxo davanter i els examinava. Cap dels nostres gats ho va fer. Era observadora, mirava. . . moltes coses. Alguns ni tan sols els vaig poder veure, però això em va fer intentar esbrinar en què estava centrada.

Vaig llegir sobre les mofetes i em vaig sentir segur que no ruixarien perquè no els agrada per fer-ho, i el meu gat amable i misteriós no era amenaçador. Quan s'espantaven, s'enfrontaven al seu agressor i picarien els seus petits peus negres. Els vaig veure fer això una o dues vegades quan Huckleberry els va sorprendre. Va ser el més bonic i tan estimat. De vegades, quan tornava de visitar l'Anna, entrava al nostre pati. No sé per què, només una de les seves coses.

Primer, vam posar el nom de la mare.

"Què en penses d'Oreo?"

"Perfecte!"

Després de veure'ls una nit, vaig decidir que els nadons es deien Panda i regalèssia.

"Un dels nadons és més valent que l'altre. Diguem-la, regalèssia. Ella camina molt més a prop de casa nostra i no li importa que en Gray estigui fora. El panda, en canvi, es queda més a la part posterior del jardí i s'arrossega la cua quan Huck xoca amb la seva festa d'esborrany".

Aquesta era la nostra vida, ens va encantar, i va passar d'un dia a l'altre.

Uns anys més tard, Girl Grey tenia gairebé disset anys. Havia viscut una vida tan dolça i llarga amb nosaltres, i era el moment d'unir-se a Navar Star, la seva família felina i els seus avantpassats hawaïans a l'altre costat. La doctora Jenny, una veterinària ajudant a l'oficina del Dr. Thomas que havia treballat amb els nostres gatets durant diversos anys, volia ajudar en Gray a deixar-nos i viatjar al cel.

La doctora Jenny era tan dolça: havia vingut a casa nostra moltes vegades durant els últims mesos ajudar amb Girl Grey i tenia una connexió especial amb ella. Christopher la va anomenar "Jennyannydots" després del gat Gumbie del musical **Cats**, basat en **el llibre de gats pràctics de Old Possum de TS Eliot**.

El dia de la seva travessia, Christopher i jo vam col·locar gerros de flors fresques, inclòs liles de lavanda que feien una olor tan bonica al nostre porxo davanter. Hem col·locat La manta preferida de Grey Grey, un collaret que li havia fet i diverses de les seves joguines preferides a prop.

Quan va arribar la doctora Jenny, vaig tenir Girl Grey a la falda. Christopher i jo vam recitar els noms dels gairebé trenta gats que podia buscar a l'altre costat, cadascun dels seus germans i germanes. Alguns els havia conegut mentre era aquí, i d'altres els coneixeria per primera vegada quan ella va arribar.

Quan va marxar, la doctora Jenny va dir: "Està bé seure al sol i agafar-la. Si veus o escolteu qualsevol cosa, si us plau, digueu-me."

"Bé." Em vaig preguntar si ella sabia alguna cosa que jo no sabia. "Els animals són àngels?"

Ella va riure suaument. "Per què penses això?"

"Sembren tan savis i amorosos".

"No, no són àngels. Semblen així perquè viuen amb el cor. Ho són aquí amb nosaltres per mostrar-nos amor. **tots** ells. Tenen sentiments com nosaltres i volen ser-ho estimat."

Després d'això vam quedar en silenci. Uns minuts més tard vaig veure Girl Grey en esperit: semblava el mateix, tret que el seu pelatge suau i gris platejat era llarg i esponjós.

"La veig." I li vaig dir a la doctora Jenny com era de esponjosa Girl Grey.

"Pots veure més?"

Van passar uns minuts més. . . "Hi ha espurnes que surten del seu pelatge".

"Ja ho he vist abans. Pots veure quines són les espurnes?"

Vam estar asseguts al suau sol de la tarda durant uns minuts més, sense parlar, i després em vaig sentir en el meu cor el que estava veient a la meua ment: "Els espurnes són l'amor que li vam donar. . . són tan boniques . . . tot aquest amor brilla de la seva pell.

"Això té sentit, vaja!" La doctora Jenny estava somrient.

I llavors la nostra tranquil·la i mística Girl Grey va desaparèixer.

Abans ens havia dit que podríem portar a Girl Grey a la clínica o tenir la dona recollir-la l'endemà al matí qui la portaria a ser incinerada. Havíem decidit tenir-la transportat, així que la doctora Jenny ens va dir que la mantinguéssim al llit aquella nit.

No ho havia fet abans i no n'estava segur. Quan la vaig mirar amb les celles aixecades i les preguntes als ulls, em va tranquil·litzar: "Està bé, no et preocupis. No passarà res dolent. Simplement arrossega-la al seu llit i estarà bé".

Vaig posar la Gray al seu llit de franela suau preferit al seient de la finestra del meu despatx i vaig tancar les portes franceses. L'endemà al matí, quan vaig creuar la sala d'estar per obrir-los, vaig veure Huckleberry Moon assegut en un extrem del sofà que hi havia a prop d'aquelles portes. Estava tan a prop com podia arribar on estava estirada Girl Grey. Em vaig adonar que s'havia quedat allà tota la nit per estar a prop d'ella. Havia fet la seva pròpia vetlla privada per la seva germana preferida.

"T'agradaria plantar-li unes flors?"

"Podem plantar alguna cosa que creixi a Hawaii?"

Christopher pensava i pensava: "No recordo una planta amb flors que pugui viure als dos llocs, però què passa amb les flors de foc que tenim al nostre pati? Puc trasplantar-los perquè s'estenguin".

"Oh. . . és una bona idea. Ella estimava molt en Pelé".

Al cap de pocs dies, la seva tripulació va aparèixer i van traslladar alguns dels nostres nadius taronges altes plantes amb flors a una zona especial al voltant de la base del magnífic arbre d'auró japonès del Drac Vermell de Navar.

"Li agradava molt estar en aquelles herbes altes". Christopher va dir: "Era la seva pròpia jungla privada. Allà se sentia com a casa".

"Semblava sentir-se invisible quan era allà".

Ens vam asseure al voltant del nostre anell de foc i vam tenir una celebració sagrada per a ella. Huck i Brambles va passar i es va asseure amb nosaltres durant uns moments. Va ser especial i bonic.

Un dels nostres amics locals de molt de temps va esmentar les flors de foc. "Per què els vas triar?"

"El seu petit esperit hawaià estimava la deessa del foc Pelé i vam pensar. . ."

"Endevina què? Aquestes flors creixen en zones on hi ha hagut un incendi. Són alguns dels les primeres plantes que creixen i, com que són altes, els ocells volen per ajudar a ressemar la zona destruïda".

"Així que, sense saber-ho, hem escollit una" planta Fènix "per a la nostra silenciosa i misteriosa Girl Grey".

"I això és el que està fent en esperit: ressuscitar de les cendres. Vaja!"

"Això és molt bonic", va dir en Christopher suaument.

Va ser trist deixar anar en Grey; havia estat una bellesa tan mística i secreta. Les meves llàgrimes van durar aproximadament una setmana, i després ella també es va allunyar de nosaltres en pau i sense so, igual que el seu germà gran negre abans que ella.

Una nit, després de caminar pel nostre jardí d'agraïment, en Christopher va entrar i va dir: "Crec que el seu esperit ha tornat a la seva estimada terra natal de Hawaii".

"Vaja. . . que se sent correcte. Molt xulo."

"Potser s'ha reunit amb Pele".

"La deessa dels volcans i el foc. . . que meravellós per a ella."

"I els esperits dels seus avantpassats illencs". Christopher va somriure.

"Espero que poguem tornar a tenir-la com a gatet algun dia".

Va ser trist que els nostres nadons ens deixin, però sabia que tots dos havien tingut vides extraordinàries i meravelloses. En Christopher i jo els vam estimar. Havien conegut els membres de la seva família de gatets i tenien un lloc poc comú i màgic per viure. Havia estat una bona vida per a tots dos i ara estaven segurs a l'altre costat, i això em va ajudar.

Una tarda estava presentant un nou amic als nostres nadons: "Aquest és el nostre nen Huckleberry. i això." · Brambleberry Rose és per aquí en algun lloc. Són les nostres baies barrejades. M'encanta la Lluna. dient Vaig riure. "I hi ha un altre petit monstre sota la casa. Està a **la presó de Hayleigh**".

Eren joves: Huck tenia uns catorze anys i Brambleberry i Hayleigh tenien uns cinc o sis anys. Els vaig estimar i em va encantar passar temps amb ells.

Hayleigh Skywalker encara era la seva pròpia criatura especial i encara era dolenta. Ella també tenia les potes més grans de qualsevol dels nostres gats.

"Vols veure els seus guants màgics?" Vaig preguntar a Christopher una nit.

"És clar." Va dir rient una mica.

Ella estava a la cuina en aquell moment i Brambles estava segur al nostre dormitori. Vaig sacsejar la bossa de la Hayleigh i va venir corrent. Mentre ella es movia i jo tenia la seva atenció, vaig llançar un parell de llaminadures pel terra. Com un llamp, va córrer pel terra de fusta dura i els va agafar amb aquells grans guants.

"Oh. El meu. Bondat. Pots fer-ho de nou?"

Vaig llançar unes quantes llaminadures més i ell la va mirar.

"Ella obre les potes i les agafa com el guant d'un receptor de beisbol", va dir. "Això és genial! L'hauríem d'anomenar **caçadora de peix gat**".

"**Caçador de peix gat?** Per què?"

"És un famós jugador de beisbol professional de fa anys. És famós per llançar un nombre rècord de partits guanyadors per al seu equip. Ella em fa pensar en ell".

"M'encanta aquest nom: el nostre petit **caçador de bagre**".

Vaig llançar unes quantes llaminadures més i ella va córrer darrere d'elles, les va aturar amb un dels seus grans guants, i després va obrir la pota i va agafar la llaminadura. Se la va portar a la boca, la va cruixir i em va mirar més.

Christopher i jo estàvem rient i Hayleigh, **Catfish Hunter** va rebre moltes delícies nit.

Era molt maca, però també em va mossegar amb freqüència. Has tingut un gat que ho va fer? Ella mai em va trencar la pell, però les seves mossegades encara em fan mal. Era una petita lluitadora, i em vaig preguntar si aquell esperit de lluita era com havia sobreviscut al que li passava i a les moltes cirurgies que havia patit quan era un gat més jove.

"Té un altre nom nou", li vaig dir a Christopher mentre jugava amb ella.

"A més de l'adorable mocosó?"

"Bitey Baby!"

"Oh, estimat. Ha! Això li convé."

"Ho dic amb afecte".

Quan va arribar el moment de les seves revisions anuals, els vaig portar tots junts a l'oficina del Dr. Thomas. El seu nou assistent va preguntar: "Qui són aquests macos?"

Assenyalant a Brambles, la vaig presentar: "Ella és Brambleberry Rose, i aquesta és Huckleberry Moon. Els anomenem les nostres baies barrejades i és molt fàcil de conèixer". Apropant la gosserra de la Hayleigh, vaig dir: "És Hayleigh Skywalker i és una mica canalla".

L'assistent va somriure: "Bé, segur que ho és, no té un nom de baia genial".

No vaig poder evitar riure. "És la segona vegada que ho sento!"

Un parell de setmanes més tard vaig haver de tornar a portar Huckleberry. Va ser una visita d'urgència. Ell Va arribar una tarda coixejant i no vaig poder veure cap lesió, però sabia que alguna cosa anava malament. Després de trucar a Christopher, el vaig portar a l'oficina del Dr. Thomas.

El Dr. Thomas no va trigar més d'uns minuts a preguntar: "Han tornat els gats dolents?"

Em va sorprendre. "No els he vist. Però això no vol dir que no hi siguin. La seva mare els mantenia a dins".

"Té una mossegada a la part posterior del taló", va continuar el doctor Thomas. Això indica que es va enfrontar amb un gat dolent, i quan Huckleberry es va girar per sortir, el gat dolent el va mossegar".

Estava molt molestat. Com havia perdut que poguessin tornar?

"Aquest tipus de lesió és inusualment dolorosa i crec que els gats maliciosos han tornat. Actuen com a gats terroristes. en l'ordre natural dels gats, quan un gat retrocedeix d'un altercat i es gira per marxar, l'agressor també ha de marxar. Això no és el que va passar!"

"OH DÉU MEU!"

"Estarà bé, però de moment mantén-lo dins. Li dono antibiòtics. Aquests gats no compleixen les regles naturals dels gats i s'aprofiten d'altres gats per fer-los mal. Crec que són capaços de matar altres gats".

Què se suposa que ha de fer algú amb aquesta informació?

Ja tenia pensat parlar amb la mare del gat dolent quan vaig arribar a casa.

Aquella nit vaig passar i vaig preguntar pels seus dos gats.

"Són bons, però no els puc mantenir a dins", va dir. "Es tornen salvatges a casa, plorant i corrent de finestra en finestra. Així que els vaig deixar sortir".

"Quant de temps fa que els deixeu sortir?"

"Un parell de dies."

Li vaig parlar del meu dolç fill Huck. "Així que mentre els vaig guardar, els meus gats estaven segurs".

"Carai, ho sento!"

"Pots posar-los collars de campana?"

"Sí, ho vaig provar, però tots dos els van arrencar. En uns minuts!"

Quan em vaig allunyar vaig moure el cap. . en veu alta. . . "Què fem ara?" em vaig preguntar

Més tard aquella nit, quan en Christopher va arribar a casa, li vaig preguntar si tenia alguna idea.

"Has trucat abans a l'SPCA? Potser tenen una idea".

"Puc tornar-los a provar".

"Vols aconseguir un gos?"

"Vaja. . . és una bona idea!"

"Potser podríem obtenir una gravació d'un gos bordant i espantar-los?" Christopher tenia el seu somriure tonto.

Els nostres nadons estaven tots acoblats a dins aquella nit. Huckleberry volia dormir i ho era arraulit al seient de la finestra del meu despatx. Brambles i Hayleigh estaven segurs al seu costat de les portes, sabíem que estaven segurs.

"Tinc una reunió demà amb Mack, el tipus de l'estèreo, va dir que podria ajudar-nos".

"Amb un gos que borda?"

"Sí, et faré saber què he après".

L'endemà al matí, mentre en Brambles dormia al nostre dormitori, la Hayleigh volia sortir al carrer. Com que era allà i podia mirar-la, vaig pensar que estaria segura. Què podria sortir malament? Dret? Vaig deixar la porta principal oberta i vaig obrir la porta del darrere per poder sortir ràpidament per la pantalla. Vaig sortir un parell de vegades i ella estava gaudint d'estar al sol i mastegant herba fresca.

Vaig tornar a dins i estava parat a la nostra cuina quan vaig sentir el crit més fort i desgraciat que havia sentit mai. No vaig poder sortir prou ràpid i estava tan agraït d'haver estat tan a prop. Un dels gats dolents en blanc i negre tenia Hayleigh **pel coll!**

Estaven a uns dotze peus de mi i vaig córrer cap al gat, cridant: "DEIXA-LA VAIR! SURT D'AQUÍ!"

Però endevineu què, estimats lectors, no ho va fer.

Havíem fet algunes reparacions a la nostra tanca i hi havia uns quants pals de tanca llargs a prop. jo va continuar cridant: "DEIXA-LA! DEIXA-LA ANAR! SURT D'AQUÍ!"

Quan vaig agafar el pal de la tanca, vaig pensar que tornaria.

No ho va fer, així que el vaig aixecar per sobre del seu cap i vaig colpejar el terra al seu costat. Jo encara estava cridant però Hayleigh estava callat. Vaig tocar de nou a terra i, finalment, la va deixar anar i va fer marxa enrere. Però, en comptes de marxar, es va quedar dret i em va mirar! La vaig agafar i de seguida vaig trucar al Dr. Tomàs.

"Feu-la entrar; La puc veure ara mateix".

Vaig trucar ràpidament a Christopher i vaig embolicar la Hayleigh amb una de les seves mantes suaus i esponjosos. Estava viva però no es movia i estava molt callada.

El doctor Thomas la va posar a la taula d'examen i la va comprovar, inclosa l'estabilitat d'ella cama. "Quinze segons més i hauria estat morta. Van ser *literalment segons*, Amber!"

Hayleigh es va aixecar a la taula i el va deixar acariciar-la. "Ella està bé, no està ferida. Era un dels gats matones?"

"Sí!"

"Afortunadament has estat tan a prop". Em va mirar per sobre de les ulleres i després es va fregar sota ella barbata. "I quina bona cridadora que sento que ets!" La va tocar tan suaument.

"Christopher i jo estem pensant a posar altaveus a l'aire lliure i fer volar un gos que borda gravació. Què en penseu d'aquest pla?"

"Podria funcionar. . . ", va mirar cap avall i cap a un altre costat com pensant: "i tinc algú que podria ajudar-te".

"Oh, dolça! Gràcies, i gràcies per ser aquí. Vull trucar a Christopher, però ho faré que et cridi".

"Aquesta tarda podré parlar amb ell aquí, o aquesta tarda a casa".

Hayleigh encara estava molt callat. Quan la vaig arribar a casa, volia menjar, així que vaig escalfar pollastre fresc i orgànic i gambes cuites afegides. Després d'això, es va adormir. Huck i Brambles ja estaven dins, així que els vaig guardar així.

Potser recordareu, estimats lectors, aquesta no va ser la meva primera experiència amb matones felins. Vaig recordar Boots, el pare del gat de Navar, i com assetjava els gatets petits. Però no havia vist res com el que podien fer aquests dos gats terroristes. Ara els nostres gatets havien estat ferits per aquestes criatures nefastes. Realment necessitava que aquesta amenaça s'acabés.

Aquell vespre en Christopher i jo vam caminar tres cases pel carrer i vam explicar al nostre veí què havia passat. Li vaig fer saber que no volia fer mal al seu gat, però que gairebé havia matat a Hayleigh. "Tenen por dels gossos?"

"Oh, corren si senten bordar un gos. Em segueixen quan vaig a passejar però si a gos borda, tornen corrents a casa. Sento molt que això hagi passat!"

Christopher i jo ens vam mirar. "Això podria funcionar!"

Així que els nostres gatets es van quedar a dins i, amb l'ajuda del Dr. Thomas, Christopher va aconseguir diversos enregistraments de gossos bordant, corrent i un d'un parell de gossos jugant, lluitant i grunyint. Vaig dir als nostres fills què passaria i que no tinguessin por. Vaig tocar els enregistraments suaument a casa i vaig mirar els nostres gatets. Tots van mirar cap a la font dels sons, però ningú va córrer i es va amagar. Els vaig tornar a dir que els gossos eren els seus amics i els mantindrien fora de perill i els vaig donar l'aminadures.

"Quins son els seus noms?"

"Els gossos?"

"Sempre m'ha agradat Chance and Shadow a la pel·lícula **Homeward Bound**".

Christopher encara estava pensant.

"I Flash?"

"Oh això és genial. Atzar, Ombra i Flaix. Sortirem i els trucarem. Totalment fals fora aquests gats dolents!"

Durant els dies següents, vaig tocar els CD suaument i vaig donar l'aminadures als nostres fills. Els vaig dir que Chance, Shadow i Flash eren la seva nova Navar Star.

"Et mantindran a salvo". I els vaig donar més l'aminadures.

Cada vegada que reproduïa els CD es posaven en alerta: els seus ulls es feien grans i foscos, miraven l'origen dels lladrucs i les orelles anaven directament cap amunt, però encara no corrien i s'amagaven.

Uns tres dies després en Christopher va fer instal·lar els altaveus i els vam connectar al nostre sistema estèreo. Podia tocar els CD pels altaveus i els lladrucs es sentien fora, no a dins. Va ser enginyós.

L'SPCA em va suggerir que agafava l'orina d'un gos gran o d'un altre animal ferotge, així que vaig demanar una ampolla d'esprai d'orina de lleó de muntanya. El vaig ruixar al llarg de tota la línia de la tanca. No sabia dir-ho

allà, i els nostres gatets no semblaven importar-los, així que no sabia si funcionaria, però tenia previst ruixar-lo cada 4-6 setmanes i després de la pluja ocasional que teníem.

A poc a poc vam tocar el cor de gossos amb més freqüència i més fort. Hayleigh va passar la majoria dels dies a **la presó de Hayleigh**, així que no la va molestar gens. El peu d'en Huckleberry s'havia curat molt bé i, sempre que ell i Brambles volien sortir al carrer, jo primer tocava el cor del gos. El vaig deixar funcionar durant uns quants minuts i vaig pujar el volum, després els vaig deixar sortir després de caminar per la propietat. Mentre estaven fora, la jugava a intervals i no els molestava. En Christopher i jo vam "anomenar els gossos" cada dia.

I endevina què? No hem tornat a veure mai més els gats matones.

Els nostres gatets estaven segurs al seu pati de nou. Només podien sortir quan jo era a casa, però, com que treballava des de casa, van tornar a tenir una vida dolça.

A la tardor d'aquell any, el nostre petit poble tenia la seva elecció per a alcaldessa i la nostra amiga, Sarah, l'actual alcaldessa es presentava de nou per al càrrec. Vaig oferir la nostra casa com a lloc de trobada i, com que s'havia construït cap al 1924 i conservava el caràcter original de la nostra comunitat, els nostres amics van acceptar que funcionaria bé. Al carrer de davant hi havia molt d'aparcament fàcil, i la gran sala d'estar amb les seves parets i el sostre de cedre clar i lleugerament blanquejats semblava un vell refugi de muntanya. La gran xemeneia de maó es trobava al centre de l'habitació entre unes finestres amples i de diversos panells que encara sostenien el vidre ondulat original.

El dia de la reunió va ser assolellat i càlid. Vaig obrir la porta principal, vaig posar cadires i posar galetes i aigua amb gas a la taula d'entrada. Tot va anar bé. Brambles volia dormir, així que estava segura al nostre dormitori. Amb aquestes útils portes del passadís tancades, Hayleigh i Huck eren lliures d'anar per on volguessin.

Va venir molta gent i tots ens ho vam passar molt bé. Quan Sarah va arribar, després saludant a diversos dels meus veïns, es va posar davant de la llar de foc i va començar a parlar.

Al cap d'uns minuts, Hayleigh va sortir de la cuina i es va quedar al passadís mirant la gent asseguda a **la seva** gran habitació. Llavors va sortir de la cuina, va creuar la sala d'estar davant de la Sarah, per la porta d'entrada oberta i cap al porxo principal.

Hi va haver unes quantes rialles. La Sarah va continuar explicant-nos què havia aconseguit amb ella el mandat passat, i els seus plans per a la seva proposta de temps al càrrec.

Endevineu qui va tornar a aparèixer?

Per descomptat, era Hayleigh Skywalker.

Aquesta vegada es va quedar a la porta d'entrada durant uns moments, com si estigués explorant un camí a través de l'enemic, després va córrer des de la porta principal, davant de la gent asseguda a les cadires, fins on estava dempeus la Sarah i cap a la cuina. Recordeu que no podia córrer com la majoria dels gats i que era petita. Així que amb la seva cama posterior recta seguint-la com el timó d'un vaixell, i els seus enormes guants davanters, va tornar a llançar-se davant de Sarah i va tornar a la cuina!

Aquesta vegada tots a la sala van riure. La Sarah va callar una estona. "Bé, mai abans m'havia eclipsat sacsejant el cap. · un **gat !**"

Crec que Hayleigh li va aconseguir alguns vots. Va tornar a ser la nostra alcaldessa i va guanyar per majoria convincent.

Huckleberry Moon era el gatet més dolç que havia conegut mai. Semblava tenir una part forta simpàtica en el seu caràcter. Tenia ulls grans i rodons, mitones blanques a les potes davanteres i botes blanques a les potes posteriors. El seu abric era del tipus tabby gris, amb el pit i el nas blancs. De vegades, semblava que la lluna plena brillava a la seva cara. Així va rebre el seu segon nom. Estimava a tothom i a tots els nostres gatets, fins i tot a Hayleigh. No li importava que fos una mocosa, l'estimava igualment.

Va jugar amb ella i la va deixar quedar amb **totes** les joguines i la va deixar guanyar quan jugaven a la persecució. Així que Hayleigh era una cap de gatets, però no era dolenta, excepte amb Brambles.

Un parell d'anys més tard, quan el nostre dolç noi, Huckleberry Moon, tenia uns setze anys i mig, el doctor Thomas ens va fer saber que els ronyons d'Huck no estaven sans.

"Puc donar-li líquids subcutani cada setmana. Pots portar-lo o la doctora Jenny vine a casa teva".

"Ho vam fer amb Girl Grey i va semblar bona durant molts mesos. Tens alguna idea de quant de temps encara estarà content amb aquest tractament?"

"Per descomptat, cada gat és diferent, però els seus marcadors són bastant alts, així que crec que només el puc mantenir còmode durant un parell de mesos".

Christopher i jo ens vam mirar. "Bé gràcies." Coneixíem aquest simulacre.

Com que ja havíem perdut els nostres altres dos nadons que s'havien traslladat a aquest petit poble amb nosaltres, després de Huckleberry, només tindríem els nostres dos més petits. No era divertit contemplar-ho, però sabia que havia viscut una vida memorable amb el seu germà gran i protector, Navar Star, i la seva amiga molt especial, Girl Grey, i sabia que els tornaria a unir al món dels esperits.

Quan li vam dir a la Deanna que tenia una festa al porxo davanter per a ell i la seva amiga gateta, l'Anna.

Vam donar a Huck totes les llaminadures que volia i ens vam quedar fora amb ell quan estava fora, per assegurar-nos que estigués segur. Mentre el tractava un dia, la doctora Jenny ens va dir: "No està tan feliç com la setmana passada".

En Christopher i jo ja havíem decidit que, quan ho sabéssim, el deixariem anar.

"Quan pots venir a creuar-lo?"

"Avui està bé, i demà, així que d'aquí tres dies us funcionaran?"

"Esbrinaré l'horari del Christopher i us ho faré saber".

"Ho sento", va dir.

"Jo també, però és la vida, i prefereixo creuar-les que deixar-les".

El vaig mantenir a casa el vespre abans de la cita però, perquè volia anar-hi a fora, vaig portar braços plens d'herba i flors de primavera. Vaig fer un niu de les plantes fresques fragants. El vaig envoltar amb gairebé vuit polzades de profunditat de verds frescos i flors suaus. Semblava tan content d'estar envoltat pel seu cercle de plantes i va dormir allà la major part de la nit.

Com havia fet amb la seva germana, em vaig asseure al porxo davanter i el vaig agafar. Teníem la nostra llista de tots els nostres nadons gatets. Christopher es va asseure al nostre costat i li va dir: "Tens una gran família de gatets esperant per tu. Tots t'estimaran i voldran jugar amb tu". Va començar al principi, anys abans que haguéssim conegut el nostre petit Bugs.

"Primer hi ha la Tardor i la Terra, l'Escorpió Moon i els seus nadons: Hechiza, Guapo i Gusto".

"Van ser els meus primers nadons". Jo vaig dir.

"Després hi ha l'Àngel i l'ós Clair, el senyor Bojangles, el gatet de Marlene, Yoda, i quatre altres gatets que van trobar cases i van obtenir els seus noms de les seves noves famílies". Christopher va continuar.

Veureu: "Amelia Kitty Heart, Penelope i les seves tres petites belleses: Bandit, Jackie Paper i Symba".

"Viuen amb nosaltres just abans de conèixer-te". Jo vaig dir.

"Dos que coneixies quan eres un noi: Anna PurnaVar i Jasmine Rosebud".

"I, finalment, el teu millor amic: Navar Star. I, per descomptat, dolça, dolça, Girl Grey.

"Tots són la teva família i estan esperant per jugar amb tu. Et trobarem a faltar però tornarem a estar tots junts. Tots encara som família. T'estimem, per sempre."

"Més enllà dels vels del temps i l'espai, petit amic". Christopher el va acariciar al cap.

I aleshores el nostre dolç noi va marxar.

La doctora Jenny el va deixar amb nosaltres. Va dir que la dona que va cremar Girl Grey vindria al matí i se'n va anar.

Christopher i jo encara ens vam asseure al porxo. Portava a Bugs a la falda i li vam parlar suaument.

I vam escoltar.

"És aquí!" Vaig xiuxiuejar i vaig agafar la mà d'en Christopher mentre estàvem asseguts al delicat silenci a primera hora de la tarda.

De la mateixa manera que havia vist Girl Grey després de creuar cap a l'altre costat, vaig veure l'esperit de la Huckleberry Moon caminant per l'herba verda suau.

"Va saltar de l'herba!" Vaig riure. "Va fer clic amb les potes davanteres i posteriors junts. Com un follet. Està fent clic amb els peus davanteres i posteriors junts!"

Christopher va somriure. "Quin nen més dolç i dolç que és."

Llavors Huckleberry Moon va desaparèixer de nosaltres.

"Ara s'ha reunit amb Anna PurnaVar i Jasmine Rosebud. . . i Navar Star i els seus preferida, Girl Grey.

"M'ajuda el meu cor pensar així".

El vam deixar aquella nit embolicat amb la seva manta de franela preferida amb les plantes i les flors ficat al seu voltant. L'endemà al matí, quan la dama de parla suau va venir a recollir-lo, li vaig lliurar, juntament amb les cendres de Girl Grey. Els meus nadons més dolços van ser incinerats junts i he guardat les seves cendres així, a la mateixa caixa de memòria de fusta de vern.

"Plantem-li herbes i flors autòctones".

"Al voltant de l'auró vermell de Navar?"

"Sí, podem trasplantar alguns dels llocs preferits d'Huck i fer una dolça col·lecció en record d'ell al voltant de les flors de foc de Girl Grey".

Això em va fer somriure. "Adoro això. Si, gracies."

De nou, vam tenir el nostre foc sagrat per al nostre bell, preciós i estimat nen petit.

"No he conegut una ànima més dolça que ell als gatets".

"Recordo el primer dia que el vaig veure i com em va seguir a casa nostra", va somriure en Christopher.
"Tot i que tots els altres es van quedar al pati davanter, i només feia uns set polzades d'alçada!"

Vaig pensar en el petit que havia estat i en com s'havia anat córrer darrere de Christopher com si res més li importava.

Brambles es va unir a nosaltres en silenci i es va asseure mirant durant un moment.

"Creus que ella sap el que està passant?" Vaig preguntar.

"Faig. Tu?" Christopher tenia tanta confiança en tantes coses que encara em preguntava.

"Mira-la, sembla que ho fa. Quin privilegi estimar-lo. Estic molt content que estigués a la nostra família".

"I serà per sempre", va dir Christopher, amb una suau certesa.

Després que Huckleberry marxés, un parell de coses van canviar a les nostres vides: el nostre estimat Dr. Thomas es va jubilar i es va traslladar a un altre estat, la doctora Jenny es va fer càrrec de la seva pràctica i Christopher va obtenir una feina meravellosa de disseny i construcció fora de l'estat. Volia dir que se n'aniria, però parlàriem almenys dues o quatre vegades cada dia per telèfon i jo l'ajudaria amb el projecte en línia.

Era un gran complex residencial i trigaria un parell d'anys. El client era molt agraïnt les seves idees i coneixements. Estaven deixant en Christopher lliure per treballar la seva màgia poc comuna a la seva propietat i el disseny de la seva nova casa.

Ara que només tenia dos gats, Brambleberry Rose es va acostar encara més a mi. Esperava que Hayleigh Skywalker es pogués portar millor amb la seva germana; no obstant això, encara havia de passar temps sola, sota la casa o en una part diferent de la casa. Vaig negar amb el cap, pensant: ***simplement no li agrada Brambleberry i sembla que no vol que sigui al planeta!***

Va ser molt divertit passar l'estona amb Brambleberry Rose. M'encantava cuidar-la. Vaig comprar llaminadures especials de Brambleberry i Hayleigh i vaig preparar els seus menjars preferits de pollastre criat ecològicament i gambes de cultiu sostenible. Vaig portar a Hayleigh al porxo principal al matí per escoltar el cant dels ocells i em vaig aferrar a ella mentre Brambleberry Rose explorava el nostre jardí. Anava a investigar coses, però no anava gaire lluny, i sempre venia quan la trucava.

Bé . . . de vegades em feia esperar una estona. En aquells moments, quan la vaig trucar nom, semblava que em deixava un missatge: ***et respondré, t'ho prometo!***

8. El teu gat sembla molt savi

Durant el seu examen anual, quan BrambleBerry Rose tenia sis mesos després de catorze anys, la doctora Jenny va dir: "Bé, no he vist un gat tan sa a la seva edat. La seva anàlisi de sang és perfecta. Sembla i es mou com un gat molt més jove que la seva edat".

"Gràcies per dir-ho! Potser la mantindré cinc anys més!"

"No hi ha cap motiu per no pensar això. Té molt bona pinta."

Durant tota la seva vida, havia menjat una dieta felina tan neta; Vaig pensar que potser era el raó. També vaig donar menjar a la seva gent: les seves gambes i pollastre cuits preferits, brots d'herba de blat picats i espinacs frescos, i llevat nutricional barrejat amb suplementes per a gats. No hem utilitzat pesticides al nostre jardí i només productes de neteja orgànics a casa. A més de tenir una mica de sobrepès i la estranyesa persistent de la manera com funcionava la cama, o no, per la lesió del LCA, no tenia problemes de salut. Els gats matones s'havien allunyat temps abans, així que estava segura al seu pati. Era preciosa, estava sana i, per la meva experiència amb gats, em sentia segur en pensar que la podria mantenir durant quatre o cinc anys més.

Vaig veure un futur llarg i amorós per a nosaltres, i no podria haver estat més feliç.

Quan li vaig parlar del seu examen, en Christopher estava encantat. "Vaja. . . hem tingut sort amb Brambles! Seré a casa un parell de dies després que acabem de muntar aquesta part de la base".

Set mesos després d'aquell quinze anys, em vaig adonar que menjava menys. Això és tot. vaig veure la vaig fer uns quants dies, i la vaig pesar, però no havia perdut pes. Semblava igual. Ella va actuar igual.

"Creus que algú l'està donant de menjar?"

"Bé, com podria ser això?" va preguntar Christopher. "Com que la majoria de les cases a prop nostre són segones residències, ni tan sols hi ha ningú excepte durant les vacances i, de tant en tant, els caps de setmana".

"Potser la mantindré a dins i veure si canvia alguna cosa".

Christopher tornava a ser a casa mentre la mantenia a dins i tots dos vam notar que hi havia alguna cosa mal. També va ser llavors quan Christopher va haver de marxar de nou. Just abans de marxar, va fer un petó a BrambleBerry Rose.

"Adéu bellesa preciosa".

I a mi: "No et preocupis, tot anirà bé".

Recordeu, estimats lectors, unes setmanes abans que em diguessin que estava en perfecte estat de salut. El l'endemà, la doctora Jenny la va examinar i va dir: "Hi ha alguna cosa de baix grau i en tots els seus sistemes".

Això va passar dilluns. Les radiografies no van mostrar cap ferit; no hi havia res a la seva anàlisi de sang que indiqués que alguna cosa específica estava malament. Vaig trucar a Stevie l'endemà i, quan li vaig dir que havia passat alguna cosa, em va suggerir que em portava BrambleBerry Rose als veterinaris amb els quals havia treballat. "Podrien tenir algunes respostes".

Durant l'examen del nou metge, li van afaitar l'estómac i van descobrir que tenia contusions.

"És possible que s'hagi menjat un ratolí enverinat, així que li vam donar vitamina K".

Mentre era allà, diverses persones, entre ells dos metges i un parell de membres del seu personal, la van comentar. "El teu gat sembla molt savi".

"És molt tranquil·la", va dir una persona.

"És una gata excepcional!"

"Saps que Stevie la va criar a mà des de quan tenia un dia?"

"L'Stevie ens ha dit aquest matí, però no és per això que és així, és en la seva naturalesa. Ella ho és rar."

L'endemà vaig poder dir que alguna cosa estava terriblement malament. La vaig portar de nou a la doctora Jenny. "Vull fer-li una ecografia".

Vaig esperar al seu despatx. Quan la doctora Jenny la va portar de tornada, va dir: "Li vaig fer totes aquestes proves i va estar molt tranquil·la tot el temps. Té una saviesa inusual. . . una sensació de força i pau tranquil·la".

També va dir que les proves van demostrar el que ningú vol escoltar. "S'han omplert els tumors cancerosos la seva zona de l'estómac".

Ho va dir tan suaument i probablement vaig quedar en xoc.

"Hi ha alguna manera que pugui **ser** alguna cosa **menys letal?**"

La doctora Jenny em va assegurar que les proves eren precises. "Aquest és un tipus invasiu de la malaltia. Us suggereixo que us trobeu amb un oncòleg felí".

Això va passar divendres al vespre. La doctora Jenny va parlar amb Christopher per telèfon i li va informar de la situació.

El cap de setmana vaig fer el que vaig poder. Vaig intentar fer-la menjar i beure aigua. La doctora Jenny m'havia donat una mica de pols nutricional digestiu que vaig barrejar amb aigua i li va encantar, però només podia menjar una petita quantitat. Li vaig dir que l'estimava profundament, moltes, moltes vegades. Dr. Jenny havia aspirat la zona de l'estómac i BrambleBerry semblava més còmode.

Vaig trucar a William i li vaig preguntar si tenia alguna idea que em pogués ajudar. "Ella t'ho dirà quan sigui el moment. Quan ja no pot prendre els seus medicaments és un indicador".

El diumenge vaig poder dir que teníem problemes. Ella no podia mantenir la meravellosa barreja que això ella estimava cap avall. Sempre que la posava davant, intentava beure-la però, després d'inhalar l'aroma acollidora, només tirava el cap enrere.

El dilluns al matí vaig tornar a la Dra. Jenny amb BrambleBerry Rose.

"Em sap molt greu dir-te això, ha estat un privilegi conèixer-la i ser el seu metge, però és hora que ella marxi".

Més tard aquella tarda, la doctora Jenny i el seu equip van venir a casa nostra per enviar pacíficament la meva ànima, el meu cor, la meva estimada BrambleBerry Rose per estar amb els àngels.

En el passat, Christopher havia estat amb mi quan un dels nostres amors més estimats es va creuar. Però no va poder tornar tan ràpid, i era hora que la BrambleBerry Rose marxés i se n'anés al cel, així que després de parlar amb ell per telèfon vaig fer totes les coses que havíem après a fer.

Vaig ser destruït. . trist més enllà de trist, i intentant ser fort i amorós per ella. Tenia preparada la seva manta preferida i, mentre l'agafava a la falda a la nostra sala d'estar, vaig recitar els noms de tots els gats que l'estarien esperant.

La doctora Jenny va administrar la primera injecció. Però no va poder portar el medicament a la vena de BrambleBerry. Sorpresa, va dir: "**Ja se n'ha anat!**" Ella em va mirar i va repetir: "**S'ha anat. No ho havia vist mai abans**". Es va girar cap a la seva ajudant i va tornar a dir: "**S'ha anat!**"

La seva ajudant veterinària va escoltar el cor de BrambleBerry i va confirmar que ja no era amb nosaltres. L'equip de la doctora Jenny va acabar el seu treball amb ella i la va deixar amb mi. Ja sabien que al cap d'un temps la portaria a la clínica i que la podien portar a la cremació.

Vull explicar-vos el que vaig veure quan BrambleBerry Rose va deixar la Terra per tornar a volar. Fins i tot tot i que era conscient que alguna cosa màgica podia passar, i estava preparat per a això després de què Jo havia experimentat amb Girl Grey i Huckleberry Moon, em va sorprendre.

Mentre l'agafava, vaig sentir que deixava el seu cos. En la meva ment, vaig veure el seu esperit escapar i posar-se dins davant meu. Era esvelta, àgil i forta. Es va girar per mirar-me, i va tenir un somriure a la seva cara. En aquell moment vaig pensar: **Com somriuen els gats?** Vaig sentir que estava deixant el pes de el seu cos darrere. Vaig veure la disparitat entre qui era ella al món dels esperits i qui havia estat aquí a la terra. Va ser una gran diferència. Vaig sentir el seu alleujament en ser, de nou, qui és realment.

Ella tornava a ser Mystère.

Em vaig asseure a la llum del vespre, agafant-la, acariciant el seu pelatge luxós i tocant-la cara bonica. "T'estimo molt. T'estimaré sempre . . . i mai. També ho farà el teu pare. Ets tan bonic . . . tan fort i valent".

Quan vaig trucar al Christopher també li va dir com l'estimava; que ella era seva amor per sempre.

Després d'aproximadament quaranta minuts, va passar una cosa meravellosa: en la meva ment, vaig sentir ella va dir, tan suaument: "Aquest no sóc jo, mare". Hi va haver una . . . després va continuar: "Pots pausa. porta'm a ells ara".

I això només va ser el començament.

9. Estic bé, mare

Quan li vaig dir a Stevie que la nostra estimada BrambleBerry Rose havia passat d'aquest món, va escriure sota la foto de BrambleBerry a la meva publicació a les xarxes socials: "El meu petit àngel estimat. Tant d'amor per tu. Gaudeix de les teves ales."

Dos dies després d'anar al cel, a la llum del sol clara i tranquil·la del matí, jo caminava al nostre pati pel lloc on dormia les tardes càlides. Vaig dir el seu nom en veu alta i la vaig sentir dir: "Estic bé, mare".

No em refereixo a mi mateixa com a mare; No tinc fills i em va semblar interessant que, de nou, Vaig sentir-la gairebé com si em parlés *i* que em deia mare.

Tot i que, com heu llegit, havia vist xiuxiueigs de l'altre costat anys abans quan dos dels nostres preciosos amors havien anat a Kitty Heaven i havien passat experiències interessants mentre BrambleBerry Rose era viva, no coneixia que el meu gat, que acabava d'abandonar aquest món, es comunicés silenciosament amb mi a través dels meus pensaments.

Li vaig dir a William que havia sentit de BrambleBerry Rose. "Ella em va parlar en la meva ment. Tenia una veu dolça amb paraules clares, gairebé audibles".

Sense dubtar-ho, va dir: "Els animals es comuniquen amb nosaltres a través dels seus pensaments. Ells fes-ho mentre estiguin aquí amb nosaltres i es poden comunicar així des de l'altre costat".

Va afegir: "Poden parlar a l'altre costat".

Aquesta era una informació nova per a mi.

"BrambleBerry Rose parla molt bé", va continuar, "perquè parla a la Llenguatge celestial".

"Ens coneixem des de fa força temps, com no sabia res d'això?"

"Potser voldreu començar un diari per registrar les seves visites. Recorda que cada vegada que creus que s'està comunicant amb tu, **ho** està!"

Va dir que podia contactar amb mi de diverses maneres subtils i em va suggerir que em mantingués obert tot el que pensava era un missatge d'ella.

Quan li vaig preguntar a Christopher si sabia les coses que m'havia dit en William, em va dir: "Sabia que es comunicaven amb nosaltres mentalment, però jo no sabia la resta. Això té sentit . i, d'alguna manera, m'ajuda . . . a entendre què està passant amb Navar. Ja saps que viatja amb mi al seient del darrere del cotxe".

"M'has parlat d'això . . . Oh, potser ara ho entenc!"

"Quan torni, faré que la meva tripulació plante flors per a ella".

"Gràcies, em pregunto què triarem? Potser roses?"

"Ja ho sabràs", va ser tot el que va dir Christopher.

Més tard aquella tarda, en el seu llenguatge silenciós, em va semblar haver sentit a BrambleBerry suggerir-me d'anar a passejar. Ho vaig pensar. **Hmmm, sembla una bona idea. . ah, potser demà.** Estava cansat i profundament trist. Aleshores la vaig tornar a sentir. Així que em vaig posar el jersei al voltant de les meves espatlles cansades i vaig marxar a caminar cap a la posta de sol.

A la volta de la cantonada i carrer avall, un home caminava per un bell golden retriever de pèl llarg de color caramel; el pelatge del gos era del mateix color que el pelatge de BrambleBerry a les zones més clares. Vaig saludar i vaig preguntar el nom del seu gos.

"Ella és la Shila. . . i té vuit anys".

La Shila es va acostar i es va asseure al meu costat, recolzant el cap contra la meva cama. Portava un frisbee rosa brillant a la boca.

"Podria llançar-li el frisbee?"

"Li agrada portar el seu frisbee però no li agrada perseguir-lo". Mirant-la, va dir: "Li agrades".

Durant tot el temps que vam parlar, la Shila va mantenir el cap contra la meva cama, i em vaig aixecar, acariciant-la.

Vam parlar una mica més i la Shila es va moure perquè pogués recolzar tot el seu cos contra la meva cama. Va moure la cua i em va mirar. Crec que estava somrient.

"Wow, a ella li agrades molt!"

"Crec que m'està donant més amor perquè el meu estimat gat acaba d'anar a Kitty Heaven. Potser d'alguna manera ho sap?"

Va pensar en això.

"És un gos de teràpia?"

"No ho és, però té la personalitat per ser-ho. Puc veure pel seu amor per tu que ho és naturalment bo en això."

Després de parlar amb ell i acariciar la Shila durant uns minuts més, van continuar camina pel carrer.

Aquest era un veí meu, però no l'havia vist abans. Quan vaig pensar en Velcro Dog Després de la Shila, em vaig preguntar si BrambleBerry Rose sabia que la Shila caminaria al mateix lloc i hora que jo, i si aquesta era la raó per la qual sentia que havia volgut que anés a passejar. BrambleBerry volia que rebés amor de Shila? L'amor dels gossos és un amor tan bo - em va fer somriure - i va ajudar amb el dolor que sentia.

Aquell vespre, quan en Christopher i jo vam parlar, em va dir una cosa que m'havia preguntat sobre la seva feina: "Recordes aquella pista de gossos subterrània que estàvem construint?"

"Sí, com va?" No he esmentat la Shila, el gos de velcro.

"Ho vam acabar. Vam decidir construir una casa de gossos molt bonica i aïllada, i els propietaris va decidir que la seva mare gos, "Nova" podria començar a passar temps aquí".

Abans m'havia parlat del seu gos i de com l' **estimava** . Era una malinois belga, molt ben entrenat i preparant-se per tenir cadells.

Recordes quan vaig esmentar que abans a la seva vida havia criat Gossos Guia per al? Cec? Sabia ensinistrar gossos i li **encantaven** els cadells. Pel que sembla, els seus propietaris l'havien vist amb Nova i es van adonar que feia més que construir cases i parcs privats increïblement innovadors. Van voler la seva ajuda amb els cadells quan van arribar.

"El gran pati està gairebé acabat, i ara estem treballant a la seva casa perquè pugui estar en la seva carrera impermeable relativament tranquil·la. Li agrada molt la seva nova caseta i volen que hi tingui els seus cadells. No els volen moure".

Ell tenia la seva història de gossos i jo la meva. Li vaig parlar de la Shila.

Christopher va ajudar tant com va poder des de la distància; estava terriblement trist perquè BrambleBerry Rose hagués marxat, i descontent de no poder ser a casa per ajudar-me. Estava agraït d'haver-la fet un petó quan se'n va anar dient: "Almenys això ho tinc".

La nit següent vaig tornar a pensar que BrambleBerry Rose volia que anés a passejar. Vaig agafar un camí per la ciutat que no acostumo a fer i, de camí a casa, vaig veure el parpelleig de les flames del foc que ballaven damunt d'una taula al restaurant del pati que hi ha davant de l'oficina de correus. Em vaig sentir inextricablement atret per aquelles flames.

Una dona estava parlant amb el servidor i, mentre passava per davant, em va semblar sentir-la dir alguna cosa sobre la pèrdua d'un amic animal.

Vaig preguntar si acabava de perdre la seva mascota i vam començar a parlar. No ens coneixíem. Ella es deia Elizabeth i em va dir que el seu gos, la Trixie, havia creuat cap al Rainbow Bridge aquell mateix matí. Mentre parlàvem, era evident que tots dos estàvem commocionats i destrossats per la pèrdua de els nostres preciosos amics animals. No vam poder evitar plorar un parell de vegades. Ens vam abraçar i la nostra conversa va continuar fins que només va quedar un toc de llum al cel i la nit va ser començant a refredar.

Em vaig adonar que mentre parlàvem em feia més fort. Quan vaig marxar, no em sentia tan buit de la pèrdua de BrambleBerry Rose. Per alguna raó, empatitzar amb Elizabeth va ajudar a curar-se alguns dels pitjors dolors del meu cor. De nou, em vaig preguntar sobre el moment i si el meu gat... que fa poc li havien donat ales, m'havia conduït a aquella trobada fortuïta.

Uns dies més tard, a l'oficina de la doctora Jenny, vaig recollir les seves cendres i la seva petjada que havia ha estat pressionat en una escultura de memòria de ceràmica blanca. Vaig pensar que estaria bé, però no vaig poder deixar de plorar, així que quan vaig passar per davant de la nostra històrica missió catòlica local, vaig decidir parar. jo volia per seure a la tranquil·la reverència de la capella.

Una amiga, la germana Sasha, hi era i, després de preguntar-me per què estava tan trista, va dir: "Crec que BrambleBerry Rose encara està amb tu.

Estava intentant processar el que havia dit quan em va preguntar: "Em creus?"

"Sí."

"Però encara estàs plorant".

"Ella no és aquí. La trobo molt a faltar".

La germana Sasha em va ajudar a sentir-me millor. Em va sorprendre aquestes paraules que provenien d'una germana la fe catòlica; No sabia si l'església permetia que els animals tinguessin vides després d'aquesta vida.

Un parell de dies després, tornava a caminar pel seu lloc preferit del nostre pati quan ho vaig sentir el seu missatge silenciós: "Gràcies mare, Stevie". . ella va fer una pausa. . "i mare, Amber". una altra pausa, . . .
"per donar-me . . . el gloriós. . . història... aquesta va ser la meva vida.
AMOR . . . punt
SEMPRE . . . punt
PER SEMPRE . . .punt."

Havia deixat de caminar i he deixat que el silenci i la llum del sol del matí m'envasessin. jo volia captar tot el que em venia al cap. Vaig pensar que signaria. Pot ser ella deia "per sobre i fora" o "caiguda de micròfon". **Però no!** Em va ensenyar una foto de les cartes BBR, i la cama dreta de la R era molt llarga, acabant amb una floritura corba.

Quan Christopher va sentir això, va dir: "Ha! Aquella R era la seva cua!"

Hi ha dues parts interessants en aquest missatge:

1. Mai la vaig trucar BBR. Ni m'ho vaig pensar!

2. L'últim any de la seva vida, vaig començar a escriure el seu nom BrambleBerry Rose amb B majúscules tant a Bramble com a Berry.

L'endemà al matí, vaig tornar a caminar pel nostre pati pel seu lloc preferit i la vaig sentir presència. En veu alta, vaig dir: "Et trobo a faltar, BrambleBerry Rose".

No hi havia ni una respiració entre el que vaig dir i el que em va venir: "Estic bé, mare".

Una pau suau va acompanyar les seves paraules.

10. Viu amb amor al teu cor

Cada dia em trobava passant temps on a ella li agradava seure les tardes càlides. Gairebé una setmana havia passat sense ella, i el sol em va fer una crida per veure les cales que havien florit. Vaig pensar que havien sorgit només per a ella i, més tard, quan vaig buscar què representaven, vaig saber que són símbols de joventut i renaixement. Quan em vaig girar per tornar a casa nostra, vaig sentir la seva presència al meu cor i la vaig sentir clarament a la meva ment.

Això és el que va dir ella:

"Estic aquí." **Interessant, vaig pensar, on és això?** "Vull que vinguis aquí quan creus així que cal: Perdonar. Tothom. Tot."

D'acord, estic sota la suau llum del sol d'un matí de tardor a la costa oest dels EUA i el meu gat em parla. Correcció: el meu gat que fa poc ha anat a la Llum està parlant amb mi!

"Viu amb amor al teu cor".

Va estar en silenci durant uns minuts.

"Mantenir-se al . . . no deixis que res ferint entre tu i altres persones es quedi al teu dia. cor."

Em va mostrar una imatge d'un cor que era com un cristall de quars clar: no era difícil com el cristall, clar i brillant. Els pensaments que van sorgir al mateix temps van ser que, quan passaven coses desagradables entre jo i els altres, ella volia que abordés els problemes. Ella no volia que deixés que res dolent es quedés al meu cor. **Ella volia que només parlés de coses.**
Quan van passar!

La part de "Viu amb amor al teu cor" no era estimar a tothom; era més com si volia que tingués l'amor al meu cor i fos amor com a part de qui sóc. Vaig tenir la impressió que volia que pensava i actués pel benestar dels que m'envolten, incloses les criatures i la Terra, i que ho fes a propòsit.

Més tard, quan hi vaig pensar, em vaig preguntar com podria perdonar una part de la història esdeveniments que sabia que havien passat al nostre món. Com podria perdonar els líders que havien perjudicat i matat persones en gran nombre? No sabia com perdonar en aquesta escala. El que he après des d'aquell dia és el repte que pot ser perdonar les coses més petites que fan els més propers a mi.

Però mentre estava parat a la tranquil·litat d'aquella llum solar del matí, vaig sentir un canvi a la meva ment, o al meu cor, o allà on sigui que canviem.

Més que res, volia tornar a estar amb BrambleBerry Rose, i ella acabava de donar em un camí a seguir.

Confio en el Creador del nostre Univers i vaig dir en veu alta: "No sé com perdonar tothom tot. Si us plau, m'ajudeu? Ensenya'm o fes-ho per mi".

He canviat.
Aquell dia.
En aquell lloc.

Hi va haver una transformació sobtada i radical per a mi, i jo era diferent d'aquests moments en marxa.

11. Un gran depredador vermell

Uns dies després d'haver après les tres coses que BrambleBerry Rose volia que fes, va enviar un visitant alat. Fidel a la seva naturalesa guerrera espiritual, no era una papallona preciosa ni un colibrí dolç, dolç.

Em va enviar un **falcó**.

Just fora de la finestra de la meva oficina.

Un gran depredador vermell.

Per la seva mida i la distància que estava de mi, vaig jutjar que l'ocell era aproximadament dos peus d'alçada des de la part superior del cap fins a les plomes de la cua. No tenia cap pressa i es va asseure entre dotze i quinze minuts a les branques on s'enfilava.

Tot i que havíem viscut en aquesta propietat durant setze anys, **mai havia vist un ocell rapinyaire a la nostra pati**. Vaig saber de seguida que era un missatge amorós d'ella. Vaig creure que em deia que estava bé i, fidel a la seva naturalesa poderosa i poc comuna, encara era el seu jo guerrer.

Per descomptat, vaig buscar què significa al món dels esperits quan un falcó visita i va aprendre que és un missatge dels que han passat a l'Altre Món, demanant-nos atenció als senyals i xiuxiueigs; són dels nostres éssers estimats que han deixat aquesta Terra. Vaig creure que aquest missatge de BrambleBerry Rose em feia saber que les coses que havia vist i escoltat eren definitivament d'ella.

Només un dia o dos després que això succeís, William es va perdre mentre conduïa en un Reno, Nevada, barri, i un gran falcó d'ales daurades va volar a la seva visió. Va aterrar en un pati davanter i, mentre passava per davant, el va mirar durant un moment, pensant: "Aquest és un ocell tan **gran**". Per alguna raó, va mirar el rètol del carrer —cosa que no sol fer, ja que el guia el seu GPS— i va veure el nom del carrer.

Va ser Bramble Drive!

En aquella època, va passar una altra cosa extraordinària.

Mentre treballava a la meva oficina en un matí tranquil, vaig mirar cap al nostre bosc privat aparcar i veure un cérvol. No necessitava estar al pati ni anar a la ciutat aquell dia, així que em vaig quedar a casa i vaig mirar. Quina bellesa! No sabia la seva edat ni sexe. Em vaig quedar bocabadat en veure'n un tan a prop. En. El meu. Pati!

L'endemà vaig veure una versió més petita i aquesta tenia banyes. . . o, potser cornaments. Així que jo suposava que aquest era el nadó, un nen, i el més gran era la seva mare. Quina sort creus que em vaig sentir?

Tots dos estaven allà l'endemà, i va ser llavors quan vaig poder dir que realment eren mare i bebè, així que els vaig posar noms: Mama Beauty i Baby Buck.

Un nou veí tenia un bonic gat pelut i gingebre anomenat Ziggy, i va començar a venir a passar temps amb el cérvol. Hayleigh mirava des de la finestra i no semblava gens molesta. Els va mirar durant hores. El cérvol es va asseure, va caminar pel nostre pati, va picar les plantes i va dormir amb les nostres estelles d'escorça. De vegades durant la nit.

A Christopher li va encantar sentir parlar de Beauty and Baby Buck, Ziggy i les meves aventures amb Brambles. També va dir que els cadells de la Nova havien nascut. Eren nou i la Nova estava amb ells tot el temps.

Aleshores en Christopher em va explicar les seves noves notícies.

"Em vaig despertar ahir a la nit. A la meva habitació era fosc i vaig veure dos grans ulls verds mirant-los jo!"

"On eren?"

"Bé, aquesta és la part estranya. Estaven uns metres per sota del sostre!"

"Què? Saps qui era?"

"Era Baguerra. És enorme!"

"Això és increïble."

"Encara viatja amb mi, mantenint-me a salvo. He hagut d'anar a un proveïdor aquesta tarda i he sentit com si em seguia a la botiga".

"Ha passat alguna cosa?"

"Aquesta és la part estranya. És la mateixa botiga on he estat comprant ferreteria i avui hi havia un noi que no coneixia ajudant la gent. Es va posar maleducat amb mi, em va dir que no podia aconseguir-ho

les frontisses de les portes que volia i no vaig saber què estava passant. Cada altra vegada que hi havia estat, hi havia dones que coneixes per ajudar-me i tot anava bé".

"Has marxat?"

"Sí, ho vaig fer. Hi havia tanta estàtica i no ho vaig poder entendre, així que en Baguerra i jo vam marxar. Era enorme al seient del darrere del cotxe i ronronejava mentre em vaig allunyar!"

La imatge del meu Christopher amb un enorme gat d'esperit negre era encantadora!

12. Els gossos tenen superpoders

No tenia cap manera lògica d'afrontar l'enormitat de la meva pèrdua.

Com un boig, vaig trobar a faltar les marques abstractes perfectament belles de BrambleBerry Rose. Com jo estimava les taques fosques de la planta dels seus peus i el paladar. Hi ha tants gats bonics. En sóc conscient. Però per a mi, ella era perfecta. La seva pèrdua era incomprendible; em va arrencar el cor, em va portar per un camí fosc i em va colpejar.

· · · diàriament.

Uns quants dies després la vaig sentir dir: "Els gats són més intel·ligents que els gossos. . . però els gossos tenen superpoders".

Va ser llavors quan vaig pensar que el meu gat tenia sentit de l'humor. Vaig preguntar què volia dir. Va aclarir: "Sóc un gat i crec que els gossos poden caminar per la terra més fàcil que els gats, i els gossos poden viatjar més lluny".

Em va mostrar una imatge de gossos passejant amb la seva gent pel nostre poble i va dir que, com a gat, era conscient que no podia fer això.

"T'estimo molt . . . i et trobo a faltar. No et volia deixar, però volia anar-hi. Hi havia raons".

Va concloure amb "Vull tornar a ser el teu gatet!"

D'acord, ara estic tenint converses amb el meu gat que fa gairebé quatre setmanes que no hi ha, i estic començant a estar d'acord amb això.

Poc després del seu divertit comentari sobre els gossos, vaig sentir la seva presència a casa nostra. Gairebé com si realment passés, vaig veure com entrava al meu despatx per la porta des del passadís, s'asseia a la finestra del respall de la cadira i després em caminava mentre treballava al meu escriptori. I llavors va tornar a marxar.

Va ser una sensació tan acollidora. Jo volia que es quedés més temps.

Christopher estava passant una estona entretinguda amb els cadells de la Nova.

"Estan caminant una mica per la seva casa que els vaig construir. M'alegro molt que siguin aquí. Nova a gran mare i confia prou en mi per deixar-me tenir-los. Tenim cinc nois rumorosos i quatre nenes! Els nois ja estiren de la seva manta com si la volguessin trencar".

"És interessant com els tens i jo vaig tenir la Shila".

"Els propietaris, Randy i Grace, van prendre la seva decisió sobre la marxa pocs dies abans que nasquessin els cadells. No sabia que ni tan sols estaven pensant a deixar-los estar aquí. Però segur que m'agrada. M'ajuda a curar el meu cor".

"Creus que Brambles va tenir alguna cosa a veure amb això?"

"Probablement", va dir, en veu baixa, com un xiuxieig reverent.

Uns dies més després de la seva marxa, vaig tenir la sensació que BrambleBerry no volia que ho fes estar trist. Em trobava a faltar i estava trista de veure'm trista.

L'endemà al vespre, mentre estava assegut en un mar de llums vermelles durant el trànsit nocturn, estava pensant en ella i vaig agrair a BrambleBerry Rose, en veu alta, per haver tornat a veure'm. Immediatament vaig sentir la seva bella i suau veu a la meva ment: "He tornat a buscar-te dues vegades".

Va! Va ser com un cop de puny suau.

Vaig pensar en la seva declaració i em vaig preguntar si havia estat amb mi en aquesta vida, com la meva gata Terra, abans que fos BrambleBerry Rose. Era possible que ella hagués tornat intencionadament a mi com a Terra, era això el que volia dir quan va dir això?

Ara estava molt fora de la meva profunditat. Crec que vivim més d'una vida?
Sincerament, no ho sé. Sé que no? No . . . els meus pensaments sobre això poden estar oberts a canviar.

Molts de vosaltres sabeu com se sent aquesta pèrdua. Quan els perdem, **NO** està bé i **SEMPRE** fa mal. No havia parat de plorar. Estava inundat de pena.

Un dia després, la meva tristesa es va alleujar una mica, i vaig començar a preguntar-me si la mort havia estat a amabilitat per BrambleBerry Rose, quan la doctora Jenny em va trucar.

"L'autòpsia de Brambles ens va mostrar la medicació contra l'artritis que li vam donar en el moment que ella li va arrencar l'ACL no va funcionar. El seu maluc estava danyat per l'artritis".

"Què?" Estava impactat! Vaig pensar en tots aquells mesos i tots aquells dies, pensant que l'estava ajudant.

"Tel que puc veure, en el moment en què ens va deixar, vivia sense símptomes. Però pot haver-li causat una quantitat significativa de dolor en el futur".

Quan Christopher va sentir-ho, va quedar igual de sorprès. "Tots aquells medicaments, tots aquells. ai pateixen · estimat! Ho sento molt que hagi marxat, però potser ha estat el millor per a ella. No puc anys. penseu que dolor!"

Estava en un lloc crític del projecte i em va dir que l'estructura de l'estructura de diversos pisos era massiva i tenia molt bona pinta! Estava sol amb Hayleigh Skywalker i el silenci horrible.

"No puc sacsejar la tristesa que sento". va dir Christopher. "Encara tinc problemes per creure que BrambleBerry Rose ens ha deixat realment. Potser em costa més creure que se n'ha anat perquè no hi era amb tu. Em sap molt greu no poder estar a casa amb tu".

"Em sap greu que no hagi estat aquí, però no et sentis malament. Ho entenc. He estat en prou obres de construcció i sé que, quan ho treus del terra, has de ser-hi. Crec que la Nova també et necessita".

"Aquests cadells creixen tan ràpid: ja no són patates!"

En aquestes primeres setmanes, vaig reconèixer que estava en problemes. En els anys del meu passat, i d'història d'amors i pèrdues, havia enterrat més d'una vintena de gatets i gats grans estimats, dos dels meus amics més propers i dels meus pares. La mort no era aliena a casa nostra i, tanmateix, no estava preparat per a la profunditat del dolor que estava experimentant. Només volia tornar a estar amb el meu gat. No havia sentit aquesta desesperació abans. Em sentia terriblement sol, i aquest era un sentiment nou per a mi. No volia morir, això no era el meu pensament, només volia veure-la de nou. Vaig sentir que la barrera entre la vida i la mort es feia més fina com el paper de seda. Els meus pensaments eren foscos i profunds, em van portar a un lloc on no havia estat abans. Era desconegut, i no sabia com sortir-ne.

Vaig començar a buscar un professional local especialitzat en dol amb qui pogués treballar.

Just en aquell moment, el nostre veí de l'altra banda, Stephen, va trucar. Va dir que la venda de la seva casa s'havia tancat abans del que havia previst i es va preguntar si es podria quedar amb mi un parell de dies. ***És curiós com funcionen les coses, no creieu?***

Quan vaig fer saber a Christopher què estava passant, va dir: "Oh, això està bé. Si puc quedar-me aquí unes quantes setmanes més, puc enlairar-me i tornar a casa una setmana més o menys. Stephen serà una bona companyia per a tu.

Quan li vaig dir que era benvingut, també li vaig advertir a Stephen.

"Segur, queda't el temps que vulguis, en Christopher no tornarà durant unes quantes setmanes. Però perquè ho sàpigues: encara estic turmentat per la pèrdua de BrambleBerry Rose i ploro espontàniament en qualsevol moment del dia. Fa que sigui difícil sortir amb els altres. Oh, aquí hi ha una altra cosa. Camino per casa, parlo en veu alta fins a la mort. De vegades li crido a aquell monstre".

"Què dius?"

"Ella no et pertany. L'HAS ROBAT! No la vas cuidar; tu mai l'estimava! No saps ni com estimar! Ella pertany a la LLUM i a mi! Vostè són un lladre. Causes dolor i destrueixes! Res del que tens et pertany. VOSTÈ ÉS UN MENTIDER! Ella mai et pertocarà; NO la pots mantenir! Ets un perdedor; saps RES sobre la llum. Potser hauríeu d'ANAR A LA LLUM, aquí és on trobareu amor i redempció. Ella és meva i res del que puguis fer mai canviarà això!"

No podria haver estat més sorprès per la resposta de Stephen.

"Hauries de fer això. És una protecció per a tu i per a ella. . . Vull que facis un pas més lluny. Digues-li al mestre de la foscor que no és real i que la mort no és real".

Així que allà, **"Bam!"**

Vaig començar a sentir que podia colpejar el monstre de la mort amb les meves paraules.

L'Stephen em va tornar a parlar del seu estimat nen gat, Boo, des d'anys abans de conèixer-lo.
"Encara trobo a faltar en Boo. . . només va fer menys mal amb el pas dels anys".

Em va ajudar a cridar a la mort. També em va ajudar saber que tenia el tipus de suport que això em va animar a ser creatiu mentre em curava.

Estava aprenent que el procés per curar el cor després d'una pèrdua tan profunda és personal i ho és no en un horari. Hi havia records dolorosos per tot arreu i el meu entorn semblava trampa. Quan vaig anar a la botiga de queviures i vaig passar per davant de les verdures, on abans trobar-li espinacs i brots. . . **oh, això va fer mal.** Em va agafar per sorpresa. No estava preparat per a això.

La feina d'en Christopher es va mantenir a l'horari, els cadells anaven bé i Stephen es va quedar durant diverses setmanes útils. Amb la seva amistat i comprensió, els dies eren menys tristos, i jo vaig començar a trobar la meua manera de sortir de la foscor. Encara vaig parlar amb la mort, però ara vaig afegir:
"La mort de BrambleBerry Rose no em disminuirà de cap manera. No has guanyat res!"

Poc després que la seva germana marxés, i contra la seva voluntat, Hayleigh Skywalker s'havia convertit en, completament, un gat d'interior. Tot i que els nostres gatets feia temps que estaven segurs, ni tan sols vaig poder entretenir el concepte de ser ferida fora. I ara vaig entendre per què ho feia Navar Star es va deixar mossegar aquell dia fa tant. Li vaig donar les gràcies en veu alta.

Estava tan agraït de tenir Hayleigh Skywalker per estimar i cuidar. Sense ella em crec podria haver perdut el cap. Això no és una hipèrbole. Gràcies a ella, vaig poder mantenir-me Els llits de BrambleBerry on els havia deixat. Vaig treure totes les joguines per a nadons que havia guardat com a

els gats s'havien fet grans: les seves torres d'escalada, **la Kitty U** i fins i tot el cotxet de Hayleigh, que BrambleBerry mai havia utilitzat, van tornar a casa nostra. Necessitava les coses que havien format part de la nostra vida amb BrambleBerry Rose al meu voltant. Volia veure les seves joguines de boles esponjoses de colors assegurades al meu pis, demanant que em llencessin, o fins i tot que les aixafessin accidentalment. M'encantava escoltar el so de les joguines de la campana quan les feia rodar pel terra.

En el passat, havia dit que BrambleBerry Rose tenia dos doctorats sobre com ser un gat mentre Hayleigh Skywalker estava atrapada a **la llar d'infants**. Això no importava. Tot i que eren criatures completament diferents, Hayleigh Skywalker em va ajudar a mantenir-me estable.

I volia que la BrambleBerry Rose tornés amb mi.

Vaig dir el seu nom a la casa i al pati. Si parlés d'ella amb altres persones, encara podia plorar, així que vaig intentar evitar parlar d'ella.

Em vaig despertar amb un nus a l'estómac. La trobava a faltar cada dia. Les llàgrimes encara em van trobar, però no amb tanta freqüència.

"M'agradava molt més la vida quan estaves amb mi". Li vaig dir a ella. "Almenys sé que estàs a salvo. Estàs **segur**. Si has d'estar lluny de mi, almenys jo tinc això".

Vaig passar dies mirant les meves fotos de BrambleBerry Rose. Vaig intentar trobar cadascuna que havia agafat, tot i que algunes eren només d'aquella llarga cua seva. Com que alguns estaven en àlbums de fotos, els vaig escanejar al meu ordinador. Ben aviat vaig tenir una col·lecció de les meves imatges estimades preferides que abastaven els meus anys amb ella. Els vaig posar en un bucle que em pogués assegurar i mirar, sempre que volgués, durant el temps que volgués.

Ja tenia una sèrie de fotos de BrambleBerry Rose en marcs per casa nostra, però vaig fer ampliar la foto del seu nadó i posar-la en un marc de fusta daurat i negre fet a mà. Així la vaig poder veure quan em despertava. Així, quan el meu estómac es va batejar a la sortida del sol, vaig poder veure els seus bells ulls i aquella cara dolça.

I vaig mantenir un diari del nostre viatge. Volia recordar tot el que va passar. Sabia buscar els signes que ella es comunicava amb mi. Vaig llegir i rellegir cada moment que havia gravat sobre com havia arribat a la barrera entre la vida i la mort i es va comunicar amb mi d'aquesta manera tan bonica com parlava.

Com que Hayleigh era ara un gatet interior, vaig pensar que era segur deixar una aigua de ceràmica plat al nostre jardí sobre un petit pedestal de maó. Ella em va avisar un vespre que teníem visites. Estava assegurada a l'ample cornisa de la finestra del meu despatx i, de sobte, va abaixar el cap, va deixar caure la cua i la va aixecar i va mirar cap al pati. Vaig veure cinc o sis mapaches rentant-se les mans al plat d'aigua i excavant a la brutícia suau que l'envoltava. Una era més gran, així que vaig suposar que era la seva mare. Els més petits eren divertits: perseguint-se, corrent pels arbres i després saltant i esquitxant a la seva nova font d'aigua!

Em vaig preguntar si els nostres ocells de pati visitarien l'aigua durant el dia. L'endemà al matí vaig rentar el plat de ceràmica molt brut i fet a mà i vaig veure com un grup de petites mallerengues grises entraven volant, saltaven per la vora del plat i s'enviaven ràpidament. (Jo els vaig anomenar Pointy Heads.) També van aparèixer alguns dels petits ocells marrons que van saltar a terra amb els dits dels peus separats. M'encantava veure'ls.

Mama Beauty i Baby Buck van visitar la majoria dels dies, juntament amb l'adorable Ziggy! La mofeta la família es presentava la majoria de les nits i eren estimats. M'encantava veure'ls. Pel que sembla, Hayleigh també ho va fer. Es va asseure a l'ampli cornisa de la finestra i els va mirar fixament, observant cada moviment que feien. Estava alerta, però totalment freda perquè estaven al **seu** pati!

Moltes setmanes després d'haver lliscat els llaços de la Terra i la meva abraçada, vaig escriure al meu diari: ***Trobo a faltar BrambleBerry Rose. Trobo a faltar que em miri, dormint al meu braç o a les cames, arrossegada amb la seva dolça cara al costat de la meva. Trobo a faltar que vingui a mi quan la vaig trucar, la seva naturalesa pacífica, l'Univers màgic de la seva vida que va compartir amb mi. I. Senyoreta BrambleBerry. Ros***

13. L'amor guanya. Pèrdua Perd.

Quan el conseller que treballa amb persones que es recuperaven del dolor i el dol em va dir que el dolor passaria, cosa que pot semblar obvi per a alguns, em vaig alleujar. Va dir que deixés que els sentiments suessin com un vent suau que bufava a través de mi, que fossin el que són i que plorés quan ho necessités perquè les nostres llàgrimes ajuden a curar-nos el nostre cor i el nostre cos. Em va dir que els meus sentiments canviarien amb el temps.

Necessitava escoltar el que deia. "No hi ha una manera correcta o incorrecta de passar pel procés de curació de la pèrdua. Sapiguen amb certesa que hi ha una nova vida a l'altra banda d'aquest dolor".

Uf! Vaig trobar una manera de participar conscientment en aquesta dolorosa transició.

"És possible que vulgueu crear un lloc sagrat per a BrambleBerry Rose. . . pot ser una foto àlbum, un diari, una caixa de records amb les seves joguines preferides. . . o potser podríeu plantar flors noves al vostre jardí".

Vaig pensar en escriure aquesta història sobre ella. Que maco. Aquestes pàgines eren on el meu el gat estimat podria tornar a viure. Aquest seria el meu lloc sagrat per a BrambleBerry Rose.

Vaig aprendre que el dolor i la tristesa provenen dels sentiments de manca i pèrdua. La gratitud i l'amor són els antídots de la manca i la pèrdua, així que vaig començar a dir en veu alta com estava d'agraïda d'haver passat tots els anys que vaig passar amb BrambleBerry Rose, com d'exquisida era per a mi i que l'estimava eternament.

"Aquest procés no és només psicològic", va dir el conseller. "També és físic. El teu cos necessita temps per canviar a nivell cel·lular".

No ho havia sentit abans.

"Per què això fa tant de mal? És com si m'hagués de recordar com respirar!"

"Tu i BrambleBerry Rose coneixíeu l'amor incondicional. És l'energia més poderosa que podem sentir. En general no passa amb les persones, però sí amb els animals. Mai t'abandonarà, però, quan ho has experimentat, el dolor de perdre'l és profund".

Quan li vaig dir que pensava que el meu gat BrambleBerry Rose s'havia comunicat amb mi en silenci, no em va mirar d'una manera estranya.

"Què va dir BrambleBerry?"

Li vaig explicar les tres coses que em va suggerir Brambleberry i algunes de les altres coses que havia dit.

El conseller es va aturar un moment. . . tenia una mirada reflexiva als seus . . . i llavors ulls. va respondre amb una rialla juganera: "BrambleBerry Rose sembla il·luminada i encantadora articular. . . **per un gat!**"

"Aquestes són veritats simples i il·luminades: tots les podem utilitzar a les nostres vides. Ella deu ha estat un gat encantador per viure. Vas tenir la sort i el privilegi d'haver-la estimat".

Va acabar amb això: "Quan estimes profundament, sentiràs profundament el dolor de la pèrdua. És el cost d'estimar. El dol és amor. Recordeu sempre: l'amor guanya. La pèrdua perd".

14. Misteri

Uns dies més tard, tenia una foto preferida de BrambleBerry ampliada en una botiga d'art fotogràfic local. La dona que m'ajudava amb un nou procés creatiu de color, Diana, es va enamorar d'ella. Em va dir una cosa que no havia sentit abans: "BrambleBerry Rose és simplement adorable. Gràcies per compartir-la amb mi! Puc veure als seus ulls que té una ànima vella".

Més tard aquell dia, vaig preguntar a William si podia veure en una foto si algú tenia una ànima vella. Quan em va respondre que podia, li vaig dir el que havia dit la Diana i li vaig preguntar com ho podia veure.

"Quan mires als ulls del teu amic animal i veus alguna cosa darrere dels seus ulls, això és un signe d'una ànima antiga".

Li vaig enviar la foto amb la qual estava treballant de BrambleBerry Rose. Quan va dir que va estar d'acord amb el que la Diana havia sentit, vaig preguntar: "Tenir una ànima vella vol dir que BrambleBerry Rose podria haver estat amb mi com un gat diferent abans en aquesta vida?"

La seva resposta em va intrigar. "Segur, pot significar això, i sí, ha estat amb tu abans".

"En aquesta vida?"

"Sí."

"Bé . . . *què?*"

"Fins i tot pot haver estat amb tu en altres vides. Has tingut la sensació que tens la coneixia abans?"

Allà estava. De nou!

"Segurament recordeu aquella primera nit que la vaig conèixer i, quan la vaig agafar, em vaig sentir a mi mateix dient: ***t'he conegut abans!*** I després va recuperar raïms verds com el meu gat abissini, la Terra. . . i quan em va dir aquella nit després de marxar que havia tornat a buscar-me, ***dues vegades!***

William va fer una pausa i després va dir amb veu tranquil·la: "No ha acabat amb tu".

Has tingut algú que t'ha dit alguna cosa que canviï el teu món en aquell moment —en el bon sentit? Això em va passar aquell dia.

Van passar més setmanes i en Christopher finalment va tornar a casa. Quan va passar a la porta principal, Hayleigh estava asseguda en una d'aquelles finestres enormes del meu despatx sent un bon gat de guàrdia. Després de fer-me un petó, la va agafar, però ella no tenia res d'això! Ella es va tirar enrere i el va mirar ferotgement, directament als seus ulls. Les seves orelles van anar enrere i amb els seus grans guants es va allunyar.

"Va, ella és intensa. Què passa?"

Ràpidament la va deixar a terra per evitar que saltés dels seus braços, i ella es va escapar.

"Has agafat els cadells mentre duïes aquesta camisa?"

"Oh. . . probablement. Creus que això és el que la molesta?"

"Sí, probablement ella creu que ets un traïdor!"

Després d'haver-se dutxat i de canviar-se de roba, va anar a buscar Hayleigh per provar-ho de nou. Ella havia tornat a la meua oficina i estava adormida a la meua cadira quan ell va entrar. "Ei, petit, segur que t'he trobat a faltar".

Va descansar a l'escriptori al seu costat i va estirar la mà per acariciar-li la part superior del cap. Per un moment va tirar el cap enrere i els seus ulls es van fer grans i rodons. Però llavors la seva cara va canviar i va empènyer el cap contra la seva mà.

"Ha! Oh bé." la va agafar. "Encara m'estimes!" Va obrir la meitat superior de la nostra porta d'entrada i es va quedar allà agafant-la. "Tot aquest pati et pertany . Tot el que veus és **teu**".

"Sembla que funciona!" No vaig poder evitar sentir-me encantat de com semblava que Hayleigh volia tot el món visible per a ella mateixa.

Va mirar al nostre saló i va veure les joguines de Brambles gairebé per tot arreu. "Trobo a faltar ella també! És molt agradable tornar a veure les seves joguines i el **Kitty RV**. M'alegro que els hagi guardat".

Més tard a la tarda, vam caminar per la nostra propietat i vaig tornar a preguntar-me per la congregació de cales. "No recordo que n'hi hagi hagut tants abans".

El vaig veure pensant.

"El tinc! Plantem-ne diversos colors. Les cales. Poden créixer entre les flors de foc de Girl Grey i les flors silvestres de Huckleberry! Quina agrupació més impressionant i salvatge que faran al nostre Jardí de la Gràtitud. Com un clan de flors de colors per als nostres nadons".

El jardiner britànic a la seva ànima es va mostrar en el seu amor pels jardins de flors salvatges i salvatges, i el nostre Gratitude Garden ja era una gloriosa barreja d'asimetria i color abstracte. En els seus treballs, va plantar flors, plantes i arbres en grups que va anomenar "famílies". Així els va veure i, per a Brambles, va trobar un porpra profund, un color rosa suau, una rosa profunda i cales blanques.

Poc després de plantar les flors, ell i jo estàvem conduint per un barri boscós a prop de casa nostra de camí a dinar. La matrícula de la part posterior d'un cotxe aparcat en una calçada va captar la meva atenció. Hi havia una paraula a la peça de metall estampada en blau i blanc: "Mystère".

No sé quants de vosaltres heu vist aquesta paraula escrita en una matrícula. Era un primer per mi.

15. Sé dir T'estimo

Uns quants dies després, estava pensant en el que la Diana i el William havien dit sobre les ànimes velles quan vaig tornar a sentir la presència de BrambleBerry Rose.

"Puc parlar per mi mateix. . . Sé com dir que t'estimo".

Això em va donar un somriure.

"No vull que estiguis trist", la seva veu era suau i dolça. "T'estimo . . . Espero que puguis sentir el meu amor. Vull que difongueu amor".

Segur que parla molt d'amor, vaig pensar.

"Vull que gaudeixis de la teva vida", va continuar BrambleBerry, d'aquella manera tan bonica que parlava. "Hi ha coses que pots aprendre allà que no pots aprendre aquí".

Mentre m'asseia a la llum del sol esquitxada del nostre Jardí de la Gràtitud, envoltat pel graciós auró del Drac Roig japonès, les flors de foc de Girl Grey, una gran quantitat de flors silvestres locals i herbes altes, i ara diversos lliris de color morat i rosa, vaig tornar a tenir una conversa silenciosa amb la meva estimada BrambleBerry Rose. I una vegada més em va enviar imatges juntament amb alguns dels savis pensaments que va compartir.

"Les nostres vides no han de ser fàcils". BrambleBerry va revelar. Vaig reflexionar sobre com ho faria s'ha lesionat i ha perdut la capacitat d'entretenir la seva família amb les seves actuacions de vol salvatges i d'alta escalada.

"Tornem a estar junts. dret." . . no et preocupis per trobar-me; Et trobaré quan sigui el moment

Allà estava de nou: el fil recurrent de la continuació.

Em vaig preguntar si volia dir que tornaria com el meu gat en aquesta vida? O esperar-me a l'altre costat?

"Hi ha un poder superior que determina el temps", va afegir.

"Si us plau, sàpigues que les vegades que penses que estic allà amb tu, ho sóc".

Em vaig preguntar en silenci si estava segura. "Aquí només veig gent que m'estimi", la vaig sentir dir. "Estic envoltat d'amor. . . aquí tothom m'estima".

Això em va aixecar el cor i em va fer somriure. "És clar que sí", li vaig dir, rient en veu alta. "Ets tan bonica".

Això era gairebé com una conversa que tindria amb una persona.

Em vaig preguntar si havia conegut els seus germans i germanes. "He conegut alguns de la meva família de gats", ella va respondre. "Entenc que estic en esperit ara". Hi va haver una pausa, i ella va continuar: "No vaig triar deixar-te. Era el meu moment. És bonic aquí. Ara em sento feliç i t'estimo".

"Estic en un viatge espiritual", va concloure BrambleBerry Rose, "i tu també".

Treballa en les coses que em va ensenyar BrambleBerry Rose. És un repte constant, però. Per les seves paraules, Christopher i els meus amics diuen que he canviat: diuen que sóc més tranquil, que puc perdonar i seguir endavant. També parlo de coses que em molesten (això és nou per a mi i de vegades difícil) i faig tot el possible per parlar de temes d'una manera amorosa en lloc de fer-ho amb ràbia. No demano que els meus amics comparteixin les mateixes creences que jo. No espero que canviïn, estiguin d'acord o fins i tot acceptin les meves creences.

Demano ajuda al Creador de l'Univers amb tot això. Diàriament.

M'estic millorant.

I recordo: estic en un viatge espiritual.

Christopher, els meus amics, i jo ho dic sovint: ***és un viatge espiritual.***

16. El final?

En primer lloc, em preguntaria: **hi ha un final?**

Com més deixo el meu cor obert a l'amor, més a prop estic de BrambleBerry Rose.

Sé que és meva i la tornaré a veure.

Ella està segura i m'estima.

L'estimo a ella.

L'amor és més fort que tota la resta. **Tot!**

Ella segueix.

Continuo.

Al final, l'amor és tot el que hi ha.

17. Els seus noms:

Esbarzer
Rosa d'esbarzers
Baby Brambles
Bebè B
Esbarzers

Bramby
Brambies

Brambaly
B

Ós Bramby, ós
BrambleBerry
Rosa BrambleBerry
& El favorit de Christopher: Miss B

***Les coses millors i més boniques del món no es poden veure ni tan sols tocar.
S'han de sentir amb el cor.***

—Helen Keller

18. He trobat una foto que explicava una història

Després d'escriure aquesta història d'amor, vaig trobar fotos oblidades de l'època en què BrambleBerry Rose i Hayleigh Skywalker eren joves. En un, el seu germà Navar Star estava assegut al terrat del nostre garatge, un dels seus llocs preferits, mirant com BrambleBerry feia una derriba clàssica de felí a Hayleigh al pati del darrere. BrambleBerry Rose tenia el gat més petit completament atrapat i l'estava mossegant a la part posterior del coll.

En estat salvatge, això hauria estat una mossegada mortal.

Em va sorprendre? Absolutament!

No sabia que havia reivindicat la posició de poder a la jerarquia de les relacions de gat amb el seu germà petit en aquells primers mesos.

Després d'aquella mostra ofensiva de domini, BrambleBerry Rose va viure en pau la noviolència amb Hayleigh Skywalker en tot moment durant més de tretze anys.

El meu respecte per la meva estimada BrambleBerry Rose va créixer encara més amb aquest coneixement retroactiu. No només havia abandonat la seva activitat preferida —escalar i saltar a les branques amb els esquirols—, sinó que també havia viscut en la mateixa família amb un gat decidit a fer-li mal, i havia agafat la carretera.

Ella era la pacificadora. Cada. Dia.

Podria haver aixafat la seva bonica germana mocososa qualsevol dia. Aquest va ser un altre missatge de l'Univers que la preciosa bellesa que vaig tenir el privilegi de conèixer i estimar era un ésser superior. Ella em va deixar lliçons tan boniques i gentils. Va ser en aquest moment quan vaig sentir una pau al cor i a la ment per la seva marxa.

Ara crec que va tenir una vida increïblement preciosa i la va viure de la manera que va triar. Quan se'n va anar estava tranquil·la perquè, d'alguna manera, sabia on anava. Ella segueix i jo també, i ella està bé, vida rere vida. Va córrer la seva carrera, va desafiar les seves altures, va triomfar sobre les seves valls i les seves restes; gloriósament fort, segur i increïblement bonic!

Només espero transferir aquest coneixement a la meua pròpia vida i saber-ho quan ho necessiti
Pròxim.

Vaig trobar aquesta foto més d'un any després que BrambleBerry Rose marxés. Llegint aquesta història, saps que he perdut altres gats. . . i em va sorprendre quant la trobava a faltar. Encara. Ella era una part tan enorme del meu cor.

Com va dir Pooh Bear, ***de vegades les coses més petites ocupen més espai al teu cor.***

—AA Milne

19. Una llista parcial de recursos que em van ajudar a curar

Heaven is for Real: A Little Boy's Astounding Story of His Trip to Heaven and Back de Todd Burpo
M'encanta quan el fill de l'autor, Colton Burpo, diu que hi ha molts animals al cel.

El propòsit d'un gos: una novel·la per a humans El viatge d'un gos de W. Bruce Cameron

Within Heaven's Gates de Rebecca Springer Hi ha una versió narrada a YouTube: <https://www.youtube.com/watch?v=v-9htSG6jRQ> i una versió més llarga a: <https://www.youtube.com/watch?v=IDoyCyqBJyg> Entre altres històries il·luminadores, explica una història meravellosa sobre un gatet dolç.

Your Talking Cat, Paperback – 1 gener 1991 by Jack Richter

Un grup local de recuperació del dol; molts estan afiliats a esglésies i hospitals.

Nancy Windheart: Consciència i saviesa entre espècies <https://nancywindheart.com/>

El lloc de rescat d'animals:

clic diari GRATIS per ajudar els animals

<https://theanimalrescuesite.greatergood.com/clickToGive/ars/home>

Humane Society of the United States És

possible que vulgueu **contribuir a una organització que ajudi els animals**; n'hi ha molts.

Un dels que recolzo és: <https://www.humanesociety.org/how-you-can-help>

I Humane Society International <https://www.hsi.org/how-you-can-help/>

Diari de missatges de la meva estimada

És possible que vulgueu començar el vostre diari introduint la data, el dia i potser l'hora en què el vostre ésser estimat es contacta amb vosaltres. Pot ser una sensació, alguna cosa que escolteu o veieu, una fragància, una cançó en una pel·lícula o a la ràdio. Pot ser un element trobat. Pot ser un colibrí, una papallona o fins i tot un **falcó**. Sempre que passi i passi el que penseu, conegueu o creieu és un missatge amorós del vostre estimat a l'altre costat, ja sigui un animal o una persona... ho és.

Sobre l'autor

Estimava el meu gat, pur i senzill, i quan va morir em vaig trobar amb una foscor desconeguda per a mi. A les al mateix temps, en la meua ment, va començar a comunicar-se amb mi. Vaig sentir les seves paraules d'amor al meu cor i em van rescatar.

Vaig escriure la seva història per ajudar-me. La meua esperança és que les seves paraules d'amor us ajudin, o algú que coneixes, que ha perdut un amor i ha conegut aquesta mateixa foscor destructiva.

Abans de conèixer BrambleBerry Rose, en Christopher i jo teníem una empresa de disseny i construcció d'habitatges personalitzats. Vam construir cases premiades i fins i tot vam remodelar la Skybox per al propietari, en aquell moment, dels San Diego Padres. Mentre construïm aquestes cases per als seus propietaris, vam viure a tres estats, inclòs Hawaii, al costat occidental del país. Christopher és un geni dissenyador de cases i jardins. Abans que fossin habituals, va dissenyar i construir cases solars passives. Entre altres mesures innovadores, també va construir una casa sostenible a Big Sur, Califòrnia, que va utilitzar la recollida d'aigua de pluja, l'energia solar i l'aire interior purificat, així com mesures no amenaçadores per viure amb la vida salvatge de manera segura i l'ús de corrents d'aire naturals. per a la refrigeració i la circulació.

Mentre BrambleBerry Rose era jove, Christopher i jo vam fundar 1Sun4All; un lloc web que es va centrar en l'energia neta i solucions als problemes climàtics als quals ens enfrontem. He gestionat el lloc web i he editat tots els articles. També vaig escriure per a Cleantechnica.com, on encara podeu trobar moltes de les meves històries; alguns van ser escrits mentre seguim el vol de Solar Impulse al voltant del món utilitzant només energia solar, i altres eren per al Departament d'Energia dels Estats Units, Solar Decathlon. Em van publicar tres vegades a **Scientific American**, una vegada quan el Solar Impulse sobrevolava el pont Golden Gate de San Francisco, i dues vegades per a infografies d'energia neta que vaig crear.

També vaig ser reconegut pel Departament d'Energia dels EUA pel meu treball amb el Solar Decathlon.

En el meu cor, sóc un artista; Pinto acrílics sobre tela. Tinc diversos estils diferents, inclosa la meua passió actual que és l'expressionisme abstracte. Les meves pintures de creus amb fulles d'or i plata s'han mostrat durant els serveis d'oració de Taize il·luminats amb espelmes a la Basílica de la Missió local de la nostra ciutat. Christopher i jo vam rescatar gatets i gats, la majoria dels quals vivien amb nosaltres. Al llarg dels anys ens hem estimat i hem viscut col·lectivament amb més de trenta gats rescatats. BrambleBerry Rose era una joia preciosa i única.

He llegit que altres idiomes ofereixen opcions per a la paraula amor però, en anglès, només en tenim una. Així que escric sobre el que conec: em va aixecar, em va convertir en una millor persona i em va mostrar un univers màgic al qual no tenia cap altre accés, i quan va acabar físicament, em va tirar avall i em va aixafar.

Vaig haver d'aprendre a volar de nou. La meva ànima ho exigeix, i l'única manera de fer-ho era abraçar l'amor que en Brambles i jo havíem conegut. Va ser llavors quan vaig saber que ella i jo som més llargs que el temps; més fort que la gravetat. Perquè hem estimat, hem tocat l'infinit.

Nosaltres som.

I Serà.

Per sempre.

